

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 621

7
5

Εβδομάς

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΤΕΤΑΡΤΗ, 23 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ Αριθ. 621

Έπικαιροι στίχοι

Καλλιτεχνικά

Άλήθεια είναι, φίλοι μου, σωστή Θεού εύχή,
τά πάμπολλα θεάματα αυτή την εποχή...
Οι μάντρες γίνανε... «τεάτρ», τὰ οικόπεδα «σινε»
καί ως έκ τούτου μά τὸ ναί,
υπάρχουν στήν Ἀθήνα μας θεάματα δημόσια
περίπου... πεντακόσια!

Πολύ φθηνά, μ' ελάχιστα, με δύο μόνον τάλληρα
ἀπό τις Κουκουβάουνες ως κάτω πρὸς τὰ Φάληρα.
(Τί τέρψις κι' ἀγαλλίασις παντός τῆς τέχνης λάτρου!)
μπορεῖτε ν' ἀπολαύσετε τ' ἀστέρια τοῦ θεάτρου:
Τὸν Κυριακό, τὶς Καλουτᾶ, τὸν Ἰατροῦ, τὶς Βέμπο,
με δύο μόνον τάλληρα!.. Ἐνῶ θὰ μασουλιζετε καὶ λίγο..
(πασσατέμπο!)

Ἀκόμη ἀπκλαμβάνετε τὶς βᾶμπ τοῦ σινεμά
ποὺ ἐνθυμίζου, φίλοι μου, Σμυρνέικο Λουκουμά,
τὴν Γκαρμπο, τὴν Ἰμπέριο, τὴν Ντάρμπιν, τὴν Λαμουρ
ποὺ με αὐτὴν θὰ θέλατε νά... πλέκατε ἀμοῦρ
καὶ γενικῶς τοῦ σινεμά... ἀστρα πολὺ γνωστᾶ,
ὅπως οἱ Βέμπο, φίλοι μου, κι' ὅπως οἱ Καλουτᾶ
ποὺ ἐποχὴν μᾶς ἀφίσαν τὰ κόλπα καὶ τὰ φόντα τους,
με κείνον τὸν ἀξέχαστον τὸν κύρ.. Ἐπαμεινώντα τους!

Καὶ βλέπετε θεάματα με νόημα καὶ πνοή
ὡς πᾶς τις ἐννοεῖ,
ἔργα π' ἀφίνου ἐποχή,
ὡς φέρ' εἰπεῖν π. χ.

ΒΕΡΝΤΕΝ: «Ρεβάνς στὸ Μέτωπο», ΑΤΘΙΣ: «Ἐφτὰ σκαμ
(πίλια),
ΜΑΚΕΔΟ: «Χήρα Εὐθυμῆ» καὶ ΛΥΡΙΚΟΝ:.. «Ρεζιλία»,
ΗΡΩΔΕΙΟΝ καὶ ΚΑΠΙΤΟΛ: «Ἰνδιάνικα παλάτια»,
Ο ΚΥΡΙΑΚΟΣ παίζει:.. «Ἀλογα» καὶ τὸ σουξέ του:.. «Κά
(τίσι),

ΑΙΓΛΗ καὶ ΦΑΛΗΡΟΝ καὶ ΠΛΑΖ καὶ τὰ σινε τὰ κοντινά
(πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ δημορᾶ
παίζουν με πιέννες τρομερές: «Τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα»
Στὸ ΕΤΟΥΑΛ παίζουν: «Ἐξτάζ»,
στὴν ΑΓΟΡΑ μας: «Πατινάζ»,
(ναί, με τὰ φρούτα ὡς γνωστὸν, τὶς φλοῦδες καὶ τὰ ρέστα,
γλυστρήματα καὶ φέστα!)
ποὺ εἶναι ἔργον.. ἴλιγγος σωστός, καλοὶ μου φίλοι,
καὶ δὴ ἐκτός προγράμματος.. «Ὁ οὐρανὸς σφοντύλ»
Ἄλλὰ ἐν ἔργον.. τραγικὸν
κι' ἀπείρωσ συγκινητικὸν
παίζεται στὸν ἸΠΠΟΔΡΟΜΟΝ ὅπου τὰ κάνουν.. ροῖδα
αὐτοὶ ποὺ παίζουν συνεχῶς.. «Τὰ ἠρωϊκὰ κορόιδα»
(Συγκοινωνία τακτικὴ, πλὴν μόνον γιὰ τὸ ἀλέ,
ἀναγνώσιμα μου καλέ!

Ἄλλὰ με αὐτοκίνητα ἢ καὶ με τροχιόδρομον,
Ἄλλὰ με αὐτοκίνητον, πάντα με... πο δ α ρ ὀ δ ρ ο -
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ (μονί)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

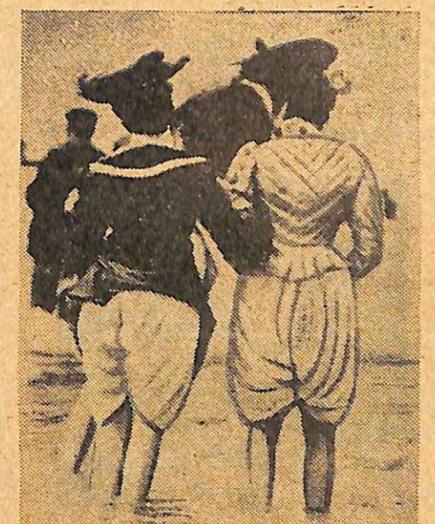
ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. Τζορτζ
16.8.85
35282

Μιά εικόνα

Τί νομίζετε πὺς παριστάνει αὐτὴ ἡ χα-
ριτωμένη φωτογραφία;
Δυὸ κομψοῦς νεες, ποὺ ἐτοιμά-
ζονται νὰ πάρουν τὸ μπάνιο τους σὲ μιὰ
κοσμικὴ πλάζ..

Μιά εἶδον

Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶχαν μιὰ θαυμασία ἐμ-
πνευσή: ἴδρυσαν δανειστικὰς βιβλιοθήκας
στὰ μεγάλα πᾶρα τῶν πόλεων!
Ἔτσι, οἱ ἄνθρωποι ποὺ καταφεύγου
σ' αὐτὰ γιὰ ν' ἀναπνεύσουν λίγο καθαρὴ
ἀέρα ἢ νὰ ξεκουρασθοῦν, θὰ μποροῦν νὰ
βροῦν δωρεάν καὶ μιὰ ἀλλὴ εὐχάριστη ἀ-
πασχόληση: θὰ μποροῦν νὰ διαβάσουν ἕνα
ἐνδιαφέρον βιβλίον.

Μιά γελοιογράφια

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ

Ἡ μαμά.—Διασκεδάσας, παιδί μου
στὸ σινεμά;
Ὁ μικρός.—Ναί, μαμάκα! Στὴ
ἀρχή, ὁ μπαμπὰς ἔφαγε ἕνα μπᾶτσο ἀπὸ
τὴ γειτόνισσά του, μετὰ τὸ τέλος φιλήθη-
κε μαζί της ὅπως στὸ φιλμ...

Στό περιθώριο τής επικαιρότητας

Πλοίαρχοι...μαμμές!

Ποιός θά φανταζόταν ότισε πολλά ευρωπαϊκά ναυτικά, οι έμποροπλοίαρχοι είναι υποχρεωμένοι να έχουν και γνώσεις... μαιευτικής;

Και όμως! Όταν συμπληρώσουν τις ναυτικές σπουδές των, είναι υποχρεωμένοι όχι μόνο να παρακολουθήσουν μαθήματα μαιευτικής, αλλά και να ασκούν...

να ασκούν... Τότε είναι πια γματι σε θέση να ξεγεννήσουν μίαν επίτοχο, αν εύρεθη σε πλοίο που ταξιδεύει και που στερείται γιατρού!

Και οι γνώσεις αυτές; Στο τελευταίο φύλλο του παρισινού «Ζουρνάλ ντε λά φάμ», αναγράφεται ότι κατά το διάστημα τής Αφρικής, μία επίτοχος ζήτησε τον γιατρό. Και είδε με έκπληξη να καταφθάνη ο πλοίαρχος, να θγάξη το κασκέτο και τα άλλα δι-άσημα του θαλαμού του, να ντύνεται τη λευκή μπλούζα του νοσοκόμου, και να τής παρέξη όλες τις αναγκαίες ιατρικές προετοιμασίες με μεγάλη πείρα και επιτυχία!

Τό πιδ παράξενο είναι ότι στην Ολλανδία γεννήθηκε εσχάτως ένα άλλο ζήτημα: εάν και οι... πιδότοι των αεροπλάνων πρέπει να υποχρεωθούν να έχουν μαιευτικές γνώσεις. Διότι τα αεροπορικά ταξίδια έγιναν άφ' ενός μόν πολλή συνηθισμένα και άφ' ετέσου πολύωρα. όστε να μην αποκλείεται να εύρεθη με επίτοχος έπιθότις στη δύσκολη θέση να ξεγεννήση μεταξύ ουρανού και γης, χωρίς την παρομοική ιατρική βοήθεια.

Μικρά επίκαιρα

Οι αμερικανικές εφημερίδες αναγράφουν ένα πρωτοφανές ουσυτηγμα: Σ ένα τερραίν του Λοχμαρ, στην Άνσοκίνα, ο κυριος και η κυρία Δετην ένα νεαρο ζευγαρι, έπαιξαν τεννις. Έξαφνα ο αγαπημένος των σκυλος διεκρινε από μακρυα ένα λαγό, κι έτρεξε να τον πιαση. Ο λαγος ουσι-κα σφουγγε, πανω στη φυγή του όμως, αγγισε σ' ένα ηλεκτροφυρο συρμα, του οποίου ο στυλος είχε πέσει ες αιτίας μιας θυέλλης, και έπαυε ηλεκτροπληγία. Ο σκυλος πού επλησιασε, έπαυε το ίδιο και καηκε. Η κ. Δετην, πού αγαπούσε πολύ το σκυλί τής, κι είχε αντιληφθή ότι κάτι τό εξαιρετικό συνέβαινε, έσπευσε σε βοήθεια του. Χωρίς να πολυσκεφθή, θελησε να τό αποσπάση από τόν θάνατο. Τό ρεύμα όμως, διαχετευθη και στο σώμα τής, κι έπεσε κι αυτή ή λεπτροπληκτη. Τό ίδιο υπέστη και ο κ. Δετην πού κατέφθασε έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα.

Όλη αυτή ή πρωτοφανής τραγωδία, εξετυλίχθη σε διάστημα λίγων λεπτών.

Στην Ίαπωνία άπηγορευθη τό φίλημα όμοσισ, με πίνη 10 γιέν. Έν περιπτώσει υποτροπής, ή τιμωρία είναι δεκαπενθήμερος φυλακίσις.

Ός δικαιολογία φέρονται όχι μόνον λόγοι ήθικής, αλλά και λόγοι υγιεινής.

Ένας Ίάπων δημοσιογράφος είχε λοιπόν, την έμπνευση να παρακολουθήση τους φοιτητάς...τής ιατρικής για να όη αν αυτοί τουλάχιστον σεσουοντο τάς έπιταγάς τής επιστήμης των.

Και ως αποτέλεσμα τής έρεύνης του μάς λέγει ότι οι φοιτητάι τής ιατρικής, όπως και όλοι οι άλλοι φοιτητάι, περιφρονούν άπολύτως τό υγιεινό παράγγελμα τής άποχής από φίλήματα.

Τό γραφείον τής «Αμερικανικής Ένώσεως διά την Πρόδοον τής Έπιστήμης» διωργάνωσε ένα παράξενο δημοψήφισμα.

Έρώτησε πεντακόσιους έβδομηνητακτώ συζύγους, άνήκοντας σ, όλας τάς φυλάς του κόσμου, ποιά στάση πρέπει να τρηθή ένας σύζυγος αν μάθη ότι ή γυναίκα του τόν άπατά με τόν καλύτερό του φίλο.

Διακόσιοι όγδόντα έπτά συνέστησαν τό διαζύγιο, έφάνησαν όμως, αρκετά ίπποτικοί ώστε να προσθέσουν ότι ο σύζυγος όσείλει να άποκόψη την άληθινή αιτία του διαζυγίου. Διακόσιοι τριάντα έξέφρασαν την γνώμη ότι ο άπατηθείς σύζυγος πρέπει να προσπαθήση να γελιοποιήση τόν αντίζηλό του, και να άνακτήση έτσι την άγάπη τής άπίστου.

Πενήντα ένένα φρονουν ότι τό κα-

Ένας μεγάλος πιανίστας

Κι' όμως δεν είναι παρά... ένένα έ-τών! Γεννήθηκε στον Καναδά, είναι γαλλικής εθνικότητας, και λέγεται Άνδρέας Μυθιέ. Σε ηλικία τεσσάρων έτών, χωρίς να ξέρη γυό από μουσική, συνέθετε!

Μπροστά στη μανία με την οποία ζητούσε άδιάκοπα τή μουσική, μπρο-

στά στο πάθος τής συνθέσεως, στην μυστηριώδη και επίμονη ιδιοφυία του μικρού παιδιού, ο πατέρας του άναγκάσθηκε να υποχωρήση: Τό πήρε και πήγε να έγκατασταθή στο Παρίσι, μαζί με' όλόκληρη την οικογένειά του. Έκεί, ο μικρός Άντρέ ένεγράφη στο περίφημο Κονσερβατούαρ, παρακολούθωντας συγγρόνως και τις άλλες του σπουδές. Τό εξαιρετικό χάρισμά του δεν κατώρωσε ώστόσο να του αλλάξη τις άλλες παιδικές συνήθειες: τρελλαινεται για τα παραμύθια και για τους μολυβένιους στρατιώτες. Είναι ζωηρός και γελαστός. Και όμως επάνω από πιάνο, κυττάζε τον: Έγει ήδη όλη την θαούτητα και τή σοβαρότητα τής μεγαλοφυίας.

λυτρω πού έχει να κάμη ο άπατηθείς σύζυγος είναι να τά...φτιάξη με την γυναίκα του ίδιου του φίλου του! Και άλλοι πενήντα ένένα συνέστησαν τόν νόμον τής άνταποδόσεως, τόν άφθαλμόν άντι όφθαλμού, χωρίς όμως, να θέτουν περιωρισμόν όσον άφορά τό πρόσωπον με τό όποίον θα έκτελεσθή ή εκδίκησης.

Ο έκδοτικός Οίκος του Λονδίνου «Κάντρο Λάιφ» έξέδωσε τό πιδ παράξενο βιβλίο του κόσμου: μια ζωολογία πού είναι όχι μόνο στολισμένη από περιφρμες πολύχρωμες εικόνας των διαφόρων ζώων, αλλά συνοδεύεται και από... φωνογραφικές πλάκες στις όποιες έχουν άποτυπωθή οι φωνές των! Συγγραφέας του βιβλίου είναι ο σοφός ζωολόγος Ίούλιος Χέξλεϋ. Τό κοινόν υπεδέχθη τό βιβλίο με ένθουσιασμό, οι δε εκπαιδευτικοί κύκλοι φρονουν ότι θα καταντήση την ζωολογία άκόμα πιδ ένδιαφέρουσα για τούς μαθητάς!

ΞΑΝ ΕΠΙΘΕΟΥΝ Ο ΔΕΘΟΙ

ANNA: "Ετοιμος; ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ναι, κατεβαίνουμε...

("Εχουν στείλει από πριν τη μικρή του σπιτιού να τους φανάξη ένα ταξί. Μπαίνουν και τό άμάξι ξεκινάει).

ANNA: "Εχεις ένα ύφος τόσο κουρασμένο...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Κουρασμένο; Ίσως. Κουράστηκα τόσο πολύ όλη την ήμερα.

ANNA: Θα ήταν προτιμότερο να μην πηγαίναμε άποψε στο χορό...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Μα συ τό επιθυμού-ες τόσο πολύ.

ANNA: Και συ θές να μη μου άφίνης άνεκπλήρωτη καμμία μου έπιθυμία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: "Όταν μπορώ. Δε φαντάζομαι να έχης κανένα παράπονο γι' αυτό... Πάρε τό άπομινό... Ένώ θα ήμουνα πολύ καλά εξαπλωμένον στο κρεβατάκι μου και στην ήσυχία μου, κίνησα κι ήρθα σ' αυτόν τό χορό τών... τών... πώς τόν είπες, ξεχνώ και πώς τόν λένε...

ANNA: Τί σημαίνει τό πώς τόν λένε... Φτάνει ότι δεν τόν θυμάσαι. Φτάνει ότι τόν έχασα...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Δεν σε καταλαβαίνω, Άννα. Υπήρχε κανένας ειδικός λόγος να τόν θυμάμαι αυτόν τόν άπομινό χορό;

ANNA: Φτάσαμε. Άνοιγεις' σε παρακαλώ την πόρτα;

("Εχουν πού κάθονται κάμποση ώρα σ' ένα τραπέζακι, στην αίθουσα του χορού. Έχουν χορέψει κανά-δυό χορούς. Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ έχει πάντα τό κουρασμένο ύφος του. Η ANNA, πάλι, δείχνει παράξενα θλιμμένη).

ANNA (ένώ σηκώνεται): Θάθελες να με συνοδεύσης ως την τουαλέτα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (κουρασμένα): Ευχαρίστως (σηκώνεται, τή συνοδεύει).

— Θα ήταν προτιμότερο να μη πηγαίναμε άποψε στο χορό.

Πρόσωπα:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ, ANNA, ΕΝΑΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΑΞΙ.

(Στό σπίτι του ΔΗΜΗΤΡΗ, ένώ έτοιμάζονται να πάνε σε χορό. Η ANNA είναι έτοιμη, ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ άργει άκόμα).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Δε μπορώ να καταλάβω πώς σου ήρθε άποψε γι' αυτό τό χορό...

ANNA: Μα νομίζω ότι πού τό έχω πει έδώ κι' ένα μήνα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ναι, έχεις δίκιο, τό έξρω έδώ κι' ένα μήνα.

ANNA: Τότε, γιατί νευριάζεις;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Δε νευριάζω, αλλά δε μπορώ να καταλάβω την έπιμονή σου γι' αυτό τό χορό.

ANNA: Ποιός ξέρει, ίσως να έχω τό λόγο μου. Ίσως να με περιμένει κεί πάρα κάποιος...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (σηκώνει άδιάφορα και σαν ειρωνικά τούς ώμους): Ναι...

ANNA (με μικρό χαμόγελο): "Εχεις δίκιο... Είναι τόσο δύσκολο να με προσέξη έμένα κανένας...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Αυτά θ' αρχίσουμε τώρα; Ξέρεις, άλλωστε, πώς δεν είμαι τόσο βάρβαρος να θέλω να προσβάλω μια γυναίκα στην πιο αυτισθητή χορδή τής. Κι' όσο γι' αυτό πού λες πώς είναι δύσκολο να σε προσέξη ένας άντρας, δε φαντάζομαι να τό πιστεύης ούτε συ ή ίδια.

ANNA: Σ' ευχαριστώ, Δημήτρη. (Μικρή παύση).

ANNA: Θέλεις να σε βοηθήσω να φορέσης τό σακκάκι σου;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: "Όχι, ευχαριστώ (τό φοράει μόνος του, ξανακυττάζεται στον καθρέφτη).

(Πέρασαν στο χόλλ. Κάθισαν οι δύο σ' ένα άπομερο ντιβάνι. Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ έχει άνάψει τσιγάρο. Παρακολουθεί τόν καπνό πού ξεφεύγει από τό στόμα του. Δε μιλά κανείς).

ANNA: "Αν ήθελες, θα μπορούσες να θυμηθής...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (χωρίς να την κυττάξη): Ναι, πώς πριν πέντε χρόνια είχαμε ξανακάτσει στο ίδιο ντιβάνι πού καθόμαστέ κι' άποψε...

ANNA: "Όστε τό ήξερες, γιατί ήθελα να ρηθώμε άποψε σ' αυτό τό χορό;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Σε βεβαιώνω ότι όχι. Τό κατάλαβα έδώ και λίγη ώρα...

ANNA: Έδώ γνωριστήκαμε για πρώτη φορά... Κάτασε ο ένας πλάι στον άλλον. Μιλήσαμε... Θυμάσαι; ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Θυμάμαι.

ANNA: Μοδ' είπες πώς μ' άγα-

πας.. Πώς δε θα μπορούσες να κά-
νης χωρίς έμένα. Κι' ύστερα, κά-
ποια στιγμή που δεν ήταν ψυχή μέ-
σα στο χώλλ, μ' άγκάλιασες και με
φίλησες.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Μας είδε όμως ένα
γκαρσόνι και γίναμε ρεζίλι. Θυμά-
σαι;

ANNA: Ναί, μα τί σημασία έχει...
(Μικρή παύση). Είχαμε να ρθούμε
από κείνη τη βραδυά έδώ. Πέντε ο-
λόκληρα χρόνια..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Κι' άπόψε θέλησες
να ξευνήσης τις άναμνήσεις σου.
Μα δε φοβάσαι, παιδί μου, τούς
βρυκόλακες;... (Γελάει)

ANNA: Δημήτρη..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Τι τά θές, "Αννα,
δεν έχεις αλλάξει στο παραμικρό σ'
αυτά τά πέντε χρόνια που σε γνω-
ρίζω. Έξεκολουθείς να μένης τό ι-
διο αίσθηματικό κορίτσι που είχα
γνωρίσει μιά φορά κι' ένα καιρό.

ANNA: Ένψ σύ;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Έγώ, τί έγώ; Μή-
πως μπορώ να κρίνω μονάχος μου
τόν έαυτό μου; Άλλοι θα με κρί-
νουν έμένα.

ANNA: Ποιός άλλος θα μπορούσε
να τό κάνει αυτό καλύτερα από μέ-
να; (Τόν κυττάζει στα μάτια). "Η-
μουν έγώ ένα αίσθηματικό κορίτσι,
Δημήτρη, μα σύ τί ήσουν;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Τι θές να πής;

-ANNA: Θυμάμαι πώς όταν μου
μιλούσες γι' αγάπες εκείνο τόν και-
ρό, έτρεμαν τά χείλη σου. Καίγαν
τά χέρια σου που έσφιγγαν με δύ-
ναμη τά δικά μου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ούφ, κουταμάρες..
ANNA: Γιατί, Δημήτρη, τά έξχα-
σες; Είναι κακό να σου θυμίζουν
πώς κάποτε, μιάν εποχή, ύπήρξες
άγνότερος από τώρα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Κάθε άνθρωπος έ-
χει στιγμές που θά πη λόγια που ό-
ταν τά σκεφθής άργότερα ψύχραιμα,
θα γελάει με τόν έαυτό του και δε
θα μπορή να πιστέψη ότι τά είπε ό
ίδιος..

ANNA: Δε μετάνιωσα ποτέ για
ότι έχω πει ή έχω πράξει στη ζωή
μου. (Μικρή παύση). Δε μετάνιω-
σα για τά λόγια τά τρυφερά, τά πα-
ράφορα, τά τρελλά που σου είχα
πει όλ' αυτά τά χρόνια (σιγώτερα).
Δε μετάνιωσα που σ' αγάπησα...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ένψ έγώ;

ANNA: Σύ; "Αν μετάνιωσες;
Δεν αλλάζουν οι λέξεις τά πράγμα-
τα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Δηλαδή;
ANNA: Κουράστηκες, Δημήτρη,
αυτό θέλω να πώ. Γιατί τό κρύβεις;
Κουράστηκες. Νά μένης τόσα χρό-
νια κοντά μου. Κι' όμως, μου είχες
τάξει όλη τη ζωή..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Είδες να ζήτησα
ποτέ να φύγω από κοντά σου;

ANNA (με έξαψη): Έσύ; "Εμει-
νες ποτέ κοντά μου έσύ; Δεν ξέρω,
μα ή αγάπη σου δε βάσταζε πιά πο-
λύ από λίγους μήνες (πιό ήσυχα).
"Υστερα, έμεινες από συνήθεια. Κα-
θώς θάμεινες, άν ήσουν παντρεμέ-
νος, με τη γυναίκα σου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: "Αννα...

ANNA: Δε μπορώ να σε κατηγο-

Σάν σπάσουν οί δεσμοί

ρήσω για άσυνείδητο. Άκόμα σου
άναγνωρίζω ότι είσαι και τίμιος..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: "Αννα, πρόσεξε,
φωνάζεις δυνατά και μās άκούν..

ANNA (με πικρή ειρωνεία): Κά-
ποια άλλη φορά θα μπορούσαν να
μάς ιδούν ότι φιλιόμαστε, μα δε φο-
βάσουν τότε..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Ούφ, έχεις δρεξη
άπόψε (σβύνει έκνευρισμένος τό τσι-
γάρο του κι' ανάθει άλλο).

ANNA: Δε θάθελα να σε στενοχω-
ρήσω ποτέ. Καθώς δε θάθελα να
σου δώσω και ποτέ βάρος στη ζωή
σου, θυμάσαι τί σου είχα πει
ζωή σου. Θυμάσαι τί σου είχα πει
κάποτε, στην άρχή; "Αν καταλάβαι-
να ότι μιά μέρα δε θάχα θέση κον-
τά σου.. (Τά μάτια της θαμπώνουν,
δαγκώνει τά χείλια της για να μην
κλάψη).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (ίδια έκνευρισμέ-
νος): Νομίζω πώς τό καλύτερο που
θα κάναμε, θα ήταν να φύγουμε. "Ε-
χουν άρχισει να μās κυττάνε..

(Έχουν φύγει πιά από τό χο-
ρό. Πήραν ένα ταξί για να γυρί-
σουν. Δε μιλούν στο δρόμο. Η
ANNA δαγκώνει νευρικά ένα μαν-
τηλάκι για να μην κλάψη). Ο ΔΗ-
ΜΗΤΡΗΣ κωνίξει αδιάκοπα).

ANNA: Με συγχωρήσ. Πέρασες
κοντά μου μιά στενόχωρη βραδυά.
ΔΗΜΗΤΡΗΣ (κουνάει αδιάφορα
τούς ώμους).

ANNA (προσπαθεί να χαμογελά-
ση): Ξέρω, δεν είναι ή πρώτη, μα
θα προσπαθήσω να είναι ή τελευ-
ταία... "Ισως έχεις δίκιο.. "Ισως
γυρεύω πολλά από τη ζωή. Θα μπο-
ρούσες να με πής ακόμα μιά άγά-
ριστη..

(Γίνεται ξανά σιωπή. Δε μιλάει
κανένας τους. Η ANNA κινεί το χέρι
μέσ' από τό τζάμι του άμαξιού έ-
ξω. Ο δρόμος είναι έρημος, έχει
βρέξει έλαφρά. Η γυναίκα φαί-
νεται βυθισμένη στις σκέψεις
της).

ANNA (τινάζεται μιά στιγμή ά-
πότομα. Ψάχνεται νευρικά): "Η
καρφίτσα μου!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Τι;

ANNA: Έχασα την καρφίτσα
μου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Είσαι βέβαιη;

ANNA: Μά πώς.. Την ώρα που
μπήκαμε, τη στερέωσα, γιατί μου

φάνηκε πώς δεν έπιανε καλά. (Το
πιάνει τό χέρι). "Αν ήθελες να γυ-
ρίσουμε, Δημήτρη..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: "Αν νομίζης πώς
θα μπορούσαμε να την ξαναβρούμε,
ANNA: Έχω μιά ιδέα μήπως μου
έπιασε στο ντιβάνι που καθόμασταν.
Γιατί όταν χορεύαμε, την είχα.

(Γυρίζουν. Στην είσοδο του κέν-
τρου κατεβαίνει ό ΔΗΜΗΤΡΗΣ.
"Η ANNA μένει στο αυτοκίνητο,
Παρακολουθεί τόν ΔΗΜΗΤΡΗ που
άνεβαίνει τις σκάλες, ως που χά-
νεται. "Υστερα, γρήγορα κι' άπο-
φασιστικά, βγάξει μιά κάρτα ά-
πό την τσάντα της και γράφει κά-
τι. Δεν κλαίει πιά. Τά μάτια της
γυαλίζουν παράξενα. Καρφώνει
την κάρτα σε μέρος που θα την ι-
δής, μόλις γυρίσει ό ΔΗΜΗΤΡΗΣ.
"Ανοίγει κατόπι την πορτα, βγαί-
νει).

Ο ΟΔΗΓΟΣ: Θ' άνεβήτε και σεις
έπάνω;

ANNA: Ναί.. Περίμενε όμως.. μη
φύγης.. ("Απομακρύνεται. Κάνει πώς
άνεβαίνει στο κέντρο, μα μόλις
καταλάβει πώς δεν τη βλέπει ό ο-
δηγός, απομακρύνεται προς άλλη
κατεύθυνση).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (γυρίζει σε λίγο.
Πριν μπει ακόμα στο ταξί, μιλάει
νομίζοντας πώς ή "Αννα βρίσκεται
στο άμάξι). Περίεργο... "Εφαγα τόν
τόπο.. Δεν βρήκα τίποτα (άνοίγει
την πόρτα να μπη). Μπα.. (στον ο-
δηγό): Έφυγε ή κυρία;

Ο ΟΔΗΓΟΣ: Μα δεν άνέβηκε ά-
πάνω; Βγήκε για να ρθη να σās
βρή..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Πώς δεν την είδα
(κάνει μιά κίνηση να γυρίση πίσω
στο κέντρο, μα την ίδια ώρα πέφτει
τό βλέμμα του στην κάρτα που έχει
άφισει ή ANNA, Μπαίνει στο άμάξι,
παίρνει την κάρτα, τη διαβάζει στο
χαμηλό φώς που ρίχνει τό λαμπιόνι.
Παρασύρεται και διαβάζει χαμηλό-
φωνα): «Με συγχωρήσ που σ' έβα-
λα στον κόπο να ψάξης. Η Καρφίτσα
δε χάθηκε, είναι στο σπιτι, θα τη
βρής άμα γυρίσεις έπάνω στην του-
αλέττα μου. Εκείνη που δε θα βρής,
θα είμαι έγώ. Μη ζητήσης να με ξα-
ναβρής. Μπορεί να μην ξέρη κανείς
πότε έρχεται στη ζωή. Φτάνει να ξέ-
ρη πότε πρέπει να φύγ..» (Σηκώ-
νει τά μάτια από την κάρτα, τά στη-
λώνει μηχανικά και σαν άφαιρέμέ-
να στο κενό).

Ο ΟΔΗΓΟΣ: Θα φύγουμε, κυρία;

(Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ έξεκολουθεί
να τόν κυττάζει. Δεν τόν άκούσε.
Ο ΟΔΗΓΟΣ τόν κυττάζει με έκ-
πληξη στην άρχή, ύστερα, σαν
κάτι να καταλαβαίνει, άνάθει ένα
τσιγάρο, άρχίζει να κωνίξει έξ-
νοιαστα κι' αδιάφορα και περιμψ
νει).

ANNA: Δε μπορώ να σε κατηγο-

Μιά κυρία που πλήττει πολύ

Αθηναϊκό εύθυμογράφημα του κ. Παν. Παπαδούκα

Σ ΑΣ έχω διηγηθής την ιστορία
του τηλεφώνου που μου συ-
νέβη; "Οχι; Λοιπόν, άκούστε
την. Αυτά συνέβησαν πρό δύο
έτων: Την καλή εκείνη εποχή δεν ή-
μουν ακόμα παντρεμένος — άλλω-
στε γι' αυτό τη λέω και καλή εποχή—
και περνούσα τόν καιρό μου με πε-
ριπεισιούλες έλαφράς μορφής. Δια-
τηρούσα τότε ένα παραγγελιοδοχι-
κό γραφείο καί, φυσικά, είχα τό ά-
παραίτητο τηλέφωνο, με τό όποιο
τά πηγαίναμε αρκετά καλά. Ήταν,
λοιπόν, ένα βραδάκι κι' έτοιμαζό-
μουν να κλείσω τό γραφείο, όταν έ-
να κουδούνισμα του τηλεφώνου έτά-
ραξε την άκοή μου. "Επήρα τό ά-
κουστικό. Μιά λεπτή κρυσταλλένια
γυναικεία φωνή, άκούστηκε από την
άλλη άκρη του σύρματος.

-Τί είναι εκεί παρακαλώ;
-Έδώ παραγγελιοδοχικόν γρα-
φείο Κορνιζίδου.
-Ο ίδιος ό κ. Κορνιζίδης;
-Μάλιστα. Ποιά τηλεφωνεί παρα-
καλώ;
-Καμιά που να είναι γνωστή
σας. Μιά ώραία κυρία που πλήττει.
-Δεν σās έννοώ απολύτως.
-Άχι έσεις οι άντρες! Ποτέ δεν
μάς καταλαβαίνετε.. Θα σās έξη-
γήσω άμέσως, κυρία Κορνιζίδη. Εί-
μαι μιά παντρεμένη γυναίκα που
δεν την καταλαβαίνει ό άντρας της.
Αυτό την κάνει να πλήττει τρομερά.
"Επήρε, λοιπόν, στην τύχη έναν άρι-
θμό, με την έλπίδα ότι θα βρή έναν
άλλον άντρα που να την καταλαβαί-
νη. Καταλαβαίνετε τώρα;

-Περίπου. Και ή τύχη θέλησε να
είμ' έγώ ό άντρας αυτός, έτσι;
-Άκριβώς.
-Άλλά που ξέρατε τόν αριθμό
μου;

-Σās είπα ότι έπήρα έναν άριθ-
μό στην τύχη "Αν με ρωτήσετε τώ-
ρα ποιός είναι ό αριθμός που πήρα,
δεν ξέρω..

-Περίεργα πράγματα. "Οπωςδή-
ποτε, κυρία μου, είμαι στη διάθεσή
σας.. Συμπαθώ έξαιρετικά τις γυ-
ναίκες που πλήττουν. Άλλά δεν νο-
μίζετε πώς θα ήταν καλύτερα και
για τούς δύο μας αν προσπαθούσα-
με να διασκεδάσουμε την κοιή μας
πλήξη με προσωπική έπαφή;

-Τί βιαστικοί που είσθε σεις οι
άντρες!.. Θα σās πάρω μιά-δυό φο-
ρές ακόμα να γνωριστούμε πρώτα
πνευματικά κι' έπειτα θα γίνη κι'
αυτό.

-"Οπως θέλετε.
Πραγματικά αυτό έγινε. Σε δυό
τηλεφωνικές συνδιαλέξεις αρκετής
διαιρέσιας, βρήκαμε την εύκαιρία
να τά πούμε δια μακρών και να έκ-
τιμήσουμε τά ευγενικά αίσθήματα
άμφοτέρων. Και όταν της ζήτησα
να συναντηθούμε έξω, εκείνη τό ά-

πέκλεισε: Φοβόταν τόν άντρα της,
που ήταν πολύ ζηλιάρης.

-Μά τότε;
-Τότε θάρηήτε στο σπιτι μου. "Ο
άντρας μου Τετάρτη και Παρασκευή
έρχεται πολύ άργά τη νύχτα. Πάν-
τα μετά τη μία. Κι' έτσι θάχουμε ο-
λο τόν καιρό να τά πούμε.

Στις έννηα τό βράδυ, της έπομέ-
νης λοιπόν Τετάρτης, έφωδιασμέ-
νος μ' ένα θαυμάσιο μπουκέτο, χτυ-
πούσα τό κουδούνι του σπιτιού της.
Μου άνοιξαν, άνέθηκα. Βρέθηκα σ'
ένα κομψό περιβάλλον και μπροστά
σε μιά έξαιρετικά όμορφη και προ-
κλητική κυρία, ή όποια με δέχτηκε
σαν ένα παλιό γνώριμο. "Όταν έφυ-

πέκλεισε: Φοβόταν τόν άντρα της,
που ήταν πολύ ζηλιάρης.

πέκλεισε: Φοβόταν τόν άντρα της,
που ήταν πολύ ζηλιάρης.

πέκλεισε: Φοβόταν τόν άντρα της,
που ήταν πολύ ζηλιάρης.

πέκλεισε: Φοβόταν τόν άντρα της,
που ήταν πολύ ζηλιάρης.

πέκλεισε: Φοβόταν τόν άντρα της,
που ήταν πολύ ζηλιάρης.

πέκλεισε: Φοβόταν τόν άντρα της,
που ήταν πολύ ζηλιάρης.

πέκλεισε: Φοβόταν τόν άντρα της,
που ήταν πολύ ζηλιάρης.

πέκλεισε: Φοβόταν τόν άντρα της,
που ήταν πολύ ζηλιάρης.

πέκλεισε: Φοβόταν τόν άντρα της,
που ήταν πολύ ζηλιάρης.

πέκλεισε: Φοβόταν τόν άντρα της,
που ήταν πολύ ζηλιάρης.

πέκλεισε: Φοβόταν τόν άντρα της,
που ήταν πολύ ζηλιάρης.

πέκλεισε: Φοβόταν τόν άντρα της,
που ήταν πολύ ζηλιάρης.

και Παρασκευή έλειπε από τό σπι-
τι..

Οπωςδήποτε όμως ό μυστηριώδης
αυτός σύζυγος, για τόν όποιον πάν-
τα απέφυγε να μου μιλήση σαφώς
ή Λουλου, μ' έβαλε σε πειρασμό:
"Θελα να τόν γνωρίσω! Κι' άπε-
φάσισα να καιροφυλακτήσω.

Τό έκανα μιά Πέμπτη βράδυ. Και
βλέπω να μπαινή στο σπιτι, ποιός
νομίζετε; "Ο Γιώργος, ό καλύτερός
μου φίλος! Δοκίμασα μεγάλη στε-
νοχώρια! Δεν εύρησα όμως ένοχο
τόν έαυτό μου, γιατί ποτέ δεν μου
είχε πη πώς είναι παντρεμένος.

Μιά βδομάδα άργότερα, ό Γιώρ-
γος μου είπε:
-Δεν μου λές, Στέφανε, είσαι
παντρεμένος;
-Έγώ; άπάντησα. "Οχι!
-Πώς όχι! Είσαι και μου τό κρύ-
βεις! Και μάλιστα με μιά γυναίκα
ανάξια σου!
-Δεν είσαι με τά καλά σου, Γι-
ώργο!
-Έλα, αδερφέ, τώρα, πές τα σε
μένα.. Δεν είσαι παντρεμένος με
μιά γυναίκα που λέγεται Λουλου
και κάθεται στην όδον "Ηπειού
389;

Αρχισα να γελάω.
-Πώς τό ξέρεις; ρώτησα.
-Νά σου διηγηθώ αυτή την περι-
εργη ιστορία, Στέφανε, αλλά μη με
παρεξηγήσης. Δεν τώξερα. "Ενα
βράδυ με πήρε μιά μυστηριώδης
γυναίκα στο τηλέφωνο. Μου είπε ό-
τι έπληττει με τόν άντρα της και, να
μη σου τά πολυλογώ, με κάλεσε στο
σπιτι της. Τη βλέπω τακτικά Τρίτη
και Πέμπτη, γιατί είναι οι μόνες μέ-
ρες που λείπει ό άντρας της. Έννο-
είται ότι έκτός των άλλων, ό σύζυ-
γος είναι τσιγκούνης. Κι' έτσι της
δίνω έγώ πότε-πότε τά έξοδα για
τις τουαλέττες της. Παρακολούθη-
σα, λοιπόν, μιά Τετάρτη για να ιδώ
ποιός είν' ό άντρας της και είδα έ-
σένα.

Τί λές, αδερφέ! Κι' έγώ που έ-
νόμιζα έσένα για σύζυγο..
Τού διηγήθηκα τό ίδιο.
-Την έφιλότιμη! είπε ό Γιώργος!
"Ωραίο παινίδι μās έπαίξε..
-Και τώρα, είπα, δεν μένει, παρά
να παρακολουθήσουμε για να ιδώ-
με τούς συζύγους της. Δευτέρα,
του Σαββάτου και της Κυριακής.
"Εκάναμε κάτι καλύτερο: Την έ-
πήραμε στο τηλέφωνο και της εί-
παμε:
-Άγαπητή Λουλου! Οι σύζυγοι
της Τετάρτη και της Παρασκευής
και της Τρίτης και της Πέμπτης σε
άπολάσσουν πάσης ύποχρέωσης.
Μπορείς να διαθέσης τις μέρες
τούς!

Από τότε οι παντρεμένες γυναι-
κες ξαναπήραν τη θέση τους στην
έκτιμήσή μου. "Εως την ήμερα που
παντρεύτηκα..

Από τότε οι παντρεμένες γυναι-
κες ξαναπήραν τη θέση τους στην
έκτιμήσή μου. "Εως την ήμερα που
παντρεύτηκα..

Από τότε οι παντρεμένες γυναι-
κες ξαναπήραν τη θέση τους στην
έκτιμήσή μου. "Εως την ήμερα που
παντρεύτηκα..

Από τότε οι παντρεμένες γυναι-
κες ξαναπήραν τη θέση τους στην
έκτιμήσή μου. "Εως την ήμερα που
παντρεύτηκα..

Από τότε οι παντρεμένες γυναι-
κες ξαναπήραν τη θέση τους στην
έκτιμήσή μου. "Εως την ήμερα που
παντρεύτηκα..

Από τότε οι παντρεμένες γυναι-
κες ξαναπήραν τη θέση τους στην
έκτιμήσή μου. "Εως την ήμερα που
παντρεύτηκα..

Από τότε οι παντρεμένες γυναι-
κες ξαναπήραν τη θέση τους στην
έκτιμήσή μου. "Εως την ήμερα που
παντρεύτηκα..

Από τότε οι παντρεμένες γυναι-
κες ξαναπήραν τη θέση τους στην
έκτιμήσή μου. "Εως την ήμερα που
παντρεύτηκα..

Από τότε οι παντρεμένες γυναι-
κες ξαναπήραν τη θέση τους στην
έκτιμήσή μου. "Εως την ήμερα που
παντρεύτηκα..

ΣΚΕΨΕΙΣ

Η πιο αποτελεσματική παρηγοριά για κάθε δυστυχία, για κάθε πόνο είναι να στοίψης τα δάκρυά σου προς εκείνους που είναι πιο δυστυχημένοι από σένα. Το φάρμακο αυτό μπορεί να το έχεις ή καθένας.

ΣΟ ΠΕΝΑΟΥΕΡ

Ετοιμάζεις τη δική σου ευτυχία των άλλων.

ΒΙΚΤΩΡ ΛΕΒΕΡ

Κανείς δεν έχει την υπέροχη ευτυχία να ζήσει δίπλα σ' ανθρώπους που δεν θα χαρούν σαν δυστυχισμένη.

ΜΑΡΚΟΣ-ΑΥΡΗΛΙΟΣ

Ευτυχισμένοι μήπως δεν είναι όλοι εκείνοι που ο κόσμος δεν έμαθε ποτέ τη γέννηση και το θάνατό τους.

ΟΡΑΤΙΟΣ

Είναι ευτυχισμένος εκείνος που δεν ζηλεύει την ευτυχία των άλλων και που χαίρεται για την κοινή ευτυχία.

ΒΟΣΣΟΥΕΤΟΣ

Εκείνο που μας ευχαριστεί περισσότερο στην κάθε απόλαυσή μας είναι η λύπη που προξενεί σ' αυτούς που μας περιτριφυρίζουν.

ΑΝΡΥ ΡΟΣΦΟΡ

Βασανίζεται κανείς μονάχος του, ζηλεύοντας την ευτυχία των άλλων.

ΠΕΤΡΩΝΙΟΣ

Η φανερή ευτυχία μας μας δίνει τους περισσότερους εχθρούς.

Α. ΔΟΥΜΑΣ (π.)

Τό να ζήεις άθροβα σε παρηγορεί για το ότι ζήεις άδοξα.

ΖΑΝ ΝΤΟΛΑΝ

Όραιοτερο είναι να ζήεις ήσυχα αντίκρου στή φωτιά του πζακιοῦ σου, δίχως άπαιτήσεις άθροβα, παρά να θυσιάσης την ήσυχία σου στή φήμη, που εις αντίλλαγμα θα σε σκεπάσει με χρυσή σκόνι.

ΔΑΚΟΡΝΤΑΙΡ

ΜΟΝΟ

"Αχ, όλα έπρεπε νάρθουν καθως ήρθαν! Οι έλπίδες και τα ρόδα να μαδήσουν. Βαρκοῦλες, να μου φύγουνε τα χρόνια, να φύγουνε, να σβύσουν.

"Έτσι όπως έχωρίζαμε τα βράδια, για πάντα να χαθουνε τόσο φίλοι. Τόν τόπο που μεγάλωνα παιδάκι ν' άφίσω κάποιο δαίλι.

Τα ώραία κι, άπλά κορίτσια — ω άγαπούλες! —

ή ζωή να μου τα πάρη, χοροῦ γῦρος. 'Ακόμα ο πόνος, άλλοτε που εῦδά, να με βαραινιη στείρος.

"Όλα έπρεπε να γίνον. Μόνο η νύχτα δεν έπρεπε γλυκειά εῖσαι τώρα νάναι, να παίζουμε τ' αστέρια εκεί σα μάτια και σα να μου γελάνε.

Κ. Καρυωτάκης

ΣΠΑΝΙΩΣ

Έχετε διαβάσει μια τόσο συναρπαστική ιστορία σαν την γοητευτική ιστορία

ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΤΩΝ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΩΝ

Γραμμένη από τον "Αγγλο συγγραφέα Μπένιφορντ-Τζόνς, ξαναζωντανεύει με μεσστρία την πιο γλυκειά, την πιο ρομαντική εποχή της ιστορίας, την εποχή που οι αθηριες πυργωδέσποινες ζούσαν μέσα στους σιδηρόφραχτους πύργους, κι οι νεαροί τροβαδοῦροι έψαλλαν κάτω άπ' τα παράθυρά τους τα αιώνια τραγοῦδια του έρωτος. Στό προσεχές φύλλο μας:

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΣΤΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Μια αῤοτοελής νουβέλλα του περιφήμου ΣΤΕΦΑΝ ΤΣΒΑΪΧ.

ΓΝΩΜΕΣ

Μην πῆτε ποτέ: — Θα ήθελα να ήμου ο τάδε. 'Ο τάδε μπορεί την ίδια ῶρα, να ζητούσε το ίδιο με σας.

ΖΑΚ ΝΟΡΜΑΝ

"Ο κόσμος ανέχεται περισσότερο ένα μεγάλο πόνο μας παρά μια μεγάλη χαρά μας.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΚΑΡΡ

Το μυστικό της ευτυχίας είναι απλούστατο: Συλλογιέστε πάντα τους δυστυχιστέρους σας.

ΖΩΡΖ ΠΙΚΟ

Το βασανό της επιθυμίας είναι σαν τον κόκκο της άμμου μέσα στο μάτι.

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Μην κλέψης από το περιβάλλο του γειτόνά σου τους καρπούς του. Κλέψτου καλύτερα την ευτυχία. 'Έτσι δεν σε πιάνει κι' ο νόμος.

Κα ΑΜΙΕΛ ΔΑΠΕΡ

Μην μιλάς ποτέ για την ευτυχία σου, σε κάποιον λιγότερο ευτυχισμένο από σενα.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

"Η ευτυχία είναι τόσο εύθραυστη, που κινδυνεύει κανείς να τη θρυματίσει, έστω και μιλώντας μόνον για αυτήν.

ΖΥΛ ΔΕΜΑΙΤΡ

Δύσκολο πράγμα να είναι κανείς διακριτικός, 'Αποκαλύπτει κανείς από καλωσύνη το μυστικό, που θα κάνει κάποιον ευτυχισμένο. 'Από ύπερηφάνεια, το μυστικό που ανεκάλυψε. 'Από πονηρία, το μυστικό που μάντεψε. Και τέλος από ανάγκη διαλαλεί το μυστικό της ευτυχίας του.

Κόμησσα ΔΙΑΝΑ

Ποτέ μου δεν είχα παρηγορηθῆ για τη φτώχεια μου, παρά την ημέρα που θρέθηκα ξυπόλητος στο δρόμο. Γρήγορα, όμως, συνάντησα κάποιον δίχως πόδια κι' ευχαρίστησα τη θεία Πρόνοια για την καλωσύνη που δειξε σε μένα.

ΣΑΑΝΤΗ

Τα αῤοθιμα του δικαστηρίου 'Η «άνήλικος»

Του Κ. Δ. ΨΑΘΑ

Η ΜΗΝΥΣΙΣ λέγει τα εξής: 'Ο Γεώργιος Πέριδικας του 'Ιωακείμ, ετών 30, εκ κακοβούλων έρωμάτων προθέσεων παρέσυρε μίαν έσπεραν του Αυγούστου την ανήλικον 'Ελένην Νικολάρα του Φοίξου. Αυτά περίπου λέγει η μήνυσις. Της ρίχνει μια βιαστική ματιά ο πρόεδρος του τριμελούς κι' ύστερα: — Γεώργιος Πέριδικας, — Παρών κ. πρόεδρε, — 'Εσύ είσαι; — 'Εγώ κ. πρόεδρε. — 'Ο Γεώργιος Πέριδικας, — Μάλιστα κ. πρόεδρε.

Τόν κυττά ο πρόεδρος. Τόν ξανακυττά. Δεν μπορεί να το χωνέψη. 'Η μήνυσις του λέει τριάντα χρονών. Κι' είναι μια ταιριδιθρα. Ψηλός και αδύνατος. 'Ένας συνδυασμός κοκκαλων και δερματος. Φου να του κάνει πέφτη κάτω. — 'Ελένη Νικολάρα. — Μάλιστα. — 'Εσύ; — 'Εγώ κ. πρόεδρε. — 'Η 'Ελένη Νικολάρα; — Μάλιστα κ. πρόεδρε. — 'Η μηνύτρια; — Ναι.

Την κυττά ο πρόεδρος. Την ξανακυττά. Δεν μπορεί να το χωνέψη. 'Η μήνυσις την λέει ανήλικον. Και είναι ένας θεωρατος βουδαλος. Ψηλή. Παχιά. Με κάτι μούτρα κατακόκκινα. Και κάτι υπράτα αθλητικά. Φου να σου χάνη πέφτες κάτω. — 'Όσα εῖς είσαι! — 'Εγώ κ. πρόεδρε. — Για πές μας λοιπόν.

Αυτό το τεράστιο μούτρο παίρνει άποχρώσεις απειλησίας. Τα μάτια παίρνουν τόνους απογνώσεως. Τα χέρια συμπλέκονται σπαρακτικῶς. 'Ετοιμάζεται να μιλήση αλλά ο πρόεδρος έπεμβαίνει: — Δεν μου λές; — Μάλιστα κ. πρόεδρε. — Πόσο χρονών είσαι; — Δέκα εῖςτά! — Τι; — Δέκα εῖςτά. — 'Εσύ δεκαεῖςτά; — 'Επεμβαίνει η πολιτική άγωγή.

— 'Εχομεν πρόωρον ανάπτυξιν κ. πρόεδρε. Μη σας κάνει εντύπωσιν, η σωματική μας διάπλασις. — 'Εται; — 'Εχομεν τα πιστοποιητικά μας κ. πρόεδρε. 'Επίσημα έγγραφα από τα όποια προκύπτει η πραγματική ηλικία της πελάτιδος μας. 'Ορίστε. Να τα καταθέσωμεν.

Με βίαν άνοίγει η τσάντα. Με βίαν εγείνουν σερικά γαρτιά. Με νευρικότητα τοποθετοῦνται επάνω στην προεδρικήν έδραν. Τα κυττά ο πρόεδρος. Τα ζητοῦν οι σύνεδροι. Τους ρίχνει ένα βλέμμα ο εί-

σαγγελεύς. 'Υστερα κυττάζονται όλοι μεταξύ τους. 'Υστερα κυττοῦν όλοι μαζί την ανήλικον. 'Υστερα γίνεται παῦσις και λαμβάνει τόν λόγον ο πρόεδρος: — 'Όραία. Λέγει. — Με παρέσυρε. — Αυτός; — Μάλιστα. — 'Όραία. Προχώρει. — 'Υπεσχέθη ότι θα με παντρευη και εῖγώ δεν ήξερα τί να κάνω. (λυγμοί). — Λοιπόν; — Εῖναι παληάνθρωπος (λυγμοί). Εῖμαι φτωχῶ και άπροστάτετο κορίτσι. Δεν έχω κανένα στὸν κόσμο. (λυγμοί).

— 'Εχομεν τα πιστοποιητικά, κ. Πρόεδρε.

Μ' έκανε ένα έρείπιον και μ' άφήνει στους δρόμους. — Αυτός; — Αυτός μάλιστα. Μουρμουρίζει ο εισαγγελεύς: — Κύριε ελέησον! — Τι είπατε κύριε; — Τίποτε, κοπέλλα μου. — 'Ιλαρότης. Το άκροατήριον ξελαιμάζεται για να καταρῶνη την παθοῦσαν. Ψίθυροι και σβόλια άκούονται από παντού εῖσαι που αναγκάζεται ο πρόεδρος να σηκώση την κουδοῦναν.

Στὸν ίδιο θοηνώδη τόνον συνεχίζεται η κατάθεσις. Την ίδιαν εντύπωσιν προκαλεί. "Όσο για τὸν κατηγορούμενον, αὐτὸν τὸν δυστυχῆ Δαυῖδ, που εῖδάμασε δήθεν τὸν θηλυκὸν Γολιάθ, χλευαστικῶς θαυμασῶς τὸν παρακολοῦθει άνακατεμένος με βλέμματα συμπαιθείας. 'Εξέτάζονται διάφοροι μάρτυρες κατηγορίας που εῖχέτουν με σπαρακτικῶς λεπτομέρειες την δομακτικῆν περίπτωσιν της πτωχῆς «άνηλικου». "Όπου εῖχεται ένας μάρτυς υπερασπίσεως. Εῖναι ένας νέος περισσότερο από τριάντα χρονών. Τα μαλλιά του σχεδόν είναι άσπρισμένα. 'Η φωνή του χοντρῆ, άντριμία.

— Την ξέρετε την κοπέλλα; — Την ξέρω κ. πρόεδρε. — Πῶς; — 'Ηταν συμμαθήτριά μου. — Συμμαθήτριά σου; — Μάλιστα. Στό χωριό,

— Πόσων εῖτων εῖσαι εῖς; — Τριάντα-τριών. — 'Εξαλλη η πολιτική άγωγή; — Κύριε μάρτυς προφανῶς θα παθῆνενε κάποιαν τρομακτικῆν σύγχισιν. Σοβαρῶς υποστηρίζετε ότι η κοπελλίτα αὐτῆ ὑπῆρξε συμμαθήτριά σας; — 'Η κοπελλίτα αὐτῆ ήταν συμμαθήτριά μου. Και εῖναι δυὸ χρόνια μεγαλύτερη από μένα. — Κύριε μάρτυς!.. — Την θυμάμαι που μ' έπαιρνε άγκαλιά!

Καχχασμοί. Σηκώνεται απειλητική η κουδοῦνα του προέδρου που διαγράφει νευρικός και θορυβώδεις κύκλους στὸν αἴσα. 'Η πολιτική άγωγή στοιμωχθείσα άγρίως, μαζεῦεται. "Όπου λαμβάνει τὸν λόγον η ὑπεράσπισις:

— Δεν μου λέτε μάρτυς την ξέρετε καλά την δεσποινίδα; — Σῆς λέω πολὺ καλά. — Πῶς σας φαίνεται τὸ ντύσιμό της; — Γελοίο! — Τα μαλλιά της — Κομικά. — Γιατί;

— Γιατί πρώτη φορά την εῖλω να εῖχη ντυθῆ εῖσαι σαν μπρεμμένα. 'Ο φίγκος της λείπει μονάχα. — Φρονείτε ότι αὐτῆ... — Τι; — Μπορούσε να πείση θυμά... — Τοῦ κατηγορούμενου; — Ναι. — Μία γροθιά να τοῦδινε τὸν έκανε σπαραλλία κ. συνήγορε. 'Ασταῖα λέμε τώρα...

Νέοι καχχασμοί. Καλεῖται ο κατηγορούμενος. Σηκώνεται. Λέγει: — Την εῖδατε κ. πρόεδρε; — Την εῖδαμε. — Με εῖδατε; — Σε εῖδαμε. — Δεν έχω να άπολογηθῶ τίποτε. Βγάλετε τα συμπεράσματά σας.

Και συμπλήρωσε η ὑπεράσπισις. — Προσεπάθησαν παντοσοῦτως να μας εκθίσουν. Δεν τὸ κατάρωσαν. 'Εφθάσαν μέχρι της δικαιοσύνης. 'Αλλά δικαιοσύνη ὑπάρχει. Και ὁ δυστυχῆς αὐτός άνθρωπος, τὸ θυμα αὐτοῦ τοῦ γυναικοῦ θα εῖρη τὸ δικαίον του. "Όσον διὰ τὰ άποδεικτικά της ηλικίας της επισυλασόμεθα να εῖσυνήσωμε και να φέρωμε εις φῶς πῶς υπέστησαν αὐτῆν την καταπληκτικῆν εκπτώσιν οι αριθμοί. 'Αθῶος ὁ κατηγορούμενος. 'Η αμπεμπέκαμ εξαλλη, κατακόκκινη, δογιλή άναχωσῆ. Και μερικοί της ψιθυρίζουν: Πάστον στην άγκαλιά σου τὸν φουκαρι. Δεν τὸν λυπάσαι;

Α. ΨΑΘΑΣ

Χαϊδέψέ μου ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Αθηναϊκόν
μυθιστόρημα

Ζούκ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τά προηγούμενα

Ο Γιώργος Μαράλης, έπειτα από ένα φλογερό ειδύλλιο, παντρεύτηκε τη Ντόρα Ζαχαίρη. Οι πρώτοι μήνες περνούν όπως όλοι οι πρώτοι μήνες δυο τρελλά έρωτευμένων συζύγων. Κατόπιν άρχισαν να ζούν κι' αυτοί τις ίδιες ομοιώσεις και φοβερές μέρες που αποτελούν τη ζωή όλων σχεδόν των ανδρικών.

Ένα βράδυ, έρχονται σπίτι τους ο Αργύρης ο Φλωράς και ένας άλλος φίλος τους, ο Ρουμάνης, με την άρραβωνιαστική του την Νίνα, για να τους πάρουν μαζί τους στην Κηφισιά. Η Ντόρα που έχει αδελφική φιλία με τον Αργύρη, δεν χανώνει το ζεύγος των άρραβωνιασμένων, και ιδίως την Νίνα που την χαρακτηρίζει ως γυναίκα κάπως περδαλή. Για να μη χαλάσει όμως, το χατίρι του άνδρός της ετοιμάζεται και σε λίγο φεύγουν για το Σέσιλ της Κηφισιάς. Έκει χορεύουν και ιδιαιτέρως ο Γιώργος με την Νίνα. Αυτό αναστατώνει την Ντόρα και όταν φθάνουν σπίτι, κάνει τον Γιώργο μια τρομερή σκηνή. Την άλλη μέρα, η Ντόρα δέχεται την επίσκεψη του Φλωρά στο σπίτι της και αυτός την βεβαιώνει ότι δεν είχε δική του να υποπτευτεί τον άνδρα της. Φεύγοντας ο Φλωράς ξεχνάει στο σπίτι, του Μαράλη την ταμπάκα του.

Ο Γιώργος το μεσημέρι την βόσκει και εφόσον η γυναίκα του δεν του μιλά για την επίσκεψη του Φλωρά, την υποπτεύεται ότι τον άπατά.

Έν τω μεταξύ όμως δέχεται μια πρόσκληση της Νίνας, και κάνουν μαζί μια έκδρομη στον Σκαρμαγιά. Από την ήμερα εκείνη η Νίνα γίνεται δρωμένη

του Μαράλη. Οι φίλοι του ο Φλωράς το μαθαίνει και σπεύδει να προειδοποιήσει τον Μαράλη. Φοβάται ότι πρόκειται περί συμπαιγνίας Νίνας και Ρουμάνη εις βάρος του, περί αποπειρας εκδίασμού. Ο Μαράλης όμως, που πάντα υποπτεύεται τον φίλο του ότι έχει ιδιαίτερες σχέσεις με την γυναίκα του, σχεδόν διώχνει τον Φλωρά. Μετά δυο μέρες η Ντόρα παίρνει ένα άνωνομο γράμμα, πολύ εκδίαστικό αλλά πάντως επιβεβαιωτικό του ότι είπε ο Φλωράς στον άντρα της. Ύστερ' από αυτό ο Μαράλης αποφασίζει να ξεκόψει με την Νίνα. Αδίκη όμως τον εκλιπαρεί να την κρατήσει γιατί ο Ρουμάνης που τα είχε μάθει όλα απέφασε να την σκοτώσει.

Ο Μαράλης κάμπτεται και μια μέρα η γυναίκα του τον πιάνει επ' αυτοφώρω μαζί της. Στη σκηνή παρίστατο και ο Φλωράς, ο οποίος αφού έφυγε η Ντόρα, εξηγείται με τον Μαράλη και του δηλώνει ότι για να τον καθουγάσει τελείως, θα φύγει μακριά, στην Αφρική. Και πραγματικά φεύγει.

Η Ντόρα δεν άργει να συγχωρήσει τον Γιώργο και μια νέα ζωή αρχίζει για το ανδρόγυνο. Γρήγορα όμως, επέρχεται ο κόρος και έπειτα η πλήξη. Ο Μαράλης αισθάνεται να ζή μια τεχνητή, μια επιβεβλημένη ζωή εξαντισμού, και η Ντόρα για να τον τραβήξει κοντά της σκέπτεται να τον κεντρίσει τη ζήλεια. Κάθεται και γράφει ένα ψεύτικο γράμμα του Φλωρά γεμάτο έρωτα και νοσταλγία. Το γράμμα αυτό το άφησε επίτηδες κάπου μέσα στο δωμάτιό των, στην έξοχη για να πάθει ο άντρας της. Πράγματι, ο Μαράλης το βόσκει, αλλά δεν κάνει καμιά σκηνή της Ντόρας, παρά μονά-

χα, ύστερ' από μια διεξοδική συζήτηση μαζί της κατά την οποία η Ντόρα τον άφηνει μέσα στην πλάνη του, της ανακοινώνει την απόφασή του να χωρίσουν. Το διαζύγιο θά έβγαινε εις βάρος του. Η Ντόρα σκύβει το κεφάλι. Μια μέρα όμως, μη μπορώντας να άνθξει άλλο, το άμολογεί ότι το γράμμα εκείνο ήταν ψεύτικο και ότι ποτέ δεν τον άγαπούσε όσα τώσα.

Ο Μαράλης δεν πιστεύει στ' αυτιά του. — Ντορίτσα, άσε τις σοφιστείες, τή λέγει.

13ον

— ΔΕΝ είναι σοφιστείες... Σου είπα: "Ηθέλα ν' άποχτήσω ένα ισχυρό ενδιαφέρον στα στα μάτια σου, κι' έτσι έγραφα αυτό το γελοίο κι' άνοητο γράμμα... Κι' αν τώρα προσπαθώ σήμερα, να σε πείσω για την αλήθεια, με κίνδυνο να με πάρης όπως είμαι, δηλαδή μια κωμική πλαστογράφος της συζυγικής απάτης, αυτό συμβαίνει γιατί τα προτιμώ όλα, και το να μη μ' άγαπάς ακόμα, και το να μένω για σένα άνεπανόρθωτα αδιάφορη, από το να σε χάσω."

— Έχω τη γνώμη ότι, αν λές αλήθεια πέτυχε εντελώς το σκοπό σου που πήγαινες να πετύχης με κείνο το γράμμα: Μου κίνησες το κείνο φέρον, και μ' έχασες...

Στο φως μιας άστραπής που ψαλλίωσε τις κορφές των πεύκων μέσ' από τα κρύσταλλα της βεράντας, τουσφίξε μ' άπεγνωσμένη δύναμη και τα δυο χέρια, σά νάθελε να τον κρατήσει δια της βίας.

— Γιώργο... Πιστέψέ με... Είν' άμαρτία να χαλάσουμε τη ζωή μας, για το τίποτε... Ξέχασέ το αυτό που πραγματικά δε σου άκανα ποτέ, αυτό που η άρρωστημένη μόνο φαντασία μου, διψασμένη για λίγο ενδιαφέρον σου, σκηνοθέτησε, τη στιγμή που έγω ξεχάσα τόσα, και, τελευταία ακόμα, την τρομερή αυτή σκηνή όταν σ' είδα στην άγκαλιά μιας άλλης γυναίκας... Και, στο τέλος, αυτός ο άνθρωπος που με τόση άνοησία έβαλα απέναντί σου, σήμερα δεν υπάρχει, κι' ούτε θα μ' άνοηλήσει ποτέ η παρουσία του... Άστον εκεί που βρίσκεται, κι' άς μείνουμε μεις εδώ που βρισκόμαστε...

Ο Μαράλης έμεινε για πολλήν ώρα σιωπηλός και σκεπτικός, λές και δεν ήθελε ν' άκούση παρά το θόρυβο της μπόρας στα δέντρα...

— Άκουσε, τής είπε στο τέλος με φωνή βαθιά κι' αποφασιστική, αυτό που μου ζητάς, να ξεχάσω δηλαδή, δε μου το άπαγορεύει ούτε η κοινωνική πρόληψη, ούτε η γνώμη του κόσμου· μου το άπαγορεύει κάτι ισχυρότερο κι' άκατανίκητο: η ψυχική μου διάθεση... Δε θα ξεχάσω, Ντορίτσα, κι' ούτε θέλω να ξεχάσω ποτέ, κι' ούτε μπορώ είν' άνώτερο άπ' τις δυνάμεις μου...

Έγινε τοσηδά μικροδία, και μπήκε μέσ' στην άγκαλιά του, σά να γύρευε προστασία. Ο Γιώργος δεν την έδωξε. Της χείδεψε μόνο τα μαλλιά, και την άφησε να του μιλήσει, ρουφώντας τα λόγια της άπληστα.

— Θα σε κάνω έγω να ξεχάσης, του ψιθύρισε, θα σε κάνω έγω να ξεσπύγινης ο άντρας μου ο άγαπημένος, που αυτόν μονάχα άγάπησα, σ' αυτόν τον κόσμο. Αυτός που δεν τον σπύνεκρινε ποτέ με κανένα, και μπορώ

σήμερα, κυττάζοντάς τον στα μάτια σά γυναίκα τίμια κι' ειλκρινής, να του όρκιστώ πως δε μπερδεφα ποτέ τα χείδια του με κανένος άλλου, πως άπάνω στα χείλια μου βασιλεύουνε πάντα μονάχα τα δικά του φιλία, πως το κορμί μου έχει μείνει παρθενικό κι' άνεγγιχτο μέσ' στη φλόγα των χαιδιών του, που δεν το μολύνουνε, γιατί το κορμί μου του άνήκει άποκλειστικά κι' άπόλυτα...

Η βροχή είχε σταματήσει, και μόνο λίγες στάλες στην άκρη των βελονιών των πεύκων, λάμπανε σά στολίδια κάτω άπ' το φως που ξεχυνότανε μέσ' από το κρύσταλλο της βεράντας του ξενοδοχείου. Ο Γιώργος είχε μείνει σιωπηλός και γοητευμένος τα λόγια της γυναίκας του είχανε σθύσει μέσ' στη θαμπή φθινοπωριάτικη έσπερα, σά μελαγχολίες μαζί και σάν έλλιδες για μια καινούργια άνοιξη... Και ξαφνικά, ήρθε η αντίδραση, ύστερ' από τη γοητεία της στιγμής: Ο Μαράλης τραβήχτηκε από κοντά της, και τής ψιθύρισε ήρεμα, μ' άποφασιστικά:

— Όχι, Ντορίτσα, δε γίνεται... Άς χωρίσουμε καλύτερα φίλοι, αντί να μείνουμε άσπονδοι έχθροι, κοντά ο ένας στον άλλον... Είν' άδύνατο να ξεχάσω, είμαι τόσο βέβαιος πως αυτό που διάβασα στο γράμμα εκείνο είν' η αλήθεια, ώστε είναι μοιραίο να γίνω από σύζυγος τύραννος... Όσο περισσότερο σ' άγαπάω, τόσο περισσότερο θα σε παιδέψω, και θα με μισήσης... Άσε να χωρίσουμε τώρα, που ακόμα δεν έχουνε σπάσει και τα τελευταία δεσμά του παρελθόντος...

— Δεν υπάρχει τρόπος να σε μισήσω, όπως και να μου φερθής.

— Θα μισήσω έγω ο ίδιος τον έαυτό μου... — Είναι κρίμα, Γιώργο, ουδ' εθές να προσπαθήσης... Έδω, δε μ' άς χωρίσει τίποτε άπ' αυτά που χωρίζουνε τόσα άντρώγυνα: Συχαρώνοντας μίαν έντελώς παιδική μου έπιπολαιότητα,

δεν κάνεις ούτε την πιο μικρή παραχώρηση στον έγωισμό σου, ούτε την πιο άσημαντη θυσία στην κοινωνική σκοπιμότητα... Έγω βλέπεις, και στις μεγάλες σου δυστυχίες κοντά σου, τον καιρό πουνοιωθα την καρδιά μου να κουρευλιάζεται άπ' τον πιο άβάσταχτο πόνο, δε ζήτησα μ' όλο που αυτό θάταν ανθρώπινο, να ξαλαφρώσω ούτε μια φορά τη λύπη μου κάνοντας και την πιο άσημαντη εκμυστήρευση σε μια φίλη, σ' ένα συγγενή, σ' ένα, δηλαδή, άπ' αυτά τα πρόσωπα που θα κανένα άδύνατη την υποχώρησή σου, όταν θα περνούσε το στιγμιαίο σύννεφο της παρεξηγήσεως, και θάμενε παντοεινή η ψυχρότης, γιατί όλοι κοινολογηθή σε τρίτους... Όλες οι γυναίκες έχουνε μια μητέρα, έναν πατέρα, αδέρφια, μια πατρική οικογένεια, τέλος πάντων που σ' αυτήν καταφεύγουνε συνηθως, όταν έχουνε με τον άντρα τους κάτι που δεν πάει καλά, για να παραπονεθούνε, να ξαλαφρώσουνε, να παρηγορηθούνε, κι' ύστερα να γυρίσουν Ικανοποιημένες στον άντρα τους, αφού θα τουχουνε δημιουργήσει πια την άσυννενοησία για πάντα με τους ξένους αυτούς ανθρώπους, που δεν έχουνε κανένα λόγο να ξεχνάνε, γιατί δεν τους είν' άνοητο μαζί του, ούτε η συγγένεια, ούτε ο έρωτας... Στην περίπτωση τη δική μας, δεν έγινε ποτέ κάτι τέτοιο: Ποτέ δεν παραπονήθηκα σε κανένα για τίποτα... Σε κράτησα πάντα ψηλά, κι' αυτό όχι γιατί ήμου άξιοπρεπής κι' εύγενικός, αλλά γιατί ήθελα πάντα να σουχω εξασφαλισμένη την υποχώρησή... Το ίδιο και σήμερα, η υποχώρησή σου είν' εξασφαλισμένη και φοβερά εύκολη: μ' όλ' αυτά, την άρνεύσαι... Αυτό δείχνει πως δε μ' άγάπησες ποτέ πραγματικά... Στον έγωισμό σου, θυσιάζεις αυτή τη στιγμή την εύτυχία μου...

Η φωνή της είχε χαμηλώσει εξαιρετικά στα τελευταία της αυτά λόγια. Ο Μαράλης δεν τής άποκρίθη-

κε Κύτταζε μονάχα μ' έπιμονή έξω, βυθίζοντας τα μάτια του στα ξεπλυμένα άπ' τη φθινοπωρινή μπόρα σκοτάδια της νύχτας. Στο τέλος, σηκώθηκε άπ' τη θέση του.

— Πού πάς;... τον έρώτησε η γυναίκα του.

— Είμαι κουρασμένος... Πάω να κοιμηθώ...

— Αυτή είν' η άπάντησή σου;...

— Αυτή πρέπει να ναι... Καληνύχτα...

Τόν είδε ν' άπομακρύνεται, λιγάκι σκυφτός, πολύ σκεπτικός, πολύ κουρασμένος. Κι' είχε την έντύπωση πως τον είχε χάσει για πάντα. Και, μ' όλο που η βροχή είχε σταματήσει έξω από ώρα, μέσα στην καρδιά της συνεχιζότανε μια σιγανή, έπιμονη ψιχάλα, χωρίς έλπίδια να σταματήσει ποτέ...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Χειμωνιάτικο άπομεσήμερο, στην Πάρνηθα. Χιόνια παντού, που σκεπάσανε τις πέτρες, τα βρομάκια, τις πλαγιές, και που κρεμόντουσαν άπάνω στα κλώνια των έλάτων σάν εξάκσια στολίδια. Το αυτονόητο με τους χοντροντυμένους παγοδρόμους και των δυο φύλων, είχε σταματήσει λίγο πριν άπ' το περπάτημα του Τουρισμού. Όλοι φορούσανε ζεστές φανέλλες, κλειστές ως το λαιμό, που από μέσα τους βγαίνανε τα ζωηρά κεφάλια, με τις ροδοκοκκινισμένες άπ' το κρύο επιδερμίδες. Ήτανε πέντε: τρεις άντρες, δυο γυναίκες: Ο Γιώργος Μαράλης με τη φιλενάδα του τη Νταίζη, ο Φώτης Δροσινός με τη δική του, την Όλγα, την Ούγγαρέζα χορεύτρια πουχε άποτυπωμένο το γαλάζιο Δούναθε εις διπλούν στα μάτια της κι' είχε κολλήσει μια τούφα σταχια της Ούγγαρέζικης πεδιόδος στο κεφάλι της αντί για μαλ-

Δεν υπάρχει τρόπος να σε μισήσω όπως και να μου φερθής...

τα μου, φώναζαν ή Προφυρία.
Ξαφνικά, ή συμπεθέρα έδειξε ση-
μεία άδιαθεσίας.

— Ένα πονάκι, είπε, με θερίζει
τόσην ώρα.

— Κι' έμένα, είπε ό άντρας, μά δέν
ήθελα νά σ' άνησυχήσω...

Η Καραμπουρνάινα βγήκε έξω,
άλλά σέ λίγο ή Παναγιώτα, ή κόρη
της, ό γαμπρός της, ή Ουρανία, ή
δασκάλα, χλωμιάσανε από τόν
πόνο.

— Ένας-ένας έβγαίνε έξω και εξα-
ναρχότανε στή θέση του.

Η συμπεθέρα δέν κρατήθηκε:

— Τό φαί μάς χάλασε, είπε, Έκει-
νο τό πιλάθι τό πικρό...

— Έξω φρενών ή Προφυρία σηκώ-
θηκε:

— Ά! Ούλα κι' ούλα, μά μη μου
λέτε για τό πιλάθι! Πρώτη φορά
καλέ μαγειρέψαμε;

— Μη θυμώνης, Προφυρία μου, εί-
πεν ή Παναγιώτα.

— Δέ ξέρω τίποτα. Μπορεί τό κρέ-
ας σου νάτανε βρώμιο, έγώ δέν ή-
θαλα τίποτα μέσα, παρά άλάτι μονά-
χα από τό ποτήρι τση δεσπέντισας
πού μούπες.

Η Παναγιώτα έβαλε τις φωνές:

— Άχου, σκύλα, ταμένο μου τό-
χες καλέ νά μου ποτίσης τήν πούρ-
γα τση Άριστέας; Γι' αυτό μάς
θέρισε! Έξικ όλοσούν και σό και τό
πιλάθι πού μούψησες μέρα πούνα!

Η Προφυρία δέν κρατήθηκε πιά:

— Μωρή βρώμα! Τό εύχαριστώ
είν' αυτό για τόν κόπο μου; Πού
ήξερα έγώ λουλοσερβάγια πώς εί-
χες τ' άλάτι τήν πούργα, μέσα στό
ποτήρι; Έγώ ο' άρώτησα για τ' ά-
λάτι πού θάσοιγνα στό ζουμί... Πάω,
τώρα, νά βράσω ένα τσάι νά συνε-
φέρω πού ήφαγα κι' έγώ τό φαρ-
μάκι σου και με θέρισε, κακομόφο
νάχης!

Κι' έφυγε μεγαλοπρεπέστατα.

ΣΥΛΒΙΟΣ

Γιά τόν έρωτα

και για τήν γυναίκα

ΟΙ ΆΡΑΒΕΣ

Τό παληό κρασί, μοιάζει μ' ένα
χαριτωμένο κοριτσόπουλο.

— Κάθε λεπτό στόν έρωτα, είναι έ-
νας θησαυρός. Φρόντισε λοιπόν νά
μην χάνης κανένα. Ίσως τό τελευ-
ταίο νά μην είναι μακριά σου...

— Μην άπελπίζεσαι, όσο άδύνατος
κι' άν εισαι στόν έρωτα. Έχε ύπο-
μονή.

— Θέλεις μιά καλή συμβουλή; Ά-
φησε τή δουλειά σου και ζήτησε τά
χειλή τής άγαπημένης σου.

ΟΙ Νέγροι

Λυπάσαι, γιατί ή γυναίκα σου σου
κάνει άπιστίες; Περιμένα νά βρέξη.
Μέσα στή βροχή δέν φαίνονται τά
δάκρυα.

Μην κουνάς πολύ τή γυναίκα σου
και τήν ινδοκαρυδιά. Ποτέ δέν ξέ-
ρεις τί μπορεί νά πέση στό κεφάλι
σου.

Απόφευγε νά συζητάς με τήν γυ-
ναίκα σου τόσο, όσο άποφεύγεις νά
γυθής επάνω σε μιά μυρμηκοφω-
νιά.

ΝΕΑ

από τόν κινηματογράφο

Ο Τσάρλυ Τσάπλιν προχωρεί
στό νέο του φίλμ «Ο μέγας
δικτάτωρ».

— Η Γκάμπυ Μορλαί έτιμήθη έ-
σχάτως με τά διάσημα του Ιππό-
του τής Λεγεώνας τής Τιμής.

— Η Μάρθα Έγκερθ βρίσκεται
στό Παρίσι, όπου ετοιμάζεται νά
γυρίση τήν περίφημη «Μανόν Λε-
σκώ» του άββά Πρεβώ. Έν τώ
μεταξύ, ό σύζυγός της, ό Ζάν
Κεπούρα, τραγουδεί στήν Πολω-
νία και διαθέτει τάς εισπράξεις
του υπέρ τής εθνικής άμύνης τής
Πολωνίας.

— Έξακολουθούν νά καταφθά-

πετούν διαρκώς, έμποδίζει τήν
«φωτοληψία». Σε σημείο πού
τά στούντιο άναγκάσθηκαν νά
κατασκευάσουν ιδιαίτερα «στε-
γανά» διαμερίσματα, όπου ό
θόρυβος του έξω κόσμου δέν κα-
τωρθώνει νά φθάση.

— Η Λιλίαν Χάρβεύ τέλειωσε
στό Παρίσι τό πρώτο της γαλλι-
κό φίλμ, «Η σερενάδα». Σ' αυτό
λαμβάνει μέρος και μιά λεοπαρ-
δαλις, πού τήν δάνεισε ό Ζωολο-
γικός Κήπος τών Παρισίων. Η
Λιλίαν Χάρβεύ, πού τρέμει τά θη-
ρία, άναγκάσθηκε, για νά συνη-
θιση, νά επισκεφθή επανειλημέ-
τως τόν Ζωολογικό Κήπο, συνο-
δευομένη από τόν Τέντυ Μισώ, ή

Μιά τελευταία φωτογραφία τής Μάρθας Έγκερθ στό Παρίσι.

νουν στην Ευρώπη οι αστέρες του
παγκοσμίου κινηματογράφου. Έ-
πειτα από τήν Σάρλ Μπουαγιέ και
τόν Πάτ Πάτερσον, έφθασαν στό
Σάουθαμπτον και ή Μπέμπε Ντά-
νιελ με τόν σύζυγό της Μπέρ Λάι-
ον, ό Ρόλαν Γιούγκ, ό Τζώρτζ
Ράφτ.

Έξ' άλλου, ή Μαντελάν Καρ-
ρόλλ, ή Νόρμα Σίρερ, ό Έντου-
αρ Ρόμπινσον με τήν γυναίκα του
Μπόμπ Χόπ, έφθασαν στό Παρίσι.

— Η Νότιος Καλλιφορνια είναι
τό κέντρο τής βιομηχανίας του
κινηματογράφου. Είναι όμως συγ-
χρόνος και τό κέντρο τής πολεμι-
κής αεροπορικής βιομηχανίας τής
Άμερικής, πράγμα πού άρχισε νά
φέρνει μεγάλες δυσκολίες στην
πρώτη. Γιατί ό άνεμος θόρυβος
των εκατοντάδων αεροπλάνων πού

θοποιό του κινηματογράφου και
συγχρόνος... θηριοδασκτής!

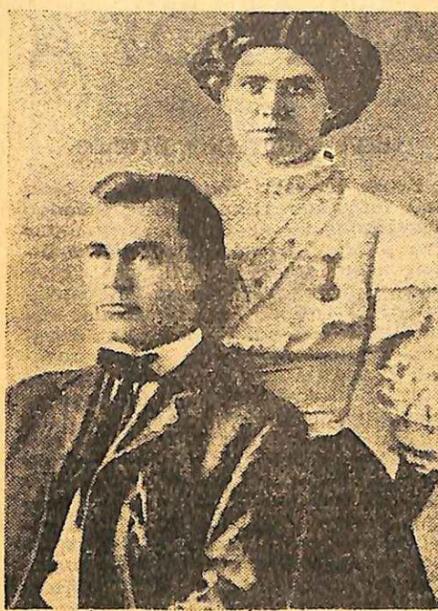
— Ένα βράδυ, ό Κλάρκ Γκέ-
ιμπλ, έπιστρέφοντας άργά σπίτι
του, άκουσε κάποιο ύποπτο θόρυ-
βο. Έξαφνα, αντιμετώπισε δύο
κλέπτες πού έτοιμαζόταν νά άπο-
κομίσουν άρκετά πράγματα του.
Χωρίς νά χρησιμοποιήση περι-
στροφο, τούς έρριξε και τούς δύο
νύκ-άουτ με τούς γρόνθους, κι' έ-
πειτα τηλεφώνησε στην άστυνομία
νά τούς παραλάβη.

— Ο περίφημος Τίνο Ρόσι πα-
ραθερίζει φέτος στην Κιανή Άκ-
κή, σε μιά βίλλα πού νοίκιασε
με τήν συνάδελφό του Μιρέιγ
Μπαλέν. Διαδίδεται μάλιστα ότι
προσεχώς θ' άνεγγελοθούν οι γά-
μοι των. Στο μεταξύ, ό Τίνο κι' ή
Μιρέιγ, χαίρονται τις «παύσεις»

Η ιστορία μιάς γυναίκας

Ρένα Μόνεϋ

ή πιό τραγική κι' ή πιό άφοσιωμένη σύζυγος του κόσμου

Η Ρένα Χέρμαν και ό Τόμ Μόνεϋ τήν
έποχή του γάμου των, στά 1911.

Ο Τόμ Μόνεϋ βγήκε από τις
φυλακές Σάν - Κουέντιν τής
Καλλιφορνιας τήν 7ην Ίανου-
αρίου 1939, έπειτα από φυλά-
κιση 22 χρόνων!

Και δύο μέρες άργότερα ζητούσε
διαζύγιο από τήν γυναίκα του, τήν
Ρένα Μόνεϋ, 62 έτών. — Δέν θά του
τό δώσω με κανένα τρόπο! είπε έ-
κείνη. — Θά τό πάρω όπωσδήποτε!
άπήνησε ό Τόμ.

Αυτή ή σύντομη και κοινή δημοσι-
ογραφική είδησις περικλείει ώστόσο
ένα από τά συγκινητικότερα άν-
θρώπινα δράματα τό άδοξο τέρμα του
μαρτυρικού ρομάντσου μιάς γυναι-
κας, πού έπί 22 δλόκληρα χρόνια
πολέμησε μέρα και νύχτα εναντίον
των πάντων για νά σώση πρώτα τό
κεφάλι κι' έπειτα τήν έλευθερία του
άνδρός της. Και 48 ώρες άφού έπέ-
τυχε τόν σκοπό της, βρέθηκε μπρο-
στά σε μιά αίτηση διαζυγίου!

Άλήθεια! Αμφιβάλλει κανείς άν
ύπάρχη στην Ιστορία τής ανθρωπό-
τητας ένα τόσο άπαισιο παράδειγμα
άνδρικής άτιμίας! Άκόμα κι' έκει-
νοι πού άπάτησαν, πού σκότωσαν τις
γυναίκες των — γράφουν οι Άμε-
ρικανικές έφημερίδες — μπορούν νά
βρούν μιά δικαιολογία άν όχι μιά
συγγνώμη. Ο Τόμ Μόνεϋ όμως, πο-
τέ!

Η Ρένα Μόνεϋ, τότε Ρένα Χέρμαν,
ήταν 32 έτών, όταν συνάντησε τό
1910 για πρώτη φορά τόν Τόμ Μό-
νεϋ, 25 έτών. Η Ρένα είχε ήδη δη-
μιουργήση μιά άξιοζήλευτη θέση
στην κοινωνία ως διδασκάλισσα του
βιολιού και του πιάνου. Κέρδιζε 400
δολάρια τόν μήνα, και τις άρες
τής σχολής της τις άφιέρωνε σε έρ-
γα κοινωνικής προνοίας. Συμμετεί-
χε και στην κίνηση προς έξύψωση
του έργατου, και εκεί γνώρισε τόν
νεαρό Θωμά Μόνεϋ.

Μετά ένα χρόνο τελούσε μαζί του
τους γάμους της, και έλάμβανε έ-
νεργότερο μέρος στην εργατική κί-
νηση. Τό 1912 ύπήρξε ή ψυχή τής
διοργανώσεως τής μεγάλης παναμε-
ρικανικής συνομοσπονδίας των σι-
δηροδρομικών.

Ο Τόμ Μόνεϋ, άφιερωμένος στις
συνδικαλιστικές άσχολίες του, δέν

κέρδιζε χρήματα. Όλα τά έξοδα
του σπιτιού τά κατέβαλλε ή ήρωική
Ρένα, πού εξακολουθούσε νά εργά-
ζεται και νά κερδίζει σαν άντρας.
Ποτέ ώστόσο δέν εξέφρασε όχι τό
παραμικρότερο παράπονο, άλλ' ού-
τε καν τήν παραμικρή δυσφορία ή
κόπωση. Περιέβαλλε πάντα τόν σύ-
ζυγό της με άπέραντη άγάπη.

Τό 1916 όμως, ένα άπρόοπτο γεγο-
νός ήλθε νά ταραξή τήν όμαλή ως
τότε ζωή του ζεύγους. Ο Τόμ Μό-
νεϋ κατηγορήθηκε ότι έλαβε μέρος
σε μιά έπίθεση με βόμβες πού ρί-
χθηκαν από ένα παράθυρο εναντίον
μιάς παρελάσεως λαϊκών οργανώ-
σεων, και όπου έσημειώθησαν πολ-
λά ανθρώπινα θύματα: 10 νεκροί
40 τραυματία. Ο Τόμ συνελήφθη.
Άδικα ό ίδιος και ή γυναίκα του
διεμαρτυρήθησαν ότι ήταν άθώος.
Ότι βρισκόταν κι' ό ίδιος στην πα-
ρέλαση. Τό δικαστήριο έμεινε ά-
κλόνητο και τόν κατέδικασε εις θά-
νατον δι' άπαγχονισμού.

Από τήν στιγμή εκείνη ή Ρένα
Μόνεϋ έγκατέλειπε κάθε άλλη φρον-
τίδα και άπασχόληση, κι' έθεσε ως
μοναδικό σκοπό τής ζωής της τήν
σωτηρία του άνδρός της: και στόν
σκοπό αυτό άφιέρωσε 22 δλόκληρα
χρόνια τής ζωής της.

Μόλις ό Τόμ άδηγήθηκε στός φυ-
λακές των μελλοθανάτων, ή Ρένα
δέν έχασε ούτε στιγμή. Άρχισε νά
στέλλη κατά εκατοντάδες προσωπι-
κά γράμματα προς διάφορα σιμά-
νοντα πρόσωπα του Σάν-Φραντσί-
σκο, στό όποια εξέθετε λεπτομερώς
την άπόλυτη πεποίθησή της για τήν
αθώότητα του συζύγου της, και ά-
νέφερε διάφορα σχετικά σημεία πού
ή κατηγορία δέν είχε κατορθώσει
νά διαλευκάνη. Η τήση έπιμονή της
και ό σπαραγμός της δέν έλειψαν
νά έπηρεάσουν άρκετούς άγαθούς
άνθρώπους, οι όποιοι δέχθηκαν νά
μετάσχουν στην σύμπηξη ενός «Συν-
δέσμου υπέρ τής αθωότητας του Τόμ
Μόνεϋ. Η Ρένα έγκατέλειψε όριστι-
κάς τά μαθήματά της και έγινε ή
έπίσημη γραμματέας του συνδέσμου
αυτού. Άρχισε μάλιστα νά εκδίδη
και ένα μηνιαίον περιοδικόν με τόν
τίτλον «Μηνιαίος Τόμ Μόνεϋ», και
στόν όποιο έδημοσίευε τά πρακτικά
τής δίκης και έξηρε όλα τά σημεία
τά όποια είχαν μείνει σκοτεινά και
άδιευκρίνιστα!

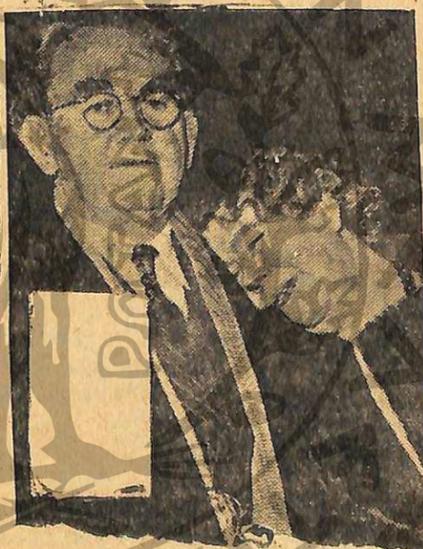
Κατόπιν των ένεργειών του πρω-
τοτύπου αυτού συνδέσμου, ή θανατι-
κή ποινή του Τόμ Μόνεϋ μετετράπη
ύπό του Προέδρου τής Άμερικανι-
κής Συμπολιτείας εις ισόβια δεσμά.
Ο πρώτος αντικειμενικός σκοπός
τής Ρένας Μόνεϋ είχαν έπιτευχθή.
Και προχώρησε τώρα, σταθερή και
άποφασιστική, στό δεύτερο: στην ά-
ναγνώριση τής αθωότητας του άν-
δρός της.

Είκοσι ένα δλόκληρα χρόνια χρει-

άσθηκαν για νά τό επιτύχη, ή συγ-
κινητική αυτή γυναίκα. Καθ' όλο
αυτό τό άτελείωτο διάστημα, όταν
βρισκόταν στό Σάν-Φραντσίκο, έπι-
σκεπτόταν τρεις φορές τήν εβδομά-
δα στός 7 τό πρώι τόν άνδρα της πί-
σω από τά σίδερα. Και πολύ συχνά,
για νά έξοικονομήση τό ένα σέντα,
έκανε τόν δρόμο — έξη μίλλια — με
τά πόδια! Κατά τά 21 έτη, ούδέ έ-
ποτε έχασε ούτε ένα έπισκεπ-
τήριό, τήν καθωρισμένη δηλα-
δή ώρα έπισκέψεως κατόδικων στις
φυλακές, έφ' όσον βρισκόταν στην
ίδια πόλη!

Ο άρχιψύλαξ των φυλακών του
Σάν-Κουέντιν Τζέιμς Ο Λόχαν, έδή-
λωσε στός δημοσιογράφους με τό
άμερικάνικο άπερίφραστο και έντυ-
πωσιακό λεκτικό: «Η Ρένα Μόνεϋ
κατέρριψε όλα τά ρεκόρ τής συ-
ζυγικής πίστωσης. Είναι ή πιό άφο-
σιωμένη και ή πιό θαρραλέα σύζυ-
γος τής Άμερικής!»

Κι' όπως ήταν έπόμενο, καμιά
εύαισθητη καρδιά τής Άμερικής δέν
έμεινε άσυγκίνητη μπροστά στό ύ-
πέροχο δράμα τής γυναίκας αυτής:
Ο σύνδεσμος εξακολουθούσε νά έ-
χη μέλη και νά επιδιώκη έπίμονα
τόν σκοπό του. Η Ρένα έέκαμε πέν-
τε φορές τόν γύρο δλόκληρης τής
άμερικανικής συμπολιτείας, δίνον-
τας σχετικές διαλέξεις και μαζεύ-
οντας έράνους για τόν άνδρα της.
Έμοίρασε ιδιοχείρως σε έναμισι έ-
κατομύριο άντίτυπα τά πρακτικά

Η Ρένα Μόνεϋ, τήν στιγμή πού ανα-
γγέλλει στόν σύζυγό της ότι άνεκάλυψε
τήν φωτογραφία πού θά τόν σώση. Κλαί-
ει από χαρά και συγκίνηση πάνω στόν
ώμο του.

Για να γνωρίσετε τον εαυτό σας

Είσαθε ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ;

Ἄριστοτέλης, θέλοντας να ξεχωρίσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ ἄλλα πλάσματα τῆς δημιουργίας εἶπε ὅτι εἶναι «ζῶον κοινωνικόν».

Καὶ πραγματικά, οἱ ἄνθρωποι εἶναι γεννημένοι νὰ ζοῦν μαζί καὶ νὰ μοιράζονται ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ χαρὲς καὶ λύπες.

Ὅλοι, ὅμως, οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι κοινωνικοί. Ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς ἀρέσει νὰ ζοῦν μόνοι, ὅσο περισσότερο. Ὑπάρχουν ἔπειτα οἱ ὀλιγώφεροι καὶ περισσότερο κοινωνικοί. Ἐρεῖς σὲ ποιά κατηγορία ἀνήκεις; Θὰ εἶς βοήθησιν νὰ τὸ βρῆτε ὁ παρακάτω πίναξ.

Μελετήστε τὴν καὶ ἀπαντήστε στὰ ἐρωτήματά του, γράφοντας στὴν διπλανὴ στήλη καὶ στὸ τέλος κάθε ἐρωτήματος, ἕνα 0, ἂν ἡ ἀπάντησίς σας

εἶναι ΟΧΙ κατηγορηματικόν. Ἐνα 1 ἂν εἶναι διστακτικὴ, καὶ ἕνα 2 ἂν εἶναι ΝΑΙ ἐπίσης κατηγορηματικόν ὅπως καὶ τὸ ὄχι. Ἀθροῖστε κατόπι τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ γράψατε καὶ ἂν βρῆτε ἀθροῖσμα:

ἀπὸ 0—5—ἔχετε— μὴν πολὺ ἐκδη-
λον τῆσιν πρὸς τὴν μισανθρωπίαν.
Πρέπει νὰ τὴν καταπολεμήσετε.

*Ἄν βρῆτε ἀπὸ 6—10 δὲν εἶσατε μὲν
μισάνθρωπος ἀλλὰ δὲν εἶσατε καὶ ἄρκα
τὰ κοινωνικός.

*Ἄν βρῆτε ἀπὸ 11—14 θέλετε ἀ-
κόμη μὴ μικρὴ προσπάθεια γιὰ νὰ ἐ-
πιτύχετε.

*Ἄν βρῆτε ἀπὸ 15—20, εἶσατε ἄρκα-
τὰ κοινωνικός.

*Ἄν βρῆτε ἐπάνω ἀπὸ 20, εἶσατε
πολὺ κοινωνικός.

Αἰσθάνεσθε καμμιὰ φορὰ εὐχαρίστηση εὐρισκόμε-
νος μέσα σ' ἕνα πλήθος ποὺ ἐκδηλώνει τὰ αἰσθητά
του, ποὺ ζητωκραυγάζει π.χ. ἕνα μεγάλο πρόσωπο
καὶ νοιώθετε νὰ παρασύρεσθε ἐξ ἐνστικτοῦ καὶ σεῖς,
ἀπὸ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμό;

Εὐχαριστεῖσθε ὅταν δέχεσθε ξαφνικὲς ἐπισκέψεις;

*Ἐχετε πολλοὺς φίλους;

*Ὅταν ταξιδεύετε, κάνετε εὐκολὰ παρέα μὲ τοὺς
συνταξιδιώτες σας;

*Ἡ ἰδέα νὰ περάσετε τίς διακοπὲς σας μόνος σὲ
μὴ ἀπόμικρη γωνία, σὰς φαίνεται ἀπαράδεκτη;

*Ἐγγράφεσθε εὐχαρίστως σὲ ἐπαγγελματικὲς, καλ-
λιτεχνικὲς, ἀθλητικὲς κ.λπ... ὀργανώσεις;

Σὰς συμβαίνει συχνὰ νὰ ἐμπιστευέσθε στοὺς ἄλ-
λους τίς χαρὲς καὶ τίς λύπες σας;

Στὴ δουλειά σας, προτιμᾶτε νὰ βρῆκεσθε σὲ ἕνα
μέρος ὅπου ἐργάζονται καὶ πολλοὶ ἄλλοι συνάδελφοι;

*Ὅταν μείνετε σιωπηλὸς ἐπὶ πολλὰ ὄρεα, αἰσθά-
νεσθε, κατόπι, τὴν ἀνάγκη νὰ φλυαρήσετε;

Αἰσθάνεσθε εὐχρινῶς, τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀνακουφι-
στετε, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ τὴν δυστυχία τῶν
ὁμοίων σας;

*Ἄν βρεθῆτε παρέα μὲ πολλοὺς καὶ εὐθυμοὺς ἄν-
θρώπους, ἔχετε σπανίως τὴν ἐντύπωση ὅτι δὲν βρί-
σκεσθε στὴ θέση σας καὶ αἰσθάνεσθε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ
ἐπιστρέψετε ἁμέσως σπῆτι σας;

*Ἡ ἱστορία τοῦ Ροβινσώνας ποὺ ἔμεινε ὀλομόναχος
σ' ἕνα νησί, σὰς φαίνεται ἀληθινὸν μαρτύριο;

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΕΝΑ ΘΡΕΠΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

Κατὰ τὰ τέλη τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Μεγάλου Πέτρου, ἕνας Ρώσος ἐπεχείρησε νὰ ἐκδόσῃ στὴ Ρωσία ἕνα βιβλίον, στὸ ὁποῖον ἐξέθετε δί-
χως περιστροφές, τίς ἀδικίες καὶ τὰ σφάλματα τῆς Ρωσικῆς Κυβερνή-
σεως. Ὁ Τσάρος διέταξε φυσικὰ τὴν σύλληψη τοῦ τολμηροῦ, ἀλλ' ἀνοή-
του ἐκείνου ἀνθρώπου. Τὸ δικαστή-
ριο ἐχαρκτήρησε τὸ βιβλίον τοῦ ὡς
λίβελλον ἐναντίον τοῦ αὐτοκράτο-
ρος καὶ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸν
κατεδίκασε σὲ μὴ πρωτότυπη ποι-
νὴ: νὰ καταβροχθίσῃ... τὸ ἀπαισιο
αὐτὸ σύγγραμμα! Ἡ ἀπόφασις ἐξε-
τελέσθη κατὰ γράμμα. Σὲ μὴ κεν-
τρικὴ πλατεῖα ἀνήγειραν ἕνα ἱκρι-
ωμα, στὸ ὁποῖο ἀνέβασαν τὴν ἡμέ-
ρα τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως
τὸν ἕνοχο. Ἀφῆρσαν εὐσυνειδήτως
τὸ ἐξώφυλλο τοῦ βιβλίου, ποὺ κατὰ
δυστυχίαν τοῦ συγγραφέως ἦταν ὀ-
γκωδέστατο. Οἱ δικασταὶ ἐδέχθησαν
νὰ ἀφαιρεθοῦν καὶ τὰ... περιθώρια,
ἐφ' ὅσον μόνον τὸ κείμενον ἔπρεπε
νὰ... ἐξαφανισθῇ. Κατόπι, ἄρχισαν
νὰ σερβίρουν στὸν συγγραφέα κάθε
φύλλο ξεχωριστά... Ἐνας παθολό-
γος καὶ ἕνας χειρουργὸς τῆς Αὐλῆς
ἐπέβλεπαν τὸν ἕνοχο, ὁ ὁποῖος ἐπα-
νευλημμένως ἐκινδύνευσε νὰ πάθῃ ἀ-
σφυξίαν.

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως διε-
κόπητο κάθε τόσο, καὶ ξανάρχιζε
μόλις ὁ συγγραφεὺς ἐπανακτοῦσε
τὴν δύναμιν ν' ἀναπνεύσῃ καὶ ἄρκε-
τὸ σάλιο, ὥστε νὰ καταβροχθίσῃ τὰ
φύλλα. Τρεῖς ὀλόκληρες μέρες ἐ-
χρηιάσθησαν γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ δι-
καστικὴ αὐτὴ ἀπόφασις ποὺ ἔκρινε
ὅτι ὁ λίβελλος ἔπρεπε νὰ ἐπιστραφῇ
διὰ τῆς φυσικῆς ὁδοῦ στὸν ἄνθρωπο
ποῦ τὸν... ἐκυφόρησε!

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΛΕΓΕΩΝΑΡΙΟΥ

Σὲ μὴ ἐπιθεώρησι, ὁ Γάλλος γε-
νικός ἐπιθεωρητὴς σταματᾷ μπρο-
στὰ σ' ἕνα στρατιώτη τῆς Λεγεῶνος
τῶν Ξένων.

—Ἐσένα σὲ εἶχα δεῖ κάπου, τοῦ
λέει.

—Κάνετε λάθος, στρατηγέ, ἀπαν-
τᾷ ὁ Λεγεωνάριος.

—Ποῦ διάβολο σὲ συνήντησα;

—Πουθενά, στρατηγέ.

Καὶ ὁ γενικός ἐπιθεωρητὴς δὲν ἐ-
πιμένει καὶ προσπερνᾷ συνεχίζοντας
τὴν ἐπιθεώρησι.

Σὲ μερικὲς μέρες, συναντᾷ στὸ
νοσοκομεῖο τὸν ἴδιο στρατιώτη,
πληγωμένο θανάσιμα σὲ μὴ σύγ-
κρουση κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν.

—Κί' ὅμως, κάπου σ' ἔχω δεῖ! ἐ-
παναλαμβάνει ὁ γενικός ἐπιθεωρη-
τῆς.

—Πράγματι, στρατηγέ... κάνει τῶ-
ρα ὁ μελλοθάνατος. Μὲ εἶδατε στὴν
Χ... (ἐδῶ ἀναφέρει τὸ ὄνομα μίαν
μεγάλου εὐρωπαϊκῆς πρωτεύουσας)
ὅταν παρουσιάσθηκατε στὴν Α. Μ.,
τῆς ὁποίας ἤμουν ὑπασπιστῆς!

Ἐνας ἐπίγειος... Παράδεισος

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΓΥΜΝΙΣΤΩΝ

Ἡ μέλλουσα γυμνίστρια φθάνει, στὸ νησί τῶν γυμνιστῶν. Εἶναι φορτωμένη μ' ἕνα σωρὸ ἐνδύ-
ματα...

Ὁ ἐπιγραφοποιὸς τοῦ νησιοῦ εἶ-
ναι ἕνας γυμνιστῆς, ζωγράφος μὲ
μεγάλο ταλέντο.

Σ' ἕνα ἄγριο γαλλικὸ νησάκι τοῦ Ἀ-
τλαντικοῦ, ἐγκαταλειμμένο ἀπὸ χρόνια,
τὸ νησί τοῦ Λεβάν, δημιουργήθηκε μὴ
ἐγκατάστασις γυμνιστῶν: ἡ Ἡλιοπό-
λις. Ἡ πρώτη ἰδέα ὠφεῖται σὲ δύο
γιατροὺς, τοὺς ἀδελφούς Γκαστὼν Ντυρ-
βίλ καὶ Ἀντρέ Ντυρβίλ.

Τὸ νησάκι αὐτό, κατοικήθηκε κατὰ
τοὺς παρελθόντας αἰῶνας ἀπὸ μοναχοὺς,
καὶ ἀπὸ πειρατὰς. Κάποτε γιόσθηκε ἐκεῖ
καὶ μὴ φυλακὴ, ὅπου μετέφεραν τοὺς βα-
ποινίτες καὶ τοὺς ἰσοδίτες.

Σήμερα ἀποτελεῖ ἰδιοκτησίαν ἐνὸς συ-
νεταρισμοῦ γυμνιστῶν ποὺ ἔχτισαν σπί-
τια, ξενοδοχεῖα, ἐκαμαν δρόμους κ.τ.λ. Ἡ
ἀριεὶς στὸ νησί, ποὺ ἀποτελεῖ ἀτομικὴν
ἰδιοκτησίαν, ἐπιτρέπεται στοὺς ἐπισκέ-
πτας, ἢ μόνιμος ὅμως παραμονὴ ἐξαρτᾷ-
ται ἀπὸ τὴν ἐγγράφην τοῦ ἐπιθυμοῦντος
εἰς τὸν συνεταρισμὸν τῶν γυμνιστῶν,
καὶ δὲν γίνεται παρὰ μόνον ἐὰν ὁ ὑποψή-
φιος συγκεντρῶναι ὠρισμένα προσόντα,
ἐὰν εἶναι δηλαδὴ ἀνεπιλήπτου διαγωγῆς
καὶ ἀπῆλλαγμένος κάθε μεταδοτικοῦ νο-
σήματος.

Ὁ γαλλικὸς νόμος, ὡς γνωστόν, ἀπα-
γορεύει τὸν ἀπόλυτον γυμνισμόν. Διὰ νὰ
μὴ ἐμπέσουν, λοιπόν, σὲ παράβαση τοῦ
νόμου, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου τοῦ Λε-
βάν φοροῦν οἱ μὲν γυναῖκες ἕνα εἶδος
ἐξαιρετικὰ κοντοῦ παντελονίου, λεγομέ-
νου «μίνιμου» (ποὺ μόνον σ' αὐτὸ τὸ νη-
σί ἐπιτρέπεται, ἐνῶ σὲ ἄλλα μέρη τῆς
Γαλλίας θεωρεῖται ὅτι ἀποτελεῖ προσβο-
λήν τῆς δημοσίας αἰδοῦς), οἱ δὲ ἄνδρες
ἕνα τρίγωνο ὕφασμα, εἶδος φύλλου συ-
κῆς, συγκρατομένου μὲ ἕνα λεπτὸ σχοι-
νάκι.

Μόνον τὰ παιδιά, μέχρις ἡλικίας δέκα
ἐτῶν, εἶναι τελείως γυμνά.

Σημειωτέον ὅτι ὅλοι οἱ μόνιμοι κάτοι-
κοι εἶναι γυμνισταὶ: ἀκόμα καὶ ὁ τηλε-
γραφεὺς τοῦ νησιοῦ, ποὺ εἶναι δημόσιος
υπάλληλος, φορεῖ τὴν ἀδαμῶδη περιδο-
λήν καθ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ἔτους. Ὁ-
νομάζεται κ. Λιγκέ, καὶ εἶναι γνωστός
ὡς ἕνας ἄρκετὰ καλὸς ποιητῆς.

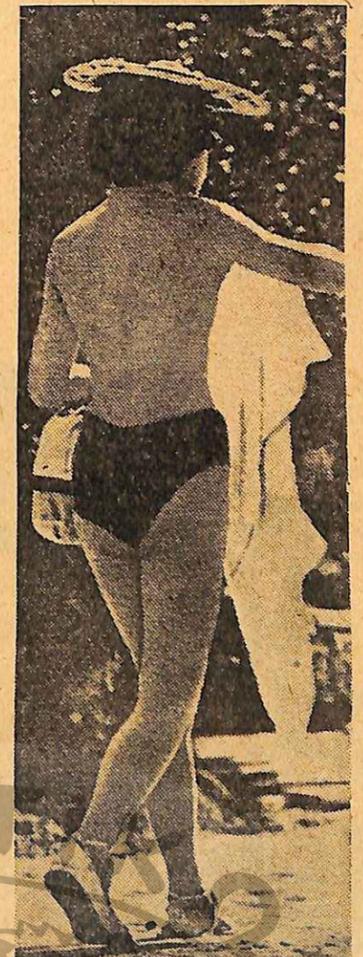
Ὁ ξυλουργὸς τοῦ νησιοῦ εἶναι ἕνας
πρῶτον ἀρχιτέκτων. Αὐτὸς ἐσχεδίασε καὶ
τὴν ρυμοτομίαν τοῦ νησιοῦ, καθὼς καὶ τὰ
θεάτρα ποὺ εἶναι γεισμένα ἐκεῖ. Ἐπειδὴ
ὅμως, δὲν ἔχει διαρκῶς ἐργασία ὡς ἀρ-
χιτέκτων, ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὴν ξυλουργί-
κην, καὶ ἰδίως μὲ τὴν ναυπηγικὴν: φτιά-
νει περιφθήμες βαρκούλες.

Ὁ ψωμάς εἶναι συγγρόνως καὶ οἰκο-
νομικῶς διαχειριστῆς τοῦ νησιοῦ—μὴ λη-
σμονοῦμε ὅτι πρόκειται περὶ ἀστικῆς ἰ-
διοκτησίας—καὶ πρᾶκτικῶς ἐφημερίδιον!

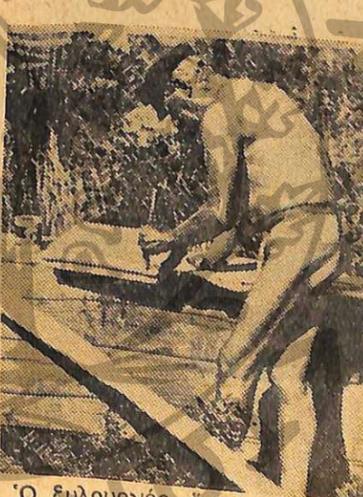
Τσαγκάρης εἶναι ἕνας κτηματίας ἀπὸ
τὴν Βρεταννίαν, ὁ κ. Παρισινός.

Τέλος, ἕνας νεαρὸς ζωγράφος μὲ ἐξαι-
ρητικὸν ταλέντο, κάνει τὸν ἐπιγραφοποιὸν
στοὺς τοίχους τῶν καταστημάτων.

Ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι οἱ περισσότε-
ροι ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ νησιοῦ δὲν
εἶναι μόνον γυμνισταὶ ἀλλὰ καὶ... φωτο-
φάγοι! Τὰ περισσότερα ἐστιατόρια δὲν ἔ-
χουν χρέας, παρὰ μόνον φρούτα καὶ χορ-
ταρικά, συνήθως ὡμά.

...Μετὰ μισὴ ὥρα, ἀπῆλλαγμένη
ἀπὸ κάθε περιττό, πᾶσι νὰ ἀπο-
λαύσῃ ἐλευθέρῳ τὸν ἀέρα καὶ τὸν
ἥλιο...

Ὁ ξυλουργός, ἕνας πρῶτον ἀρχι-
τέκτων, γυμνιστῆς κί' αὐτός, κα-
τασκευάζει μὴ βάρκα.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ

Ο ΑΣΚΛΗΡΟ πλήθος συνωσιζόταν για τελευταία φορά στο μεγάλο μέγαρο. Οι μεγαλοπρεπείς αίθουσές του, που άλλοι είχαν άντηχίσει από τα γέλια της άριστοκρατίας, κι' είχαν στεγάσει μεγάλους δημιουργούς της τέχνης, φιλοξενούσαν τώρα ένα πλανώμενο πλήθος περιέργων. Ο κήρυξ τακτοποιούσε την εξέδρα του. Σε λίγα λεπτά, κάθε τι που στόλιζε τις αίθουσες εκείνες, θά διασκορπιζόταν στα τέσσερα σημεία του ορίζοντος.

Η Τζήνυ Μαίη Ουέλλες δεν υπήρχε πιά στην ζωή. Η ήθοποιός με τα χρυσαφένια μαλλιά, η μεγάλη τραγωδός της περασμένης γενιάς, είχε παίξει τον τελευταίο της ρόλο, και τώρα όλα τα υπάρχοντά της έβγαιναν στο «σφυρί» του πλειστηριασμού.

Η Ταμύρα στεκόταν με άσυγκράτητο θαυμασμό μπροστά στο τραπέζι, όπου ήταν έκτεθειμένα τα κοστούμια και τα κοσμήματα της ήθοποιού. Τα μεγάλα γαλάζια μάτια της φαινόταν θυμασμένα από τις άστραφτερές ανταύγειες των πολύχρωμων πειραδιών. Ήταν καταμαγεμένη. Ο άδαμαντοπώλης γέλασε:

— Πώς είναι δυνατόν, Ταμύρα, γά τα χάνεις έτσι μπροστά σέ κοσμήματα που δέν είναι παρά άπομιμήσεις; Αυτό συμβαίνει πρώτη φορά σέ σένα, άγαπητή μου!

Συνωφρώθηκε ο κήρυξ Ραυμόνδος και μίλησε. «Παράξενο τραγούδι, για ένα ραψωδό, που πρό όλίγου κέρδισε τό θραβείο στα δικαστήρια του έρωτα!»

Γωγτροσβαδούρων

Μια Άγγλική Ιστορική νουβέλλα του Bedford-Jones

Ξέρω πόσο σέ συγκινούν οι πολύτιμοι λίθοι, μά άπορώ πώς μπορείς νά αισθάνεσαι κάποια λαχτάρα μπροστά σέ ψεύτικα πετράδια σαν κι αυτά.

— Είναι τόσο όμορφα! μουρμούρισε ή Ταμύρα.

Και τό ώραίο της πρόσωπο κοκκίνισε έλαφρά. Τό βλέμμα της είχε καρφωθή πάνω σ' ένα κρεμαστό κόσμημα, άποτελούμενο από μικρά πολύχρωμα πετράδια, που περιέβαλαν ένα άστραφτερό κίτρινο τοπάζι. Αυτό τό πετράδι την τραβούσε παράξενα. Αισθανόταν την όντότητά του, μιάν έντονη όντότητα. Συχνά

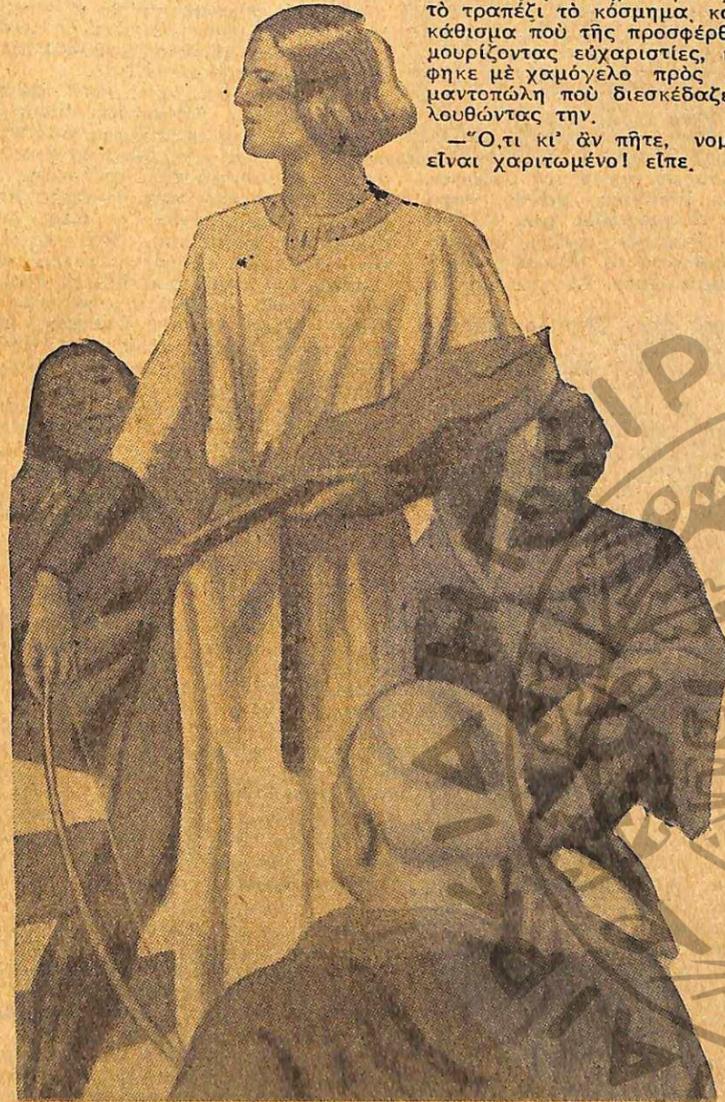
συνέβαινε κάποιο κόσμημα νά επιδρά πάνω της κατ' ούτόν τόν τρόπο, ποτέ όμως μιά ψεύτικη πέτρα δέν είχε άσκήσει πάνω της μιά τέτοια παράξενη γοητεία.

— Μπορώ νά τό εξέτάσω από πιδ κοντά αυτό τό τοπάζι; ρώτησε κάποιον εκεί παριστάμενο βοηθό, ό όποιος της χαμογέλασε:

— Πολύ εύχαριστως, κυρία, πολύ εύχαριστως! Κανένας δέν σάς έμποδίζει νά πιάσετε στα χέρια σας αυτά τά άσήμαντα πράγματα! Όρίστε! Πάρετε ένα κάθισμα και καθήστε.

Η Ταμύρα πήρε προσεχτικά από τό τραπέζι τό κόσμημα, κάθησε στο κάθισμα που της προσφέρθηκε, μουρμουρίζοντας εύχαριστίες, και στράφηκε με χαμόγελο πρós τόν άδαμαντοπώλη που διεσκέδαζε παρακολουθώντας την.

— Ό,τι κι' άν πήτε, νομίζω πώς είναι χαριτωμένο! είπε.

Και τ' άκρα τών δαχτύλων της χαίδεuan άπαλά τό κίτρινο πετράδι.

— Άλλά δέν πρόκειται για τό τοπάζι, παρατήρησε ό άδαμαντοπώλης, οίχοντας ένα επίπολο βλέμμα στο άντικείμενο που κρατούσε στα χέρια της. Ένα πραγματικό τοπάζι, βρίσκεται πολύ σπάνια. Στην πραγματικότητα, σχεδόν ποτέ. Αύτά που τό έμπόριο παρουσιάζει για τοπάζια, δέν είναι παρά κίτρινοι πυριτόλιθοι, ένα πολύ μαλακότερο πετράδι. Έπειτα σαν τό ρουμίνι, τό τοπάζι, ποτέ σχεδόν δέν είναι τέλειο, αλλά συχνά έχει ραγιόματα. Τό χρώμα του είναι συμπυκνωμένο, αλλά ή λάμψη του μικρή.

Ίσως αυτό νά είναι ένα κομμάτι κουάρτης ή ίσως ακόμη μονάχα πάστα καθαρή. Νά εισαι βέβαιη ότι όπωσδήποτε δέν είναι τοπάζι.

Η Ταμύρα δέν έφερε άντιρρήσεις. Ήταν όστόσο βέβαιη. Ένοιωσε τόν παλμό της ζήτης μέσα σ' αυτό τό κόσμημα. Και με την παράξενη εκείνη εύαισθησία που πήγαζε από τό βαθύτερο είναι της, αισθανόταν κάτι τό πρωτόφαντο, ύψιστο μιά παράξενη γοητεία μπροστά σ' αυτό τό πετράδι.

Τό παράξενο πετράδι

Η σκέψη της άόριστα στράφηκε στον θάνατο της Τζήνυ Μαίη Ουέλλες, της μεγάλης ήθοποιού, που ή σήμη της έφτασε στο ψηλότερο σημείο, που τό ταλέντο της εθριάμβευσε μπροστά σέ βασιλίδες και σέ βασιλίσσες. Χρόνια πολλά είχε ζήσει στο έξωτερικό, στην Προβηγκία, στο Άβινιόν και σ' άλλους τόπους. Ξακουστή για τις προλήψεις της, όσο και την όπέροχη όμορφιά της και τά χαρίσματα της, ή Τζήνυ Μαίη Ουέλλες είχε ξεχαστή τόν τελευταίο καιρό. Μόνο μερικοί ήλικιωμένοι, που την είχαν γνωρίσει στα νεώτα τους, ανέφεραν εύλοβικά πότε-πότε τό όνομά της και μ' έκσταση έστελναν με τά τρεμουλιάρικα δάχτυλά τους, ένα φιλι κατά τόν ουρανό.

Τό κίτρινο χρώμα του πετραδιού ήταν έξαιρετικό. Ποτέ της ή Ταμύρα δέν είχε άντικρύσει ένα τόσο λαμπρό, τόσο άληθινά χρυσαφένιο χρώμα. Είχε μιά τέτοια έκπληκτική άνταύγεια που διαχυνότανε σ' όλες της τις φλέδες και τις θερμινε. Κι' άπορροφήθηκε τόσο στην εξέταση του πετραδιού, που ξεχασε ολότελα τό περιβάλλον της. Λίγο-λίγο οι ψιθύροι γύρω της έσβυσαν και μιά άπέραντη υπερέκσταση γοητεία την περιέβαλε. Έπλεε τώρα μέσα σ' ένα χρυσαφένιο φώς, σαν τό φώς που άντανάκλωσε τό πολυέδρο πετράδι, και τό φώς αυτό την γάδισε με την θερμινε ολόκληρη, ως τό φως της θη του είναι της.

Τελευταίος τῶν Τροβαδούρων

Γιατί πράγματι, όπως είπαμε, κάτι το υπερκόσμιο και το μαγευτικό υπήρχε μέσα σ' αυτό το φῶς, κάτι το εξωτικό και το πρωτόφαντο, που χάιδευε απαλά όλα τὰ γύρω...

Ξαφνικά, άνάμεσα από την χρυσαφένια φωτεινή πλημμύρα, παρουσιάστηκαν στὰ μάτια της Ταμύρας σάν σέ όπτασία δυό μορφές. Η μία, που της έκαμε εντύπωση για τὸ περιεργό γνώριμο ύφος της, ήταν η μορφή μιας ηλικιωμένης σταχτομαλλούσας γυναίκας, ύψηλης και μεγαλόπρεπης, τυλιγμένης μέσα σ' έναν κουρελιασμένο μανδύα. Άντι-κρύ της, ένας άνδρας, λιπόσαρκος, κ' άραιά κατάλευκα μαλλιά, με τυλιγμένο τ' αδύνατο σώμα του σέ ξεσχισμένα κουρέλια, με τὸ πρόσωπο βαθειά ρυτιδωμένο και ζωρωμένο από τὸν χρόνο. Στεκότουσαν κ' οί δυό πάνω σ' έναν γυμνό ανώμαλο βράχο. Πάνω τους, άπλωνόταν τὰ ερείπια ενός μεγάλου πύργου, και κάτω, μέσα στὰ τείχη της, μιά έρειπωμένη πόλη.

Τὸ χρυσαφένιο φῶς άπλώθηκε λίγο-λίγο και η μαγευτική του επίδραση μετέβαλλε όχι μονάχα τις δυό αυτές ηλικιωμένες μορφές, μα τὸ κάθε τι γύρω. Η μικρή έρειπωμένη πολιτεία πήρε ζωή, τὰ χαλασμένα γυνηκαν σπίτια, παιδιά παίζαν στους δρόμους, γυναίκες τραγουδοῦσαν στὰ παράθυρα, άνδρες μέσα σέ λαμπερές πανοπλίες περιπατοῦσαν στὰ τείχη. Και πάνω, τὸ Κάστρο ὕψωνόταν μεγαλόπρεπο και τέλειο, με φρουρούς στίς άνοικτές πολειμίστρες και με βοηθητικές όπτασίες γυναικῶν στους κλειστὸς κήπους. Και μέσα στὸν άστραφτερό σὺτὸ κόσμο μετεβλήθηκαν κ' οί δυό μορφές τοῦ γυμνοῦ βράχου.

Η Ταμύρα άνεγνώρισε τὴ γυναίκα: "Ήταν ὁ ίδιος ὁ έαυτός της, στήν άκμή της νεότητος της, ντυμένη με πολύτιμες φορεσιές. Τὰ ίδια τὰ μερικὰ της χαρακτηριστικά, η λεπτή δικὰ της χαλαρότητα, η μεγάλη καφευγαλέα χάρη της, τὰ μεγάλα καταγάλανα μάτια της. Και ὁ άνδρας, νέος τώρα κ' άραιός, γελαστός, με φίλους στὸ πλάι του, κ' ένα παράξενο προβατόδερμα στους ώμους του, ένας πραγματικός Ιππότης με χρυσά σπηρούνια στὰ πέτσινα ὑποδήματά του.

Μα κ' η χώρα δλόκερη άλλαξε μέσα σὸ μαγευτικό αὐτὸ χρυσαφένιο φῶς. Κ' η Ταμύρα άναγνώρισε στὸν βράχο εκείνο, τὸν άπόκρημνο βράχο τῶν «Λέ-Μπῶ», κάτω από τὸν ὁποῖο άπλωνόταν η γελαστή πεδιάδα της Προβηγκίας, που έφτανε μακριά ως τὸ πέλαγος. "Όχι η ψυχρή κ' άραιοκατωκημένη σημερινή Προβηγκία, μα η Προβηγκία του παλινοῦ καλοῦ καιροῦ, η Προβηγκία πρὶν από ἑξακόσια χρόνια, τὴν εποχή που οί πολεμοί κ' η πανώλης δέν τὴν είχαν άκόμη έρημώσει. Η Προβηγκία τῶν τροβαδούρων, η γῆ τῶν εἰδωλλίων, τῶν τραγουδιῶν και τοῦ πλοῦτου.

Η Προβηγκία, στήν ὁποία ὁ νεαρός τροβαδούρος καθόταν σάν ἴσος με τὸς βασιλειάδες και με τὸς πρίγκιπες.

Ὡς ὅσοις Πιέρ Ντανιέλ,

καλέ μου τραγουδιστή!" εἶπεν ἐκείνη γελαστή. Γιατί ὄλο γέλιο και χαρά ἦταν ἡ πυργοδέσποινα, η άρχόντισσα Ντεζιρέ, η κόμησα τοῦ Λέ-Μπῶ, που ὁ άνδρας της, ὁ κόμης Ραϋμόνδος, κυβερνοῦσε τὸν άπόκρημνο ἐκείνο βράχο. Τί νέα μάς φέρνεις;"

Ὁ Πιέρ ἔφερε τὰ χεῖλη του στὸ κρινόλευκο χέρι της:

—Νέα; Τρία δῶρα για σένα, άρχόντισσά μου, τρία δῶρα για νὰ ρίξω μπροστά σου, τὰ λάφυρα από τὸ "Άρλ, τὴν Τουλούζη και τὸ "Αβινιόν!

—Και τί γίνεται στὸν ἑξῶ κόσμο, καλέ μου τροβαδούρε; Εἶναι τάχατες ἀλήθεια ὅτι ὁ Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος της Ἄγγλιας πήγε σέ σταυροφορία; Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Βασιλιάς Ἄλφόνσος της Ἄρραγωνίας και οί μισοί από τὸς Ιππότες του σκοτωθήκαν από τὸς Μαυριτανούς; "Ελα, ἔλα! Πές μας τὰ νέα, γιατί ὁ κύριός μου, ὁ Ραϋμόνδος λυώνει από άνησυχία...

"Ελα νὰ με βρῆς στὸν κῆπο!

Ὁ τροβαδούρος χλώμιασε: —Μά τὴν πίστη μου, ὠραία μου άρχόντισσα, ἤμουνα πολὺ άφωτισμένος στή δουλεία μου, ὡστε δέν μπόρεσα νὰ ενδιαφερθῶ για τὸν κόσμο. Τραγουδῆσα τὴν ὁμορφιά στίς τρεῖς μεγαλύτερες πόλεις της Προβηγκίας — σκέψου τὸ αὐτὸ! Ὁ Βασιλιάς Ἄλφόνσος βρισκόταν τότε στήν Τουλούζη, ὡστε δέν πέθανε. Μάλιστα μούκαμε τὴν τιμὴ ὅσο ἤμουν ἐκεῖ νὰ με δεχθῆ και μούδωσε μιά ὠραία Ισπανική ράβδο, γιατί τὸ ἄρσε τὸ τραγούδι μου. Ὅσον σκεταί γύρω από τὸ "Αβινιόν, γιατί ἐκεῖ σκότωσα ἕναν "Άγγλο Ιππότη του...

—Σκότωσες ἕναν "Άγγλο Ιππότη; φώνωξε ἐκείνη ξηρά.

Τὰ μάτια τοῦ Πιέρ σπινθηροβόλοῦσαν.

—Ἀλλά;... Σ' ἕναν άγῶνα ξιφομαχίας, Νίκησα σὸ δικαστήριο του ἔρωτα, στήν Τουλούζη... στὸν διαγωνισμό τραγουδιοῦ στὸ "Άρλ, και στήν ξιφομαχία στὸ "Αβινιόν... "Αί... Νὰ ὁ άφέντης που ἔρχεται...

—"Ελα νὰ με βρῆς στὸν κῆπο, άφου τὸν χαιρετήσης και σῴσης τὴ δῖψα σου! εἶπεν ἐκείνη κ' άπομακρύνθηκε μ' ἕνα παράξενο άποαιρειτιστήριο βλέμμα, σιγομιθιρίζοντας του:

—Κράτα τὴ γλῶσσα σου, νέε μου, γιατί ἔχεις πολλοὺς ἔχθρους ἐδῶ πέρα κ' ὁ άνοιχτός οὐρανός γρήγορα ξεσπάει σέ θυελλα...

Ξαφνιάστηκε από τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Πιέρ Ντανιέλ. Ὁ σταχτός οὐρανός — ἦταν ἡ ποιητικὴ ἔκφραση που τὴν χρησιμοποιοῦσε ὁ ίδιος για τὸν κόμητα Ραϋμόνδο. Θυελλα; Ἐχθροί; Γιατί, πρὸς Θεοῦ; Δέν ἦταν μυστικό πῶς ἦταν θαυμαστής—ένος ταπεινός και διακριτικός θαυμαστής της άρχόντισσας Ντεζιρέ. Ήταν η συνήθεια τοῦ καιροῦ ἐκείνου, μιά πολὺ έντιμη συνήθεια, κάθε λέξη, κάθε σκέψη νὰ κυβερνάται από τὸς Νόμους τοῦ ἔρωτα, ενός ἔρωτα ιδεαλιστικοῦ για κάποια πανέμορφη άρχόντισσα. Ὁ ραψωδός ἦταν ὁ άφωτισμένος ὑπηρέτης της κυρίας του, μ' ὄλο τὸν σεβασμὸ κ' ὄλη τὴν τιμὴ.

Ὁ κόμης Ραϋμόνδος φάνηκε ν'

ἄρχεται κατ' εὐθείαν σ' αὐτόν. Ἀδυστηρὸς, περήφανος, με μεγάλα φλογερά σταχτύα μάτια — ἴδιος σταχτός οὐρανός. Τὰ χέρια του τεντώθηκαν, και στὰ χεῖλη του αὐθόση ἕνα θερμὸ γέλιο, κ' ἔδωκε στὸν Πιέρ τὸν χαιρετισμὸ που ἄξιζε στὸν λεπτότερο της Προβηγκίας.

—Καλῶς ὤρισες, Σέρ Πιέρ! Μὰ τὸν "Άγιο Δαμασκηνό, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος που σέ βλέπω. Θὰ ἐπωφεληθῶ της εὐκαιρίας νὰ πάω κυνηγι με τὰ γεράκια μου, τώρα που θάσαι ἐδῶ ἐδῶ νὰ διασκεδάσης τὴν άρχόντισσά μου. Τί νέα μάς φέρνεις;

—Κέρδισα τρία άγωνίσματα, άφέντη μου κόμητα! εἶπεν ὁ Πιέρ χαρούμενος. "Εφερα τρία βραβεῖα νὰ τὰ καταθέσω στὰ πόδια της κόμησσης Ντεζιρέ, ἔπαθλα τοῦ τραγουδιοῦ και τοῦ σπαθιοῦ!

—Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὰ βραβεῖα σου! Πές μου καλλίτερα: Εἶναι ἀλήθεια πῶς ὁ Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος βρισκεται στή Μασσαλία, κ' ὅτι ὁ Φίλιππος της Γαλλίας ξεκινά σέ σταυροφορία; Ὁ τραγουδιστής μας, ὁ "Αρνόλδ ντ' Ἰλάκ, εἶναι ἐδῶ και λέει πῶς οί ξένοι ἔτοιμάζονται για πόλεμο. Δέν ἔμαθες τίποτα γι' αὐτούς;

Ὁ Πιέρ σήκωσε τὸς ὤμους: Ὁ "Αρνόλδ ντ' Ἰλάκ λοιπόν; Ἄν ὑπῆρξε ποτέ ἕνας άχρεῖος τροβαδούρος, αὐτός ἦταν ὁ "Αρνόλδ!

—Δέν ἔχω ἰδέα από αὐτὰ, άφέντη μου, άπάντησε. "Εγραφα ὅμως δυό σονέττα, πρὸς τιμὴν της άρχόντισσάς μου, και κέρδισα τὸ βραβεῖο στὸν διαγωνισμό της Γουλούζης.

Μ' ἕνα γρύλλισμα ὁ κόμης Ραϋμόνδος άπομακρύνθηκε: "Ήταν ἕνας ἰδιότροπος άνθρωπος, που τιμοῦσε τὸν Πιέρ, ὡς τὸν μεγαλύτερο τῶν τροβαδούρων, μα που δέν αγαποῦσε καθόλου τὰ τραγούδια και τὸς ὕμνους. Βλοσυρός και σκληρὸς σάν τὸν γυμνὸ βράχο ὀλόγυρα, βαθύς βαθύς σάν τὴς βαθεῖες τριγύρω ρεματιές.

—Θυελλα πίσω από τὰ μάτια του, κ' ὀλόγυρα ἔχθροί! συλλογίστηκε ὁ Πιέρ. Ὁ "Αρνόλδ ὁ φθονερὸς τὰ φταίει! Ὡστόσο, μπᾶ, τί άνάγκη τὸν ἔχω;

Και χαμογέλασε καθὼς περνοῦσε. Οί ἄνθρωποι τὸν ἐπευφημοῦσαν, κ' ὁ τελετάρχης τοῦ πρόσφερε σ' ἕνα άργυρὸ κύπελλο κρασί. "Ήταν άνοιξι. Μιά μαγιάτικη πανσέληνος θ' άνέτελλε κείνο τὸ βράδυ και τὸ αἶμα κυκλοφοροῦσε φλογερό στὰ ὠπλισμένα χέρια και στίς ἔρωτευμένες καρδιές. Ὡς τὸ Κάστρο ἔφθανε ὁ αντίλαλος τῶν ζωηρῶν τραγουδιῶν τῶν κοριτσιῶν που χόρευαν και τραγουδοῦσαν στήν πόλη. Ὁ Πιέρ σφοῦγγισε τὰ χεῖλη του και ρώτησε τὸς στρατιώτες:

—Πηγαίνουν άκόμα οί κοπέλλες τοῦ Λέ-Μπῶ στὸ Πηγάδι της Ἄφροδίτης, ἔ; Ἄποψε εἶναι η βραδυά γιατί εἶναι πανσέληνος,

—Πηγαίνουν, ἔκαμε ἕνας γηραλέος θωρακοφόρος. Δέν ἔχει η άφεντιά σου άποσκευές;

—Τὴς ἄφησα κάτω μαζί με τὸ ἄλογό μου. Θὰ τὴς πάρω άργότερα, εἶπε ὁ Πιέρ και προχώρησε άδιάφορος πρὸς τὸν κῆπο.

Καθὼς προχωροῦσε, άνοιξε τὴν δερμάτινη θήκη που εἶχε στὸν ὤμο του, κ' ἔβγαλε ἕνα λαγούτο και τὸ κρέμασε με μιά κορδέλλα από τὸν λαιμό του. Προτιμοῦσε μιά βιόλλα,

ἀλλά η δικιά του εἶχε σπάσει και δέν εἶχε άρκετὰ χρήματα νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ.

Στὸν μικρὸ καταπράσινο κῆπο που περιστοιχιζόταν από τὰ τείχη, η άρχόντισσα Ντεζιρέ, πότιζε τὰ λουλούδια. Σηκώθηκε, λεπτὴ και ψηλὴ, καθὼς τὸν εἶδε νάρχεται. Στὰ μάτια της φαινόταν η θλίψη:

—Στάθηκε εὐγενικός μαζί σου;

—Εἶναι πάντα εὐγενικός, εἶπεν ὁ Πιέρ χαμογελώντας. Γιατί νὰ μὴν εἶναι εὐγενικός;

—Φοβάμαι για σένα! εἶπεν ἐκείνη χωρίς περιστροφές. "Η ἀτύμοφαιρα εἶναι γεμάτη από συκοφαντίες και μурμουρητά. Ὡλων τὰ βλέμματα εἶναι παράξενα. Αὐτός ὁ κακὸς δαίμονας, ὁ "Αρνόλδ, εἶναι ἐδῶ.

Ὁ κακὸς δαίμονας

—Ὁ "Αρνόλδ κάνει ὡστόσο ὠραῖους στίχους, εἶπεν ὁ Πιέρ ειρωνικά. Δάσκαλός του ἦταν ὁ Βερνάρδος τοῦ Βενταντοῦρ που λάτρευε τὴν Ἐλεονώρα της Ἄκισταίνης. Ἐσὺ ὅμως εἶσαι η δικιά μου άρχόντισσα. Πρὸς τιμὴν σου στήν Τουλούζη και στὸ "Άρλ άκουσαν οί άγγελοί ὠραία μουσική. Κ' ἔρχομαι τώρα νὰ καταθέσω τὰ ἔπαθλα της νίκης μου, στὰ πόδια σου, μαντόνα.

Πῆρε ἕνα δεματάκι από τὸν κόρφο του, γονάτισε και πέρασε στὸ χέρι της ἕνα βραχιόλι από φτερά παγωνιοῦ κ' ἕνα άλλο από άσημένια νήματα. Ἐκείνη τὸν εὐχαρίστησε με ὁμορφα θερμὰ λόγια.

Αὐτὸς σήκωσε πάνω της τὰ φλογερά του μάτια. Και με τὴν υπερήφανη ἔξαρση της νεότητος, συνέχισε:

—Ἐρχομαι από τὸ "Αβινιόν, με ἑπτὰ πύλες, τὴς ἑπτὰ ἐκκλησίες, τὴς ἑπτὰ μοναστήρια, τὰ ἑπτὰ κολλέγια, τὰ ἑπτὰ νοσοκομεία! Κ' ὅμως, τὸ "Αβινιόν ἔχει μιά μονάχα βασιλισσα της ὁμορφιάς, ὠραία άρχόντισσά μου, ἑόενα, γιατί ἰα λογαριασμό σου κέρδισα αὐτὸ τὸ ἔπαθλο, που τώρα σοῦ ἀνήκει!

Κ' ἔβαλε στὸ χέρι της ἕνα κοσμημα που κρεμόταν από μιά χρυσὴ αλυσίδα.

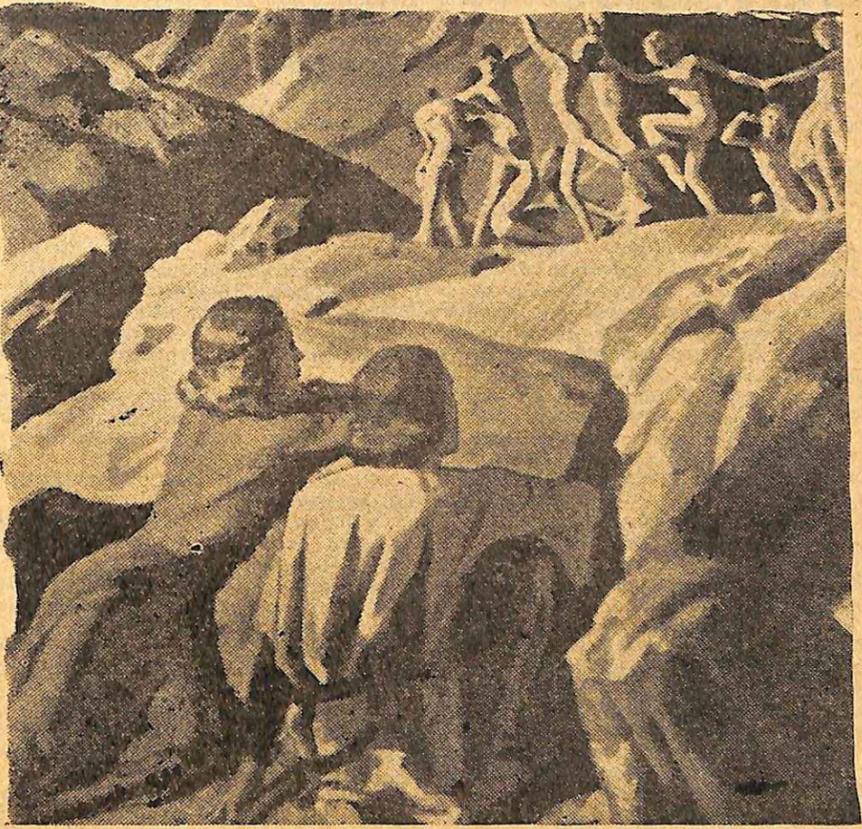
Τὴν ὠραία ἐκείνη εποχή, ὁ ἔρωτα μιάς άρχόντισσας για ἕναν τροβαδούρο, ἡ ἕνος τροβαδούρου πρὸς μίαν άρχόντισσα, ἦταν κάτι τὸ ἀπόλυτα εὐγενικό, τὸ ἀπόλυτα ιδεαλιστικό, που δέν άνεχόταν τίποτα περισσότερο από ἕνα ἑλαφρὸ άγγιγμα τοῦ χεριοῦ, ἢ τὸ πολὺ ἕνα φευγαλέο φιλή. Γι' αὐτὸ, ἂν γυναίκες κρυφοκῦταζαν από τὰ παράθυρα τοῦ Κάστρου στὸν κῆπο, ἢ οί βλοσυροί στρατιῶτες ἢ κ' αὐτὸς άκόμα κ' ὁ "Αρνόλδ με τὰ λεπτὰ χεῖλη, δέν θ' άκουαν τίποτε τὸ άτοπο, δέν θ' άβλεπαν τίποτε τὸ άπρεπο.

Ὁ Πιέρ γέλασε εὐθιμα: —Θὰ πάμε νὰ δοῦμε άποψε, εἶπε. Ἐσὺ κ' ἐγὼ μονάχοι. Ἐγὼ θὰ τὰ τακτοποιήσω με τὸς σκοπούς. Στὸ πηγάδι θὰ κρυφοῦμε και θὰ παρακολουθήσουμε. Εἶμαι πολὺ περίεργος, ὡπως και σὺ.

—Θὰ πάμε! ἐπανελάβε η Ντεζιρέ σάν ὑπνωτισμένη. Και μεσ' στὰ μάτια της περνοῦσαν ἤδη τὰ πῶ παρὰξενα ὁράματα.

Μάζεψε τὰ δῶρα της. —"Ελα σὸ μὲν ὠρα και τραγοῦδησε στὸν αὐλόγυρο. Ὁ κύριός μου θάῃ ἐπιστρέψει. Πρέπει νὰ εἶμαστε προσεκτικοί, πολὺ προσεκτικοί.

"Εφυγε βιαστική. Ὁ Πιέρ, παίζοντας ἑλαφρὰ τὸ λαγούτο του, προχώρησε ἔξω από τὸν κῆπο, και διευθύνθηκε σὸ δωμάτιο που τοῦ εἶχαν ὀρίσει. Εἶχε άνάγκη νὰ λουστῆ και ν' ἀλλάξῃ φορεσιά. Σκεπτόταν ὅτι θὰ συναντοῦσε τὸν "Αρνόλδ, τὸν ὕπουλο "Αρνόλδ, που τὸν μισοῦσε θανάσιμα. Ἡ κόμησα πῆγε στὰ διαμερίσμα-

Χόρευαν γύρω από τὸ πηγάδι, λιγερὸς λευκὸς σιλουέττες, που σκιροῦσαν, τραγουδοῦσαν και γελοῦσαν σέ ἡδονικὴ ἔγκατάλειψη.

στὸ Πηγάδι της Ἄφροδίτης, καινε τὰ άνδρικά ὁμοιώματα και χορευοῦσαν γύρω από τὴ φωτιά. "Ετσι τὸν χρόνον αὐτόν, θὰ φανῆ ὁ άγαπημένος τους. Τὸν περασμένο χρόνο ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ δῆς αὐτὸ τὸ παλιὸ εἰδωλοατρικὸ ἔθιμο!

—Ὁχι! Ὁχι! ξεφώνησε φοβισμένη ἐκείνη. Ὅσοι τὸ δοῦν, πεθαίνουν, Πιέρ! Σέ κανένα, οὔτε σέ άνδρα, οὔτε σέ γυναίκα, δέν ἐπιτρέπεται νὰ δῆ. Τὸ πλῆθος θὰ καταξέσχίζει ὅποιον ὀδηπότε που θὰ παρεβίαζε τὴν ἀπαγόρευση.

Ὁ Πιέρ γέλασε εὐθιμα: —Θὰ πάμε νὰ δοῦμε άποψε, εἶπε. Ἐσὺ κ' ἐγὼ μονάχοι. Ἐγὼ θὰ τὰ τακτοποιήσω με τὸς σκοπούς. Στὸ πηγάδι θὰ κρυφοῦμε και θὰ παρακολουθήσουμε. Εἶμαι πολὺ περίεργος, ὡπως και σὺ.

—Θὰ πάμε! ἐπανελάβε η Ντεζιρέ σάν ὑπνωτισμένη. Και μεσ' στὰ μάτια της περνοῦσαν ἤδη τὰ πῶ παρὰξενα ὁράματα.

Μάζεψε τὰ δῶρα της. —"Ελα σὸ μὲν ὠρα και τραγοῦδησε στὸν αὐλόγυρο. Ὁ κύριός μου θάῃ ἐπιστρέψει. Πρέπει νὰ εἶμαστε προσεκτικοί, πολὺ προσεκτικοί.

"Εφυγε βιαστική. Ὁ Πιέρ, παίζοντας ἑλαφρὰ τὸ λαγούτο του, προχώρησε ἔξω από τὸν κῆπο, και διευθύνθηκε σὸ δωμάτιο που τοῦ εἶχαν ὀρίσει. Εἶχε άνάγκη νὰ λουστῆ και ν' ἀλλάξῃ φορεσιά. Σκεπτόταν ὅτι θὰ συναντοῦσε τὸν "Αρνόλδ, τὸν ὕπουλο "Αρνόλδ, που τὸν μισοῦσε θανάσιμα. Ἡ κόμησα πῆγε στὰ διαμερίσμα-

τά της. Τὰ παράθυρά της ἦταν πάνω από μιά βαθεῖα ρεματιά. Κάτω, άπλωνόταν ὁ μαγευτικός καταπράσινος κάμπος. Ἐκεῖ, στὸ θερμὸ ἀνοιχτάτικο ἀπόγευμα, κάθισε κωτάζοντας τὸ στολίδι που ὁ τροβαδούρος της εἶχε χάρισει.

Τὸ σπῆτι τῶν Λέ-Μπῶ ἦταν πριγκηπικὴ καταγωγή κ' εἶχε άφθονα κοσμήματα ἢ Ντεζιρέ. Μὰ σ' αὐτὸ τὸ πετράδι, βρισκόταν κάτι ποτέ της πρὶν δέν τὸ εἶχε αἰσθανθῆ. "Ενοίωσε σ' αὐτὸ μιά ζωντανὴ φλόγα που τὴν περιέβαλλε ὀλόκληρη.

Ὁ Πιέρ εἶχε συνθέσει ἕνα τραγούδι γι' αὐτήν. "Άρχισε νὰ ψιθυρίζε τὰ λόγια του... "Αἰ ἀλήθεια, Ἡ φλόγα τοῦ πετραδιοῦ ἐκείνου ἦταν ἴδια σάν σὸν Πιέρ! Ἄκτινοβολοῦσε κ' ἐκείνος θερμὸς, πάθος, ἱπποτισμὸ! Τῆς εἶχε φιλήσει τὰ δάχτυλα ὅταν συναντήθηκαν, και τώρα, αὐτὰ τὰ δάχτυλα, τάφερνε στὰ χεῖλη της, σάν νάθελε νὰ αἰσθανθῆ σ' αὐτὰ τὸ φίλημα του και νὰ της τὸ ἀνταποδώσῃ...

"Εκείνες τὴς μέρες βάρανε τὴν ψυχὴ της κάποιος ἀπροσδιόριστος φόβος. Ὁ φόβος μιάς διαβολικῆς γλώσσας, που σκόρπιζε παντοῦ τὴν συκοφαντία. Ὁ "Αρνόλδ, ὁ κακὸς δαίμονας. Ὁ "Αρνόλδ με τὰ λεπτὰ χεῖλη, ὁ "Αρνόλδ, που τὰ τραγούδια του ἐμοιαζαν σάν ὠχρη εἰρωνεία μπροστὰ στὰ γεμάτα ζωὴ τραγούδια τοῦ Πιέρ Ντανιέλ! Ἡ Ντεζιρέ, ἡ περήφανη και χαριτωμένη άρχόντισσα τοῦ Λέ-Μπῶ, μάντεψε άμέσως ἕναν ψεύτη μόλις τὸν αντίκρυσε. Και αὐ-

Τελευταίος τῶν Τροβαδούρων

τή, πού δὲν φοβήθηκε ποτὲ τὴν ἀλήθεια, τρώμαζε τώρα τὰ ψέμματα.

Ἡ ζωὴ μ' αὐτὴν ὀρχόντισσας

Χαρά, ἔρωσ, νειάτα — αὐτὰ τὰ λόγια τῆς ψιθύριζε μυστικά τὸ ἀστραπεροπτεροπλάκι. Αὐτὰ τὰ λόγια συνώδευαν τὸν θερμὸ παλμὸ τῆς καρδίας τῆς. Νειάτα! Τὰ δικά τῆς ὄμως τὰ νειάτα εἶχαν θυσιασθῆναι στὸν τραχὺ καὶ βλοσυρὸ ἄνθρωπο μὲ τὰ στακτιά μάτια. Τὰ δικά τῆς τὰ νειάτα εἶχαν σκιασθῆναι ἀπὸ τὸν συννεφιασμένον ἐκείνον οὐρανὸν. Καὶ νὰ πού τώρα, ἔφανικά, φωτιζόντανε κι' ἔπερναν μίαν ἐξαισία λαμπρότητα, μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν χρυσαφένια θερμὴ μαρμαρυγῇ.

Ἀγωνιζόταν ὁ Πιέρ νὰ κρύψῃ τὸν πόνο τῆς καρδίας του, μὰ καὶ ἡ ἴδια κατέβαλλε τὸν ἴδιον ἀγῶνα. Τὸν ἀγῶνα τοῦ ἀνθρώπου πόθου πού ζητᾶ νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὰ βρόχια πού τοὺς εἶχε στήσῃ ἡ μοῖρα ὀλόγουρα καὶ πού τοὺς σφιχτόδεταν ὡς ἔνα τεράστιον ἀόρατον σχοινί. Ὡς τὴν ῥα, ποτὲ δὲν εἶχε φοβηθῆ ἢ Ντεζιρέ. Ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς, ὁ ἱπποτισμὸς τοῦ τροβαδούρου, ἀποτελοῦσαν ἀσπίδα γι' αὐτὴν. Τώρα ὄμως, ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε δυνατὰ.

Ἐξάφνα, ἀκούσθησαν φωνές ἀπὸ μακριὰ, κι' αὐτὸ τὴν ἔκαμε νὰ σηκωθῆ. Γυναίκες φωνές, πού προσκαλοῦσαν. Ἄδρες πού ἀλλάζαν: «Ὁ Πιέρ θὰ τραγουδήσῃ! Ἐλάτε! Ἐλάτε γρήγορα, ὄλοι!»

Ἡ Ντεζιρέ κρέμασε τὸ κόσμημα στὸν λαιμὸ τῆς μὲ τὴν χρυσὴν ἀλυσσοειδίτσα. Τὸ τοπάζι ἐξαφανίσθηκε μὲσα στὸ ἀλαβάστρινον στήθος τῆς. Μιά ἀπὸ τὶς ὑπηρετρίδες τῆς στάθηκε στὴν πόρτα: —Ἐλάτε, κυρία! Ὁ κόμης γύρισε.

Ὁ Πιέρ θὰ τραγουδήσῃ.

—Ναί, ἔρχομαι ἀμέσως.

Τὴν θὰ τραγουδοῦσε ἄραγε; Κλονίσθηκε ἔξαφνικά. Δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ τραγουδήσῃ ἐρωτικά τραγούδια. Ἄλλα τὸ γνῶριζε αὐτὸ τὸ τροβαδούρου. Τὸν εἶχε εἰδοποιήσει. Καὶ πίστευε ὅτι θὰ ἀπέφυγε τὰ τρυφερά ἐρωτικὰ συνάτια, πού θάκαναν τοὺς πόθους τῆς καρδίας τῆς νὰ ζωγραφιστοῦν στὰ μάτια τῆς.

Μὲ χαμόγελο διέσχισε τοὺς διαδρόμους πού οἱ τοῖχοι τῶν σκεπαζόταν ἀπὸ ἀψίδες καὶ δόρατα καὶ βέλη καὶ σπαθιά. Κι' ἔφθασε στὴν μεγάλη αἴθουσα, τὴ στολισμένη μὲ χαλιά, καὶ ὄπλα κι' ὠραίες φορεσιές. Στὴν ἐξέδρα καθόταν ὁ κόμης Ραϋμόνδος, βλοσυρὸς, μὲ συννεφιασμένα τὰ σταχτιά του μάτια. Πλάι του καθόταν ὁ Ἄρνολδ ντ' Ἰλάκ, χτυπώντας τὸ λαγούτο τοῦ Πιέρ, καὶ πέρα ἀπὸ τὸν Πιέρ, προσπαθοῦσε νὰ συγχρονίσῃ τὴ βιόλα τοῦ Ἄρνολδ. Κατὰ τοὺς νόμους τοῦ ἔρωτος, οἱ δύο αὐτοὶ ἦσαν ἀδελφοί. Ὁ ἕνας ὄμως ἦταν ταπεινὸς καὶ ψεύτης. Ἡ Ντεζιρέ ἀντίκρουσε τὸ ὑπόπουλο βλέμμα του καθὼς τὸν χαιρετοῦσε.

Πῆρε τὴ θέση τῆς. Τὸ πλῆθος τοὺς περικύκλωσε, κι' ὁ Πιέρ, παίζοντας, ἔρχισε νὰ τραγουδῇ. Δὲν τραγουδοῦσε ὄμως ἐρωτικὰ

τραγούδι! Ἐφαλλε ἕνα αὐτοσχέδιο ἐμπαικτικὸ, σατυρικό, εἰρωνικό τραγούδι, χωρὶς μέτρο, μὲ παράξενες ἀπότομες μεταπτώσεις... Ἦσαν γνωστὰ τὰ τραγούδια τοῦ εἴδους αὐτοῦ στὸ λαὸ καὶ τοὺς τροβαδούρους. Ἦταν ἡ μορφή πού εἶχε δώσει στὰ τραγούδια τοῦ ὀρφανιστοῦ Βιντάλ. Ἦξερε καλὰ ὁ Πιέρ πὼς τὰ δικτικά του λόγια, θὰ καρφωνόταν ὡς σιλιέττα σὲ μερικὲς μαῦρες καρδιές πού βρισκόντουσαν γύρω:

«Εἶδαν πολλοὶ τὰ μάτια μου, μὰ ἔκανα πὼς δὲν βλέπω.

Ἐπαιξα μ' αὐτοὺς πού θέλαν νὰ μὲ (μαχαίρουν).

Εἶδα ἄτιμους νὰ κερδίζουν ἐκεῖ πού (τίμιοι ἔπεσαν)

Εἶδα εὐγενικοὺς ἱππότες νὰ κουρελιάζονται ἀπὸ τὶς συκοφαντίας τῶν (ταπεινῶν).

Σώπασε. Γύρω ἀκούσθησαν ζῶηρὰ χειροκροτήματα.

Ὁ κόμης Ραϋμόνδος καρφώνοντας τὰ στακτιά μάτια του πάνω στὸν τροβαδούρου, τοῦ εἶπε:

—Παράξενον, ἀλήθεια, τραγούδι, γιὰ ἕναν τραγουδιστὴν πού πρὸ ὀλίγου κέρδισε τρία βραβεῖα...

—Ὁ, τι ξεπητᾶει ἀπὸ τὴν καρδιά, πρέπει νὰ τραγουδιέται, ἄρχοντα Ραϋμόνδε, ἀπάντησε ὁ Πιέρ.

Ἐπειτα παραμέρισε τὴ βιόλα καὶ τὸ λαγούτο, καὶ κίνησε ἀρνητικά τὸ κεφάλι, στὶς παρακλήσεις πού τοῦ ἔκαναν νὰ συνεχίσῃ.

—Φίλοι μου, ὄχι ἀπόψε. Ἴσως ἀργότερα, τὴν νύχτα, ὅταν θὰ πάω στὸ τεῖχος γιὰ νὰ παρακολούθησῃ τὴν πανσέληνον πού ἀνατέλλει καὶ θὰ φωτιζῇ τὸ Κάστρο... Ἡ αὔριο, στὸ ἀγνὸ φῶς τοῦ ἡλιοῦ!...

Κάθησαν στὸ τραπέζι. Τὸ κρασί ἦταν περίφημον. Ὁ κόμης Ραϋμόνδος ἤπιε πάρα πολὺ. Ἡ εὐθυμία τὸν κατέλαβε. Οἱ αἰθουσες ἀντηχοῦσαν ἀπὸ τὰ γέλια.

Ὁ Πιέρ παρατήρησε ὅτι τὴν ὥρα τοῦ ποιοτοῦ ὁ Ἄρνολδ κι' οἱ δύο του ἀκόλουθοι ἐξαφανίσθησαν. Κι' ὁ ἱδιος ἀπομακρύνθηκε μὲσα σὲ θορυβώδη γέλια, πού κάλυψαν τὴν ἐξοδὸ τῶν. Ἡ πανοῦρνος δὲν θ' ἀργοῦσε ν' ἀνατεῖλῃ.

Ὁ Ντανιέλ ἦταν γνωστὸς σ' ὄλους τοὺς στατιώτας. Τοὺς γνῶριζε ὄλους καὶ τὸν γνῶριζαν, τοὺς ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἀγαποῦσαν. Οἱ πύλες σὲ καιρὸ εἰρήνης ἦσαν ἀνοιχτές. Ἦταν εὐκόλο γιὰ τὸν Πιέρ πού συνοδεύονταν τώρα ἀπὸ μιά λεπτὴ σιλουέττα τυλιγμένην στὰ πέπλα, νὰ γλυτοστρήσῃ ἔξω, χωρὶς νὰ δώσῃ ὑποψίες.

Τράβηξαν στὸ γυμνὸ βράχο, ἐκεῖ ἀκριβῶς πού συνητηθήσαν καὶ τὸ πρῶτ. Ἔστρεψαν πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνση τῆς πόλης, καὶ προχώρησαν πρὸς τὴν ἐρημικὴ πηγή πού ἦταν κρυμμένη στὸ βράχο πίσω ἀπὸ τὸ Κάστρο. Παντοῦ βράχοι ὕψωνόντουσαν σὲ παράξενον σχήματα. Ὁ Πιέρ ἀναζήτησε μιά θέση ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ μπορούσαν ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλον νὰ βλέπουν τὸ Πηγάδι τῆς Ἀφροδίτης, δίχως νὰ φαίνονται. Ἐκεῖ κάθησαν, καὶ περίμεναν.

—Πιέρ! ἔκαμε ἡ Ντεζιρέ. Τὸ τοπάζι αὐτὸ, εἶναι ἕνα περίφημον πετράδι, ἕνα ἐξαισία δῶρο. Δὲν μπορῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω ὅσο πρέπει. Ἐ-

χει ψυχὴ! Ἀκτινοβολεῖ τὸ ὠραιότερο φῶς πού εἶδα ποτὲ. Μοῦ μιλεῖ γιὰ σένα, γιὰ τὰ τραγούδια σου, τὰ νειάτα σου, τὴν ὀμορφιά σου...

Ὁ Πιέρ ἀκούε τοὺς χτύπους τῆς καρδίας τῆς.

—Καὶ σὲ μένα μιλεῖ γιὰ σένα, ἀπάντησε, κάθε τι ἀειράστο, περήφανο κι' εὐγενικό... Ἐπάρεπε ὄμως νὰ σοῦ πῶ κάτι... Αὔριο φεύγω μακριὰ...

—Πιέρ! Ὁχι! Ὁχι! Γιατί; Ἐφεύγησε ἐκείνη, μὴ κατορθώνοντας νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτὸ τῆς.

—Γιατί; Διστάζω νὰ τὸ πῶ... Κι' ὄμως ἐδῶ, μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ μόνον μέρος ὅπου θάβρω τὴ δύναμιν ν' ἀποκαλύψω τὸ μυστικόν μου... Ἐδῶ στὴ μοναξιά τῆς σκοτεινίας... Γιατί, ὁ ἔρωσ μου γιὰ σένα, ξεπεράσαν πιά κάθε ὄριο, ξεφεύγει ἀπὸ κάθε περιορισμό. Δὲν ὑπάρχει πιά ὁ σεβασμὸς τοῦ τροβαδούρου γιὰ τὴν ἀρχοντίσσαν, Ντεζιρέ. Τὸν νίκησε ὁ ἔρωσ τοῦ ἀνδρα πρὸς τὴν γυναῖκα.

Σὲ ποθῶ ἀτέλειωτα, μ' ὅλη τὴν καρδιά καὶ τὴν ψυχὴ μου, αἰσθάνομαι ἕναν ἀπέραντον πόνο καὶ καταλαβαίνω πὼς ὁ ἔρωτάς μου εἶναι μεγαλυτέρος καὶ δυνατώτερος κι' ἀπὸ τὴν τιμὴν κι' ἀπὸ κάθε τι ἄλλο...

Τὰ δάχτυλά του ζήτησαν μηχανικά τὰ δικά τῆς δάχτυλα πού ἔτρεμαν.

—Τὸ ἴδιο σ' ἀγαπῶ κι' ἐγώ, Πιέρ, ψιθύρισε ἐκείνη.

—Τὸ ἔξρω. Καὶ γιὰ νὰ μείνω τίμιος, πρέπει νὰ φύγω...

—Καὶ θὰ μ' ἀφήσῃς, Πιέρ;

—Ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ. Εἴμαστε νέοι, ὄμως, Ντεζιρέ... Θὰ μπορούσεσ τώρα νὰ προδώσῃς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν τιμὴν τοῦ κόμητος Ραϋμόνδου; Θὰ μπορούσεσ νὰ προδώσῃς τὸν ἀνδρα σου; Ἄς περιμένω! Ὁ ἔρωσ μας εἶναι δυνατὸς κι' αἰώνιος. Κά-Μιχαήλ, ὁ Ἅγιος Δαμασκηνός, ἡ Παναγία, ὄλοι οἱ Ἅγιοι, ὄλοι οἱ Ἄγγελοι, θὰ μᾶς βοηθήσουν σ' αὐτό. Ἡ ζωὴ εἶναι μπροστὰ μας, καὶ θάβρω κάποια μέρα πού οἱ δύο μας, ἐσὺ κι' ἐγώ, θὰ ξεπεράσωμε ὄλα τὰ ἐμπόδια. Γιατί τίποτε δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ στὴν ἀγάπην, ὅταν εἶναι ὡς τὴ δικὴν μας ἀγάπην...

Ἐπειτα ἀπάντησε ὁ Πιέρ.

—Ἐπειτα παραμέρισε τὴ βιόλα καὶ τὸ λαγούτο, καὶ κίνησε ἀρνητικά τὸ κεφάλι, στὶς παρακλήσεις πού τοῦ ἔκαναν νὰ συνεχίσῃ.

—Φίλοι μου, ὄχι ἀπόψε. Ἴσως ἀργότερα, τὴν νύχτα, ὅταν θὰ πάω στὸ τεῖχος γιὰ νὰ παρακολούθησῃ τὴν πανσέληνον πού ἀνατέλλει καὶ θὰ φωτιζῇ τὸ Κάστρο... Ἡ αὔριο, στὸ ἀγνὸ φῶς τοῦ ἡλιοῦ!...

Κάθησαν στὸ τραπέζι. Τὸ κρασί ἦταν περίφημον. Ὁ κόμης Ραϋμόνδος ἤπιε πάρα πολὺ. Ἡ εὐθυμία τὸν κατέλαβε. Οἱ αἰθουσες ἀντηχοῦσαν ἀπὸ τὰ γέλια.

Ὁ Πιέρ παρατήρησε ὅτι τὴν ὥρα τοῦ ποιοτοῦ ὁ Ἄρνολδ κι' οἱ δύο του ἀκόλουθοι ἐξαφανίσθησαν. Κι' ὁ ἱδιος ἀπομακρύνθηκε μὲσα σὲ θορυβώδη γέλια, πού κάλυψαν τὴν ἐξοδὸ τῶν. Ἡ πανοῦρμος δὲν θ' ἀργοῦσε ν' ἀνατεῖλῃ.

Ὁ Ντανιέλ ἦταν γνωστὸς σ' ὄλους τοὺς στατιώτας. Τοὺς γνῶριζε ὄλους καὶ τὸν γνῶριζαν, τοὺς ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἀγαποῦσαν. Οἱ πύλες σὲ καιρὸ εἰρήνης ἦσαν ἀνοιχτές. Ἦταν εὐκόλο γιὰ τὸν Πιέρ πού συνοδεύονταν τώρα ἀπὸ μιά λεπτὴ σιλουέττα τυλιγμένην στὰ πέπλα, νὰ γλυτοστρήσῃ ἔξω, χωρὶς νὰ δώσῃ ὑποψίες.

Τράβηξαν στὸ γυμνὸ βράχο, ἐκεῖ ἀκριβῶς πού συνητηθήσαν καὶ τὸ πρῶτ. Ἔστρεψαν πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνση τῆς πόλης, καὶ προχώρησαν πρὸς τὴν ἐρημικὴ πηγή πού ἦταν κρυμμένη στὸ βράχο πίσω ἀπὸ τὸ Κάστρο. Παντοῦ βράχοι ὕψωνόντουσαν σὲ παράξενον σχήματα. Ὁ Πιέρ ἀναζήτησε μιά θέση ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ μπορούσαν ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλον νὰ βλέπουν τὸ Πηγάδι τῆς Ἀφροδίτης, δίχως νὰ φαίνονται. Ἐκεῖ κάθησαν, καὶ περίμεναν.

—Πιέρ! ἔκαμε ἡ Ντεζιρέ. Τὸ τοπάζι αὐτὸ, εἶναι ἕνα περίφημον πετράδι, ἕνα ἐξαισία δῶρο. Δὲν μπορῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω ὅσο πρέπει. Ἐ-

Ἐνα παράξενον ὄραμα

Ἐξάφνα, ἕνα κοκκινωπὸ φῶς φάνηκε μὲσα στὴν ἀστρόφεγγη νύχτα. Μιά συνοδεία ἀπὸ νέα κορίτσια παρουσιάσθηκε. Τὸ καθένα κρατοῦσε μὲ τὸ χέρι του καὶ μιά ἀχυρένια κούκλα, πούχε μορφή ἀνδρικήν. Χωρὶς νόημα ἦσαν τὰ τραγούδια τῶν. Τὰ λόγια τάχε διατηρήσει ἡ παράδοση μονάχα, ὅπως ἡ παράδοση εἶσε διατηρήσει καὶ τὴν τελετὴν ἐκείνη ἀπὸ τὴν παλιὰν εἰδωλολατρικὴν ἐποχὴν. Προχώρησαν πρὸς τὴν πηγὴν καὶ σχημάτισαν κύκλον γύρω τῆς. Ἐπειτα κάθε κορίτσι, κάρφωσε τὸ κεράκι τῆς πάνω στὸ βράχο καὶ μὲ φωνὴν καὶ γέλια ἔδωσαν φωτιὰ στὶς κούκλες πού κρατοῦσαν.

Ἡ φλόγα χάιδεψε γιὰ μιά στιγμή τὸ πρόσωπό τους. Τὰ κεράτια σβύστηκαν γρήγορα, μὲ νερὸ ἀπὸ τὴν πηγὴν. Ἡ σελήνη ἀνέτελλε ἐκείνη τὴν στιγμή. Καὶ καθὼς πλημμύριζε τὸ ἔραμα, Νὰ εὐχεσθε γι' αὐτὴν, Πιέρ! Ἐδῶ τ' ἀργυρὸ τῆς φῶς τὴν πλάση, φώτισε παράξενον καὶ τὰ γυμνὰ σώματα τῶν κοριτσιῶν...

Τὸ τραγούδι κι' ὁ χορὸς ἄρχισε. Χόρευαν γύρω ἀπὸ τὸ πηγάδι, λιγερές, λευκὲς σιλουέτες, πού σκιρτοῦσαν, τραγουδοῦσαν καὶ γελοῦσαν σὲ μίαν ἠδονικὴν ἐγκατάλειψην, παρθενομένης στὴν ἔκσταση τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τῶν κινήσεων. Σὲ λίγο, οἱ φωνές τῶν πού ἀντιλαλοῦσαν στὰ ὕψη, ἔπαυσαν ἀπὸτομα καὶ, γιὰ μιά στιγμὴ, οἱ νέες στάθηκαν ἀκίνητες, σιωπηλές, ὡς ἄψυχα ἀγάλματα πού ἔστελναν μύριες ἀναυγίες κάτω ἀπὸ τὸ ἀργυρῶ φῶς, ὡς νύμφες πού ἕνα βέηλο μάτι τὶς ἐξάνησε στὸ παίγνιδι τους. Ἐπειτα, μὲσα σ' ἕνα βέσπασμα γέλιου, ἀφοῦ κάλυψαν βιαστικὰ τὰ γυμνὰ τους σώματα, ἀπομακρύνθηκαν πάλι μὲ τραγούδια. Κι' οἱ φωνές τῶν ἔσβυσαν σιγά-σιγά, μὲσα στὴν ἀπόσταση...

Ὁ Πιέρ ἀκούμπησε τὸ ἕνα του γόνατο στὴ γῆ, πῆρε τὸ χέρι τῆς καὶ φίλησε τὰ δάχτυλά τῆς. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

—Κύττα, Πιέρ! Τὸ χρυσαφένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ δὲν γίνηκε ἀκόμα ἀργυρὸ! Κύττα πὼς ἀπατράφει τὸ χέρι μου! Εἶναι κάτι πού θὰ μὴ μιλῇ ὀλοένα γιὰ σένα. Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν θ' ἀποχωρισθῶ ἀπὸ τὸ πετράδι αὐτό, οὔτε ποτὲ θὰ παύσω νὰ σὲ σκέπτομαι! Νὰ σ' ἔχω στὴν καρδιά μου.

Ὁ Πιέρ ἀκούμπησε τὸ ἕνα του γόνατο στὴ γῆ, πῆρε τὸ χέρι τῆς καὶ φίλησε τὰ δάχτυλά τῆς. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦξερε κατὰ τί σήμαιναν τὰ λόγια τῆς αὐτῆς. Κι' ἔφθασε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ἦξερε κατὰ τί σήμαι

διαρκεί πάρα πολύ το λέγει; "Ελα Σάρλ, άρκει ως εδώ... Το πα-ράκαμας!"

Τις περισσότερες φορές, αυτό έχει ευ-νοϊκή επίδραση.

» Δεν θυμώνει παρά σπανιότατα και για να γίνει αυτό πρέπει να υπάρχει σο-βαρός λόγος. "Όταν... θυμώση για καλά!"

» Έκνευρίζεται συχνά όταν τον κάνουν να περιμένει καθώς κάμνω την τουαλέττα μου. Βρίσκει πως είναι άνοητο ένας άν-δρας να περιμένει την γυναίκα του να κά-μη την τουαλέττα της, όταν η γυναίκα μπορεί να έτοιμασθή προηγουμένως.

1) Για μένα, συνεχίζει η κυρία Μπου-αμιέ, δεν υπάρχει το πρόβλημα του πως να συγκρατήσω το σύζυγό μου. Ποτέ δεν μου δίδει άφορμή ζήλειας. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι είναι... μισογόνος. Δεν είναι όμως ούτε γυναίκας. Δεν άγαπά να παρακολουθώ το μωδί, ούτε να παίξω γκολφ τις Κυριακές, ούτε και πηγαίνει στον ιππόδρομο, με γυναικοπαρέα σαν τους άλλους στάο. Ούτε είναι γότος εξ έ-παγγελματος. "Όταν βρισκόμαστε με συν-τροφιά ωραίων γυναικών, ο Σάρλ είναι εύθυμος, αλλά ποτέ δεν με φέρνει σε δύσ-κολη θέση. Δεν φλερτάρει ποτέ.

» Τον άφηνω στις διάφορες συζητησί-σεις να διασκεδάξω με όμορφες γυναίκες, διότι του έχω άπολυτη εμπιστοσύνη.

ΕΝΑΣ ΑΠΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

» Διατρέχει το ταχλό που το χορεύει περίφημα. Είναι ο μόνος χορός που χο-ρεύει. "Όταν πρωτοπαντρευθήκαμε, του άφηγόρρευσα να χορεύει ταχλό με άλλη γυναίκα. Τον ήθελα άποκλειστικό κα-βαλλιέρο μου στο χορό αυτό. Μου τó ύπε-σγήθη με την καρδιά του. Σιγά-σιγά ό-μως του άφησα την έλευθερία του...

Διασκεδάσαμε πολύ, γιατί είναι πολύ διασκεδαστικός ως σύζυγος.

» Δεν ενδιαφέρεται τόσο με τις τουα-λέττες μου, όσο με τον τρόπο που ντύνο-μαι. Άγαπά τ' άπλά φορέματα. Διατρέχει το άπλό κανονικό κτένιμα.

» Ο Σάρλ, είναι εξ άλλου, ο πραγματι-κός κύριος μέσα στο σπίτι του, κι' αυτό όπως θεβαιώνει η κυρία Μπουαμιέ, την γοητεύει. «Ποτέ λέγει δεν πηγαίνω σ' ένα γουήκ-έντ» με μία φίλη χωρίς την άδειά του, κι' όταν είμεθα καλεσμένοι σε δείπνο και ο Σάρλ μου τηλεφωνεί ότι έ-γει δουλειά και δεν μπορεί να με συνω-δεύσει δεν πηγαίνω μόνη μου, αν δεν τον ρωτήσω. Έννοείται ότι ο Σάρλ μου δίδει κάποτε την άδεια. Άκόμα δεν δέχομαι ποτέ ένα ρόλο στον κινηματογράφο, δι-γως την συγκατάθεσή του.

» Ο Σάρλ θα προτιμούσε ν' άποσυρθώ από τον κινηματογράφο, δεν μου το λέγει όμως. Τώρα, μάλιστα, που τελείωσε το σπίτι και με και το περιουσίωμα πολύ εύ-κολα, ο Σάρλ νομίζει ότι είναι καλύτερο ν' άσχολούμαι κάπου τις ώρες που έχω ελεύθερες παρά να... τεμπελιάζω. "Όταν θά κάμουμε παιδάκια, τότε... ξέρω καλά ότι ο Σάρλ δεν θά θέλη να εργάζομαι και είμαι άπό τώρα σύμφωνη μ' αυτόν.

» Σημειώστε ότι ο Σάρλ άσχολείται και ο ίδιος με το νοικοκυριό μας και με ξεκουράζει πολλές φορές. Μέσα στο σπίτι, τά θέλει όλα σε άπολυτη τάξη.

» Είναι πολύ πάρα πολύ απαιτητικός στο ζήτημα του φαγητού. Είναι κλοφα-γός και θέλει το φαγητό άκριβώς όπως του άρέσει. Ίσως έστω ότι το σπουδαίο

περο πράγμα στή ζωή των ανθρώπων εί-ναι... ένα καλό φαί... Έχει πάντα περι-φημη όρεξη και τρώει άκόμα κι' όταν εί-ναι... συναγμένος! Είμαι θεβαία ότι πο-τέ δεν θ' άγαπούσε μία γυναίκα ή όποια δεν άγαπά... να τρώει.

» "Όταν ο Σάρλ πιστεύει σε κάτι, πι-στεύει σ' αυτό με την έπιμονή και την θεβαιότητα των μαρτύρων της πρώ-της εποχής του χριστιανισμού.

» Άγαπά πολύ το τσιγάρο και τά δι-βλία. Άπό την εποχή όμως που προσε-λήφθη στον ραδιοφωνικό κέντρο, έχκατέ-λειψε το τσιγάρο και άφωσιώθηκε στο δι-άβασμα. Διαβάζει ώρες όλόκληρες.

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ... ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ

» Είναι πολυέξοδος. Είναι σπουδαίος άνθρωπος των επιχειρήσεων, έξοδεύει ό-μως πάρα πολλά. Το περίεργο είναι ότι δεν ζοδεύει πολλά σε ρούχα, ούτε σε λέ-σδες, ούτε σε νυκτερινά κέντρα. Δεν παί-ζει στις κούρσες, δεν έχει κότερο. Είναι ζει στις κούρσες, δεν έχει κότερο. Είναι ζει στις κούρσες, δεν έχει κότερο. Είναι ζει στις κούρσες, δεν έχει κότερο.

» "Είδα, όμως, τότε, τους δυο νεα-ρούς να τρέμουν και να μένουν άκί-νητοι στάς θέσεις των. Πλησιάζω και διαπιστώνω ότι και οι δυο έπα-θαν κάτι, που ή άθρότης προς τους άναγνώστας μου δεν μου επιτρέπει να κατονομάσω!

» Μία άλλη φορά, συνώδεα στο Παρίσι ένα συνάδελφο του «Ζιλ-Μπλά», που είχε τραυματισθή στο λαϊμό. Το τραύμα δεν ήταν σοβα-ρό. Ο συνάδελφος, μόλις ένοιωσε την αιχμή του ξίφους του άντιάλου του να άγγίξει το λαϊμό του, έκανε άστραπιαώς, και αυτόμάτως, μία στροφή περί τον άξονά του. Το ξί-φος έτσι έχάραξε έναν κύκλο γύρω από το λαϊμό του, χωρίς όμως να του κόνη άλλο από μία ελαφρά άμυχή.

» Ο Σάρλ, δεν κάνει εύκολα φίλους και φίλους στής σχέσεις του. Η φίλια του όμως είναι ειλικρινής και είναι άφο-σιωμένος στους λίγους έκλεκτους φίλους του. Μπορεί ένας φίλος του να διαπαρή-τό μεγαλειότερο έγκλημα, ο Σάρλ δεν θά τον έχκαταλείψη ποτέ.

» Οί προποικισμένες μας, τελειώνει, η κυρία Μπουαμιέ, άλληλοσυμπληρού-νται. «Εγώ είμαι εύθυμη, άπαθής, σγεδόν έπιπολαία. Ο Σάρλ είναι σοβαρός, βαθύς, πύ λογικός από μένα. Έτσι έπέρχεται το ίσοζύγιο. Ο Σάρλ για μένα, είναι ο ιδανικός σύζυγος και ο ιδανικός έραστής, πάνω στον όποιον, πάντοτε στηρίζομαι μ' εμπιστοσύνη.

Αυτός είναι στην οικογενειακή του ζωή, το είδωλο των γυναικών!

Θά παραδειχθήτε ότι ο κινηματογράφος δεν τον παρουσιάζει και πολύ διαφορε-τικό...

ΤΟ ΗΙΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟ

» Η γυναίκα μου δεν ξέρει διάλογο να μαγειρεύη...

— Δεν είναι και τόσο σπουδαίο αυτό... — Ναι. Το πιο σπουδαίο είναι ότι έ-πιμένει να τρώω αυτά που μαγειρεύη...

Τά φαιδρά των μονομαχιών

Ο Ι μονομαχίες, που τόσο ήταν τής μόδας άλλοτε, είχαν και τά φαιδρά τους.

Ο κ. Ζ. Ζ. Ρενώ, δημοσιογράφος και συγγραφέας, που διηύθυνε πλεί-στες όσες μονομαχίες, και που δη-μοσιεύει κατ' αυτές τις άναμνήσεις του, άναφέρει μεταξύ των άλλων σοβαρών περιπτώσεων και τά έξης νόστιμα έπεισόδια που συνέβησαν κατά την διάρκειαν μονομαχιών:

«Κάποτε, άφηγείται, έπρόκειτο να μονομαχήσουν δυο νεαροί δημοσιο-γράφοι. Τους έτοποθέτησαν καταλ-λήλως και όταν όλα ήταν έτοιμα, έ-δόθη το πρόσταγμα: στάς θέσεις σας.

» Είδα, όμως, τότε, τους δυο νεα-ρούς να τρέμουν και να μένουν άκί-νητοι στάς θέσεις των. Πλησιάζω και διαπιστώνω ότι και οι δυο έπα-θαν κάτι, που ή άθρότης προς τους άναγνώστας μου δεν μου επιτρέπει να κατονομάσω!

» Μία άλλη φορά, συνώδεα στο Παρίσι ένα συνάδελφο του «Ζιλ-Μπλά», που είχε τραυματισθή στο λαϊμό. Το τραύμα δεν ήταν σοβα-ρό. Ο συνάδελφος, μόλις ένοιωσε την αιχμή του ξίφους του άντιάλου του να άγγίξει το λαϊμό του, έκανε άστραπιαώς, και αυτόμάτως, μία στροφή περί τον άξονά του. Το ξί-φος έτσι έχάραξε έναν κύκλο γύρω από το λαϊμό του, χωρίς όμως να του κόνη άλλο από μία ελαφρά άμυχή.

» Ο γιατρός όμως φοβήθηκε και διε-ταξε να σταματήσει ή μονομαχία και να οδηγηθή ο τραυματίας σπίτι του. Η άπόστασις ήταν άρκτη μέχρι το Παρίσι και ή ζήτη έπίσης. Ο τραυ-ματίας έδίδασε και εξήτησε νερό. Εκεί γύρω όμως δεν υπήρχε ούτε τσάβερνα, ούτε καφενείο. Στην άμη-χανία μας, πήγαμε και χτυπήσαμε την πόρτα ενός έξοχικού σπιτιού. Μας άνοιξε ένας ήλικιωμένος κύρι-ος, πολύ σοβαρός, που έδινε την έν-τύπωση τμηματάρχου Τραπεζής, που είχε πάει την καλοκαιρινή του ά-δεια. Ο άνθρωπος προθυμοποιήθηκε άμέσως να μάς φέρη μία καράφα νερό. Όταν όμως πλησίασε και τον έπρόσεξα καλλίτερα, άνεγνώρισσα κατάπληκτος τον άρχιδήμιο της Γαλλίας, Ντεμπλέρ!

Ο άνθρωπος που είχε κόψει τό-σους λαϊμούς, έπεριποιείτο τώρα με φροντίδα έναν άλλον που είχε κομ-μένο τον δικό του! Δεν του τώπα του τελευταίου, παρά άφου ήπια το νε-ρό. Θά μπορούσε να πνιγθί άπό τον φόβο του!

» Θά σάς διηγηθώ και κάτι που συ-νέβη σε μέ τον ίδιο, συνεχίζει ο κ. Ρενώ, Μονομαχούσα κάποτε με πι-στόλι με κάποιο συγγραφέα. Ο άν-τίπαλός μου, ήταν τοποθετημένος μπρός σ' ένα μικρό ύψωμα. Ξαφνι-κά την ώρα που θά έδίδετο το πρόσταγμα «πύρ»!, βλέπω δυο φα-σιανούς στο ύψωμα, πίσω από τον άντίπαλό μου. Τρομοκρατημένος ά-πό την ιδέα ότι αντί του έχθρου μου, μπορούσα να χτυπήσω κανένα από τους φασιανούς και να γελοιοποιη-θώ, κατώρθωσα να σκοπεύσω τόσο περίφημα, ώστε να μην χτυπήσω ού-τε τους φασιανούς, άλλ' ούτε και τον αντίπαλό μου!

Γαλλική φιλολογία

Β ΓΥΘΙΣΜΕΝΟΣ καθώς ήταν ο Ζάν Πιέρ στο να γεμίξη μία κόλλα χαρτί με άριθμούς και άλγεβρικές παραστάσεις, δεν πρόσεξε την γυ-ναίκα του που άνοιξε άθρόυθα την πόρτα του έργαστηρίου του και πλησίασε στο γραφείο του.

Και μόνο σαν ένοιωσε την θερμή της άνάσα να του χαϊδεύη το πρόσωπο σκυμ-μένη άπό πάνω του, άντελήφθηκε την παρουσία της.

— Έσύ είσαι, Μαρούζ;... Για δές!... Η έφευρέσή μου θά χλάστη κόσμο, είναι γεγονός πιά. Στύχα πη ότι δεν μπορούσε να γελιέμαι στις προβλέψεις μου. Με τον τρόπον αυτό ή κατανάλωσις της καυσί-μου ύλης του μοτέρ θά έλαττωθή στο ή-μισυ, ενώ άφ' έτέρου ή ταχύτης των άεροπλάνων θά διπλασιασθή. Έπανάστα-σις, δηλαδή στην τεχνική!

— Δεν έδαρήθηκε άκόμα αυτή τη δουλειά; Έκανε πεισιμωμένη ή νεαρή σύ-ζυγος του μηχανικού Ζάν-Πιέρ Μπρετόν. Τό φαί κρύωσε και εγώ έχω βαρεθή να σε περιμένω. Δουλειά, όλο δουλειά... δεν σε βλέπω καθόλου πιά... Έσγνάς και την άγάπη σου άκόμα σαν βρεθής μπρο-στά στις μηχανές σου...

— Ζηλεύεις τις μηχανές Μαρούζ; Μά τό ξέρεις καλά... Άν δουλεύω, δουλεύω για μάς, για σένα, για να σου έξασφαλί-σω οικονομική άνεση... να σε βλέπω εύ-τυχισμένη...

— Τι άγαπάς πιο πολύ άπό μένα αυ-τές τις μηχανές... κι' εγώ τις μισώ... Ο Ζάν-Πιέρ έθαλε τα γέλια:

— Τί παιδί πο έσαι! Ένώ ή Μαρούζ σκεφτόταν με πίκρα: «Τόν γάνω... Μου ξεφεύγει όλοένα και περισσότερο άπό κοντά μου. Η έπιτυχία... τό γρήγορα, αυτά μόνο τον ένδιαιφέρουν. Άν απαιτούσα τουλάχιστον ένα παιδί... Ίσως εκείνο να κατώρθωνε αυτό που δεν μπούσε να κατορθώσω εγώ, να τον κατακτήσω...».

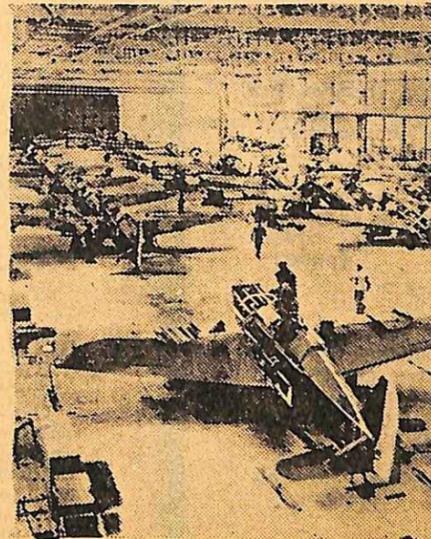
Και μία μέρα, ύστερα από άγώνα ό-λόκληρων μηνών εναντίον του ίδιου του έαυτού της, ή Μαρούζ πήρε την τρομερή άπόφαση: Τις μηχανές... Θά τις κατά-στρεφει! Ήταν ο μόνος τρόπος για να έ-ξουδετερώση την αντίζηλό της για να κερδίση ξανά την άγάπη του Ζάν-Πιέρ.

Ο άνδρας της έλειπε στην Λυών έ-κείνη την ήμερα. Είχε πάει για να πλα-σοει τά κειμήλια μοντέλα των μηχαν-ών του, σ' ένα μεγάλο εργοστάσιο κα-τασκευής άεροπλάνων.

Ήταν λοιπόν κατάλληλη εύκαιρία. Λί-γο ύπνωτικό στο κρασί των φυλάκων του άτελεί: Ο ύπνος θά τους έβρινε τά βλέ-φαρα και αυτή θά άπορροίε να όραση χωρίς να ύπάρξη κανείς να μαρτυρήση τό έγκλημά της.

Σαν τον κλέφτη, γλύστρησε έξω άπ' το σπίτι της, κρατώντας στο χέρι τήν τσάντα της, με κάτι έκκερχνικές φύσιγ-γες, πούσαν ώστόσο άρκετές να άνατινά-ξουν στον άέρα τά πάντα. Έπρεπε όμως να προσέξη... να προφτάση να γυρίση στο δωμάτιό της πριν γίνη ή έκκρηξις.

» Ηθελε να ζήση μετά την καταστροφή των χαλύβδινων έκείνων τεράτων για να έκναχάξη άκόρσια την άγάπη του Ζάν-Πιέρ. Βέβαια στην άρχή εκείνος θά πο-νούσε φριχτά ο καίμενος. Άλλά θάβρι-σκε την παρηγορία στην άγκαλιά της και

Η αντίζηλος

ίσως δεν θάγε το κουράγιο να ξαναρχίση άπ' την άρχή.

Η Μαρούζ άνοίγει άθρόυθα την πόρ-τα του περιπτέρου ύπ. άρ. 7, έχει όπου βρίσκειται στηρημένος σε μία μεγάλη σι-δερένια βάση ο περίφημος κινητήρ. Ο ήλεκτρικός φανός που κρατάει στο χέρι της φωτίζει άμυδρά την αίθουσα. Ρίχνει μία τρομαγμένη ματιά γύρω της. Θαρρεί πως ακούει τις καρδιές των τεράτων έ-κείνων να χτυπούν με άγωνία. Μά δεν θά ξαναχτυπούσαν πιά! Ο κινητήρ έχει στο κέντρο του μία σφαίρα άτσάλινα που λαμποκοπά σαν ματι άληθινό.

Η Μαρούζ ρίχνει επάνω του το άσπρο σάλι της και το σκεπάζει. Έτσι πο τέρας δεν θά αντίληφθή το τραγικό τέλος που του έπιφυλάσσεται.

Γιατί, μέσ στην έξαψη της ζήλειας της, ή δυστυχισμένη γυναίκα δεν παύει να πιστεύει ότι όλα αυτά τά μηχανήματα έχουν ψυχή, ζωή, και ότι της κλέβουν, το ίδιο σαν μία ωραία γυναίκα, τήν σκέ-ψη του άνδρός της, του δικού της άν-δρός...

Μόνο που σήμερα αυτή είναι ή πιο δυ-νατή.

Νάτην τώρα που ξαναγύρισε στο δω-μάτιό της. Επλήθωνε στο κρεβάτι της και περιμένει με άγωνία.

» Ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε λε-πτά... Έξωθνα ένας τρομακτικός θόρυθος ά-ναπαράζει όλο το σπίτι άπ' τά θεμέλια...

Την επομένη πρωί-πρωί, ο Ζάν-Πιέρ συζητούσε στο ξενοδοχείο όπου έμεινε μ' έναν διωμήχανο άεροπλάνων.

— Κύριο Μπρετόν, ένα τηλεγράφημα! λέει: ξαφνικά ένας ύπνέρτης που τον πλη-σιάζει.

Βιαστικά πήρε το τηλεγράφημα και τό άνοιξε. Έορσίε μια ματιά. Μία μονά-χα... Ζαλίστηχε. Και σαν τραλλός σηκώ-

Της Ίουλιέττας Φλάντο

θηκε και έτρεξε στο δωμάτιό του. Το τη-λεγράφημα εκείνο έλεγε: «Τό ύπόστεγον 7 κατεστράφη άπό πυρκαϊάν. Έλάτε γρήγορα».

Τόσες μέρες τώρα κρατούσε ή άνάκρι-ση και δεν είχε άνακαλυφθή άκόμα ο έ-νοχος. Η Μαρούζ περνούσε μέρες φριχτής άγωνίας. Άν άνακάλυπταν τον ένοχο; Άπ' την θεράντα όπου καθόταν είδε τον άντρα της να κατευθύνεται προς τό μέρος της με βήμα άργό και βαρύ. Ση-κώθηκε και έτρεξε να τον προϋπαντήση:

— Λοιπον; ρώτησε με άγωνία.

— Έδίωξα τους άστυνομικούς!... Δεν γροιαζόταν πιά... Άνακάλυφα εγώ τον ένοχο. Μά δεν τους είπα τίποτα...

» Έπειτα, συγκεντρώνοντας τις δυνάμει έ-του, προσέθεσε:

— Γιατί τόκανες αυτό, Μαρούζ; Η Μαρούζ έβγαλε μία πνιγμένη φωνή.

— Δεν ρωτάς ούτε καν πως τό άνακά-λυψα; Και όμως είναι τόσο άπλό... Φθά-νε τό σάλι σου. Γιατί να μη χρησιμο-ποιήσης άλλο πράγμα; Ύστερα οι έκρη-κτικές φύσιγγες. Μόνο εγώ είχα στο γραφείο μου χωρίς την έτικέττα του κα-ταστήματος, γιατί μου τις έδιναν δωρε-άν... Ο μόνος, εξ άλλου, που είχε τό δικαίωμα ν' άνοίξη τό γραφείο μου ήσουν σύ... Και τώρα πές μου... Μαρούζ... γιατί τόκανες αυτό; Γιατί κατástρεφες τόσων χρόνων κόπους και προσπάθειες;

Τά γόνατα της Μαρούζ λύνιζαν Σωριά-στικες, τραλλή άπ' τον πόνο, μπρός στα πόδια του:

— Γιατί σ' άγαπούσα. Ήθρόυσε... Δυστυχισμένη! Δεν θά στο συγγε-ρήσω αυτό ποτέ! Τ' άκούς; Σε λάτρευα, ήσουν τό πάν για μένα... Μά τώρα πιά, όλα τελείωσαν μεταξύ μας...

Μά ή Μαρούζ δεν άκουσε τίποτα άπ' τά τελευταία του λόγια, γιατί είχε λιπε-θυμήσει.

Καθισμένος πλάι στο κρεβάτι της Μαρούζ, ο Ζάν-Πιέρ, παρακολουθούσε τώ-ρα όλος άγωνία, την εξέλιξη της άρρώ-στειάς της.

Τρεις μέρες πάλης άνάμεσα σε ζωή σε θάνατο ή Μαρούζ, και τις τρεις αυτές μέρες ούτε βήμα δεν είχε κάνει άπ' τό δωμάτιό της ο Ζάν-Πιέρ.

Ξαφνικά ή Μαρούζ άνοιξε τά μάτια της. Είθε τον Πιέρ. Χαμογέλασε. Αυθό χαρούς άγοκυλήσαν στα γλωμά μάγουλά της. Και με φωνή που έτρεμε έψήθουσε:

— Ζάν, άκουσε με... Είμαι τόσο χα-ρούμενη που σε βλέπω σικά μου... Θά κάνω ότι θές, Ζάν-Πιέρ... θά φύγω άν μου τό ζητήσης. Μά πρώτα, άρησε με κάτι να σου πώ... Για μίαν ύπόβια σου που μου γέννηθηκε την ήμερα άκριβώς που... που άρρώστησα... Κάτι που τό ζη-τούσαμε πέντε χρόνια τώρα κι' οι δυο, και που εογεται τη στιγμή που όλα τε-λείωσαν πιά για μένα...

Γονατισμένος, με τό κεφάλι άκουμπι-μένο στα σεντόνια, ο Ζάν-Πιέρ άκούγε την έξαίσια όμολογία. Όταν σηκώθηκε, τά μάτια του, ήσαν όγρτα, με τό πρόσω-πό του φεγγολοβός άπ' τη χαρά του.

— Γιατί να μη μου τό πής, θά ξανα-χίσω πάλιν τή δουλειά... Τί σημασία έ-χει ο κόπος;... Θά ξαναρχίσω για «εξί-νο» αυτή τη φορά...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΦΛΑΝΤΕ

Ένα ανεξήγητο φαινόμενο

Τὸ μυστήριο τοῦ Σαίν - Μεντάρ

ΣΤΑ 1727 στὸ Παρίσι ἀπέθνηκε ἕνας καλόγηρος τοῦ περιφήμου τάγματος τῶν Σανσενιστῶν. Ὄνομαζόταν Παρίς. Ἦταν αὐστηρὸς στὶς ἠθικὲς του ἀρχές, εὐσεβὴς, φιλόανθρωπος. Τὸ κοινὸ τὸν θεωροῦσε ἄγιο. Τάφηκε στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Σαίν-Μεντάρ καὶ οἱ ὄπαδοί του συνεκεντροῦντο συχνὰ στὸν τάφο του. Ἐλεγαν ὅτι ἔκανε θαύματα. Πολλοὶ ἄρρωστοὶ ζητοῦσαν ἀπ' αὐτὸν τὴν θεραπεία τους. Ὡς ἐδῶ τὰ πράγματα πῆγαιναν καλά...

Ξαφνικά, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1731, μιὰ γυναικὰ πού προσευχόταν μὲ κατάνυξη πάνω στὸ τάφο τοῦ «ἀγίου», κατελήφθηκε ξαφνικά ἀπὸ σπασμούς. Κυλιόταν στὴ γῆ, χτυπιόταν, φώναζε. Κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ τὴν βοηθήσει. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, συνῆλθε μόνη της. Δὲν θυμόταν τίποτε κι' αἰσθανόταν τὸν ἑαυτὸ της ἐντελῶς καλά. Εἶπαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ οὐστερικής ἢ ἐπιληπτικῆς, ἀν καὶ στὸ παρελθὸν δὲν εἶχε προσβληθῆ ποτὲ ἀπὸ παρόμοια κρίση.

Τὸν ἐπόμενο μῆνα, μιὰ ἄλλη γυναικὰ, προσεβάλλετο στὴν ἴδια θέσση, ἀπὸ τὴν ἴδια κρίση. Κατόπι ἐνας... ἀββάς! Καὶ τὸ φαινόμενο συνεχίσθηκε. Κορίτσια, γυναικὲς, ἄνδρες, παιδιά, ἕνα πλήθος δλόκληρο πού ἐπεσκέπτετο τὸν τάφο, προσεβάλλοντο αὐτομάτως ἀπὸ τὴν ἴδια κρίση, μὲ φωνές, σπασμούς, χτυπήματα. Καὶ τὸ κοινὸ, ἀντὶ νὰ ἀποφεύγῃ τὸν ἐπικίνδυνο τόπο, ἔσπευδε σ' αὐτόν, εἴτε ἀπὸ περιέργεια, εἴτε ἀπὸ φανατισμό... Καθημερινὰ ὑπῆρχαν νέα κρούσματα προσβολῆς ἀπὸ «ἐπιληψία». Μέσο σὲ τρεῖς μῆνες, ὑπελόγησαν ὅτι ἐσημειώθησαν χίλια κρούσματα.

Τὸ νεκροταφεῖο καὶ οἱ γύρω δρόμοι πλημμύριζαν τώρα ταχτικά ἀπὸ πλῆθος ἀνθρώπων ὄλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Ἄνδρες καὶ πρὸ πάντων γυναικὲς, κάθε τάξεως, κάθε ἐπαγγέλματος, ἀφῆναν κάθε ντροπὴ καὶ κάθε ἀξιοπρέπεια, ἔσπευδαν στὸ νεκροταφεῖο κι' ἔκει πηδοῦσαν, κυλιόντουσαν στὴ γῆ, χτυπιόντουσαν στοὺς τοίχους, ἔπεφταν ὁ ἕνας πᾶνω στὸν ἄλλο, χόρευαν, φώναζαν, σφύριζαν, αὐρλιαζαν, γαύγιζαν, μισούλιζαν... Ἐμοιάζαν κυριολεκτικὰ σὰ τρελλοί. Ἀγκάλιαζαν ὄσους δὲν εἶχαν προσβληθῆ καὶ τοὺς ζητοῦσαν βοήθεια. Ἡ βοήθεια συνίστατο σέ... χτυπήματα καὶ διάφορες κακομεταχειρήσεις! Οἱ «ἐπιληπτικοὶ» καὶ τῶν δύο φύλων, ἐνοιώθαν κάποια ἀνακούφιση, ἀπὸ τὶς σκληρὲς γραθιὲς πού δεχόντουσαν, τὰ λακτίσματα καὶ τὰ χτυπήματα μὲ ραβδισμούς. Ἡ θεραπεία, ὅπως βλέπετε, ἦταν τόσο παράξενη, ὅσο παράξενη ἦταν καὶ ἡ ἀρρώστεια.

Οἱ περιέργοι πού ἔσπευδαν νὰ παρακολουθήσουν τὸ «θέαμα», ἀνθρωποὶ τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἀριστοκρατίας, οἱ λωποδύτες πού ζητοῦσαν εὐκαιρία νὰ ἐξαλαφρώσουν μερικὸς ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ πορτοφολιοῦ των, οἱ σκεπτικιστὰὶ πού ἀμφέβαλαν, προσεβάλλοντο κι' αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους ἀπὸ τὸ παράξενο μικρόβιο,

Μιὰ ἀσθένεια πού ἢ ἐπ.σὶήμε ἀδυνατεῖ μέχρι σήμερον νὰ ἐξ ακριβῶση.

κατελαμβάνοντο ἀπὸ ἐπιληψία καὶ σπασμούς! Ἐλάχιστοι κατάρθωσαν νὰ διατηρήσουν τὴν ψυχραιμία τους ἀνακουφίσουν τοὺς ἀρρώστους. Τοὺς ἀνακουφίσουν ἀλύπητα μὲ ξύλα, σίδερα, χτυποῦσαν ἀλύπητα μὲ ξύλα, σίδερα, ἀλυσίδες, μεγάλες πέτρες, χωρὶς ποτὲ νὰ προκαλέσουν τὸ παραμικρὸ παράνομο, τὴν ἐλαχίστη διαμαρτυρία ἐκ μέρους των! Τὸ περιέργο ἀκόμη εἶναι ὅτι παρὰ τὰ ἰσχυρὰ χτυπήματα, ποτὲ δὲν παρετηρήθη ἡ παραμικρὴ οὐλή, τὸ μικρότερο ἐξόγκωμα, κανένα σημάδι, καμμιά ἐπιληψία! Οἱ ἐπιληπτικοὶ ἦσαν ἀναίτητοι. Δὲν αἰσθανόταν οὐτε ἀντιστιγμὴ πού ἦσαν ἀγράμματοι, μιλῶσαν ξένες γλώσσες ἀπὸ τὶς ὁποῖες δὲν ἤξεραν οὐτε λέξη, καὶ προέλεγαν τὸ μέλλον κατὰ τρόπον ἐκπληκτικῶς ἀκριβῆ. Ἄλλοι παρῆλθον πολλὰς ἡμέρας, ἐβδομάδες ὀλόκληρες χωρὶς τροφή, ὡσάν κάποια ἀνώτερη δύναμις νὰ τοὺς ἐπέβαλε νὰ νηστεύουν! Δὲν μπορούσαν παρ' ὅλη τους τὴν προσπάθεια ν' ἀνοιξοῦν τὸ στόμα των, ὅταν πλησίαζαν σ' αὐτὸ ὁποιαδήποτε τροφή. Καὶ παρουσίαζε καμμιά ἀνωμαλία ἀπ' αὐτὴ τὴν νηστεία.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐπιληπτικοὶ ἐβγαίναν ἀπὸ τὴν κρίση τους ζωηρότεροι καὶ ὑγιέστεροι, ὡσάν τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα των νὰ εἶχαν ἀνακουφισθῆ καὶ ἐνισχυθῆ ἀπὸ κάποια ἀνώτερη δύναμη κατὰ τὴν διάρκειά τῆς κρίσεως.

Σιγά-σιγά ἡ μυστηριώδης αὐτὴ ἐπιδημία ἐξαφανίσθηκε. Οἱ ἐπιληπτικοὶ ξαναβρῆκαν τὴν κανονικὴ τους ζωὴ. Τὸ περίεργο ἦταν ὅτι αἰσθανόταν θλίψη γι' αὐτὸ. Μάταια οἱ ἐπιστήμονες τοῦ 18ου αἰῶνος, ἀνεζήτησαν τὴν αἰτία τῆς ἐπιδημίας. Ἀπέδωκαν τὴν ἀρχικὴ αἰτία τοῦ φαινομένου στὴν ἐπίδραση τῶν ἀστέρων. Ἄλλοι σὲ μαγνητικὴ ἐπίδραση, ἢ ὁποία ἀνεστάτων τὸ νευρικὸ σύστημα τῶν ἀσθενῶν καὶ τοὺς ἔρριχνε σὲ κατάσταση ὑπνωτικῆ. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως εἶναι ὑποθέσεις. Ἡ ἐπιστημονικὴ ἐρμηνεία τοῦ φαινομένου δὲν δόθηκε ἀκόμη... Τὰ γεγονότα ὅμως εἶναι ἱστορικῶς ἀναμφισβήτητα.

ΜΙΡΕΥ ΜΠΡΟΚΕ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Τὸ μυστήριον

ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

Τὰ προηγούμενα

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΕ ΗΡΩΑ ΤΟΝ Λ.ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ὁ μεγαλοεπιχειρηματίας κ. Βιργίλιος Ἐλσγουορθ Καίηστλ, εἶχε κάποτε ἀναμιχθῆ ἄθελά του σὲ κάτι δουλειὲς στὶς ὁποῖες τὸν εἶχε παρασύρει κάποιος Ντά-νιελ Φόρρεστερ. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς πεθαίνει προτοῦ προλάβῃ ἢ δικαιοσύνη νὰ ἐπέμβῃ. Γιὰ τὸν κ. Καίηστλ ὅμως ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος. Κάποιος ἐκδυσίας πού κρυβότανε μὲ τὸ ψευδώνυμο δωρ Μόφφρετ, εἶχε στὴν κατοχὴ του ἔγγραφα ἐνοχοποιητικώτατα γι' αὐτὸν καὶ τὸν ἀπειλῆ μὲ καταγγελία ἂν δὲν τοῦ δώσῃ ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσό. Ἡ κόρη τοῦ δωρ Ντάλ, καίηστλ Ἀδέλα, προσπαθεῖ νὰ σώσῃ τὸν πατέρα της. Σ' αὐτὸ ἔχει πολὺτιμο βοηθὸ ἕναν νεαρὸ ἀριστοκράτη, τὸν Μάρ-τυνα Ντάλ, πού ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο Λωπο-δύτης Φάντασμα, ἀναστατώνει κάθε τὸς καταρθώματά του. Ὁ Μ. Ντάλ εἶχε ἄλλοτε ἐκ παρεξηγήσεως μιὰ δυσάρεστη περιπέτεια μὲ τὴν ἄστυνα... μιὰ καὶ ἀπὸ τότε ὠχρίσθηκε νὰ τῆς δημιουργῆ μελαγχολία. Ὁ Μ. Ντάλ ὑποπτεύεται ὡς δωρ Μόφφρετ τὸν ἀραβωνιστικὸ τῆς δος Καίηστλ Πῶλ Αἰνσγουορθ.

Ἡ Ἀδέλα, βρίσκεται τώρα μέσα σ' ἕνα μυστηριώδες κτίρι στὸ ὁποῖο τὴν εἶχε ὠδηγήσει μιὰ συνένοχος τοῦ Μόφφρετ, ἡ Ἄννι καὶ στὸ ὁποῖο συναντᾶται μὲ τὸν δωρ Μόφφρετ, ὁ ὁποῖος παρουσιάζεται πάντοτε ἄθετος καὶ μέσα σὲ μιὰ νεσέλη ἀπὸ πορτοφάκι φῶς.

Τὸ βράδυ ὅμως αὐτὸ, ἡ Ἀδέλα, ἐντελῶς τυχαίως, βλέπει τὸν Μόφφρετ καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτῃ νεσέλη πού τὴν ἔκρυβε τὸ πορτοφάκι.

Ὁ Μόφφρετ τῆς λέγει τὴν ἀλήθειαν... «Ἔτσι, παλὴ θεοὸς νι' αὐτὴν τὸ ὅτι ἐνεκλήθη τὸ μυστικὸ της. Ἡ Ἀδέλα β-στασ' ἀπὸ αὐτὸ λιποθυνῶν. Ὁ Μόφφρετ τὴν πλησιάζει καὶ ἀναίτηται:

— Ὡσαῖο κοίτσει.

14ον

ΚΑΙ κατόπι, σηκῶνοντας τοὺς ὤμους:

—Κρίμα, μουρμούρισε.

Ὁ Ἄξελσον τὸν κύτταξε μὲ κάποια ἀγωνία στὸ βλέμμα.

—Δὲν πιστεύω, εἶπε, νὰ σκέπτεσθε νὰ τὴν...

—Δὲν σκέπτομαι τίποτε, ἀπάντησε ἄθελα. Δὲν κάνω ἄλλο, παρὰ νὰ ἐφαρμόζω μερικὸς κανόνες πού ἐπέβαλλα στὸν ἑαυτὸ μου γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἔργου μου.

—Μὰ θὰ χάσωμε τότε τὰ λεπτὰ!

—Τὸ ξέρω.

Κύτταξε τὸ ρολοῖ του:

Ξαφνικά ἡ Ἀδέλα κλονίσθηκε καὶ παρ' ὀλίγο νὰ πέσῃ.

—Μιάμιση ἢ ὄρα, εἶπε. Θὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν Ἐλσγουορθ-Καίηστλ. Βασίζομαι στὴν ἱκανότητά σου γιὰ νὰ παρουσιάσῃς τὰ πράγματα ὅσο πιὸ ἐξυπνα μπορεῖς. Θὰ τοῦ πῆς νὰ κυττάξῃ νὰ βρῇ χίλιες λίρες σὲ τραπεζογραμμάτια, καὶ νὰ τὰ στείλῃς ἐδῶ, μέχρις αὔριο τὸ ἀπόγευμα, ἂν θέλῃ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν κόρη του...

—Ἄλλά, νομίζετε ὅτι...

—Νὰ μὴ νομίζῃς τίποτε, Ἄξελσον, εἶπε αὐστηρὰ ὁ Μόφφρετ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πῆς στὸν Καίηστλ ὅτι θὰ βρῇ τὸ παιδί του σ' ὅλη του τὴν βροσιὰ καὶ τὴν ἄμορφια.

—Καταλαβαίνω... ἔκανε ὁ γέρω-ὕπρητης τρέμοντας. Εἶμεθα ὅμως ὑποχρεωμένοι νὰ...

—Δὲν θέλω συζητήσεις, Ἄξελσον! τὸν διέκοψε ὁ Μόφφρετ. Θέλω τὸ κεφάλι μου ἴσοχο. Δυστυχῶς, ἢ δις Καίηστλ ξέρει τώρα ποῖος εἶμαι. Σκέπτεσαι τί θὰ γινότανε ἂν τὴν ἀφήναμε ἐλεύθερη νὰ φλυαρήσῃ ἔξω τὸ μυστικὸ μας;

Ὁ Ἄξελσον ἐσκυψε τὸ κεφάλι, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του συνεσπασμένα.

Ἄν καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ τὸν εἶχαν κλονίσει, ἔρριξε ἐν τούτοις ἕνα ἀγωνιώδες βλέμμα πρὸς τὴν νέα πού ἔμενε ἀκόμη ἀναίσθητη, πάνω στὸ κάθισμα.

—Σὲ λίγο, μουρμούρισε ὁ Μόφφρετ, θὰ τῆς χρειαστῆ κανένα καρδιοστονωτικὸ. Στὴν κουζίνα, ἐπάνω σ' ἕνα ράφι, ὑπάρχει ἕνα μπουκαλάκι μὲ μπλε ἐτικέττα. Στὸ ἴδιο ράφι καὶ δίπλα στὸ μπουκάλι αὐτὸ ὑπάρχει ἕνα ἄλλο μὲ κόκκινη ἐτικέττα.

Ἐνα μικρὸ λάθος στὸ μπουκάλι πάνω στὴν ταραχὴ τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἀποκλείεται...

Ὁ Ἄξελσον ἐφρίκλασε. Ὁ Μόφφρετ σήκωσε τὸ κεφάλι.

—Θάπρεπε, πρόσθεσε, νὰ ἐνεργήσῃς ἐγκαίρως, προτοῦ μὲς προλάβῃ καμμιά ἄλλη ἐκπληξίς. Δὲν ξέρει κανεὶς τί...

Διεκπῆ ἀπότομα ἕνας παρατεταμένος κωδωνισμὸς ἀκούσθηκε. Ὁ Μόφφρετ δάγκωσε μὲ λύσσα τὰ χεῖλη του, ἐνῶ ὁ Ἄξελσον γινότανε καταχλωμὸς σάν νεκρὸς.

—Κύτταξε ποῖος εἶναι! διέταξε ὁ Μόφφρετ.

Ὁ ὑπηρετὴς ὑπήκουσε. Ὁ Μόφφρετ πῆρε ἕνα πιστόλι, τὸ ἐξήτασε καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του. Σὲ λίγο ὁ Ἄξελσον ξαναγυρνοῦσε:

—Εἶναι ὁ Καίηστλ! ἔκανε ὁ γέρω-ταραγμένος.

—Ὁ Καίηστλ;

Ὁ κωκούργος, ἔμεινε γιὰ λίγο ἀναποφάσιτος.

—Ὁ Βιργίλιος Ἐλσγουορθ - Καίηστλ; Ἐναρώτησε.

Ὁ Ἄξελσον κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικὰ.

—Περίεργο, ψιθύρισε ὁ Μόφφρετ. Μιὰ ἀκόμη ἐκπληξίς!... Πῶς διέσ...

λο, βρήκε το σπίτι;
—Δεν τὸν ρώτησα,
—Εἶναι μόνος;
—Μοῦ φαίνεται...

Με τὰ φρύδια σουφρωμένα, ὁ ἀρ-
χιεκείασις σκέφθηκε γιὰ λίγο. Ἡ
ἐπισκέψις αὐτῆ τὸν κατελάμβανε
ἐξ ἀπροόπτου.

—Ἄναψε τὸ πράσινο φῶς μέσα
στὸ σαλόνι, εἶπε. Θὰ τὸν δεχθῶ ἐ-
κεῖ!

Κατόπι, ρίχνοντας ἓνα βλέμμα
στὴν Ἀδέλα, πρόσθεσε:
—Μὴ βιάζεσαι γιὰ τό... γιὰ τὸ
φάρμακο, εἶπε.

Ἐκεῖ ἡ Ἀξελσον φάνηκε ἀνακουφισμέ-
νος.

—Ἀφοῦ εἰσαγάγης τὸν Καίησλ
στὸ σαλόνι, πρόσθεσε ὁ Μόφφρετ, θὰ
ὀδηγήσῃς τὴν κοπέλλα στὸ πρῶτο
πάτωμα. Φαίνεται νὰ συνέρχεται.

Πραγματικά, ἡ Ἀδέλα εἶχε ἀρχί-
σει νὰ κινῆται. Ὁ γέρω-ὑπὲρτης
ἐσπεύσε νὰ ὑπακούσῃ.

Σὲ λίγο ὁ ἐπισκέπτης ὠδηγεῖτο
στὸ ἴδιο σαλόνι, ὅπου εἶχε γίνει ἡ
συνομιλία Μόφφρετ καὶ δος Καίησλ.

Ἐκεῖ ὁ δυστυχισμένος πατέρας, φαινό-
ταν ὑπὸ τὸ κράτος τρομερᾶς ἀγω-
νίας.

Ὅταν ὁ Ἀξελσον βγῆκε, κάθισε
στὸ κάθισμα ποῦ τοῦ εἶχε δώσει καὶ
ἔρριξε ἓνα βλέμμα γύρω του. Τὴν ἴ-
δια ὥρα, ἓνα γλυκὸ πράσινο φῶς
γέμισε τὸ δωμάτιο. Καὶ ἀμέσως,
σχεδόν, ἔπειτα, μιὰ σκία φάνηκε νὰ
προχωρῇ, σάν νεφέλη, πρὸς τὸ μέ-
ρος του.

Ἐκεῖ ὁ Καίησλ πετάχθηκε ἀμέσως
ὄρθιος, βγάδοντας μιὰ κραυγὴ ἐκ-
πλήξεως.

—Καθῆστε, τοῦ εἶπε μιὰ φωνὴ μέ-
σα ἀπὸ τὸ σύννεφο. Εἶμαι ὁ δωρ
Μόφφρετ.

Ἐκεῖ ὁ Καίησλ, σάν ὑπνωτισμένος, ἔ-
φερε τὸ χέρι στὸ μέτωπο, ἐξακολου-
θώντας νὰ παραμένῃ ὄρθιος.

—Καθῆστε, ἐπανέλαβε ἐπιτακτι-
κώτερα τώρα, ἡ φωνή. Γιατὶ ἦρθα-
τε ἐδῶ, Βιργίλιε Ἐλσγουορθ-Καί-
ησλ;

—Ἡ κόρη μου ἦλθε ἀπόψε ἐδῶ;
ρώτησε ὁ κ. Καίησλ.

—Ποῦ τὸ ξέρετε;
—Τὸ ἔμαθα κατὰ τρόπον πολὺ πα-
ράδοξον. Τὸ τηλέφωνό μου, δὲν ἔ-
παυσε ἀπόψε νὰ χτυπᾷ. Εἶχα... εἶ-
χα πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ μὴν ἀπαν-
τήσω σὲ κανέναν ἀπόψε. Τὰ ἐπίμονα
ὄμως ἐκεῖνα κουδουνίσματα μ' ἔκα-
μαν στὸ τέλος ν' ἀλλάξω γνώμη.

Ἄνοιγο καὶ ἀκούω μιὰ φωνὴ νὰ μὲ
ρωτᾷ ἂν ἡ κόρη μου ἦταν σπίτι.

—Καὶ ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ ἀδιά-
κριτος ποῦ σὰς τὸ ρωτοῦσε αὐτό;

—Δὲν ξέρω. Ἀρνήθηκε νὰ μοῦ πῇ
τὸ ὄνομά του. Ἐν τούτοις, μὲ ἐξώρ-
κισε νὰ δῶ ἂν ἡ κόρη μου ἦταν στὸ
δωμάτιό της. Πῆγα καὶ χτύπησα τὴν
πόρτα της. Δὲν πῆρα ἀπάντηση.

Μπήκα. Τὸ κρεβάτι ἦταν ἀπέιρα-
γχο. Ἐπέστρεψα στὸ τηλέφωνο, τὸ
ὅποιο εἶχε ἀφήσει ἀνοιχτὸ, καὶ τότε
ὁ μυστηριώδης συνομιλητῆς μου, μοῦ
εἶπε ὅτι θὰ τὴν εὑρίσκα κατὰ πᾶσαν
πιθανότητα ἐδῶ.

«Ὁ Λωποδύτης - Φάντασμα!..»
σκέφθηκε ὁ Μόφφρετ μὲ λύσσα.

Καὶ κατόπι, φωνάχτι:
—Σὰς ἔδειξε τὸ δρόμο ποῦ ἔπρεπε
νὰ πάρετε γιὰ νὰ φθάσετε ἐως ἐδῶ;

—Ναί.
—Καὶ σεῖς σπεύσατε ἀμέσως ἐδῶ,
βασίζόμενος σ' ἓνα τηλεφώνημα ἀ-
γνώστου;

—Ὁ συνομιλητῆς μου, μοῦ φάνη-
κε πολὺ καλὰ πληροφορημένος, καὶ

ἐλικρινῆς. Μιλοῦσε μὲ πεποίθησι.
Ἐξ ἄλλου, ἡ ἀπουσία τῆς κόρης μου
ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ ἀνησύχησε. Δὲν μπο-
ροῦσα λοιπὸν νὰ μὴν τὸ πιστέψω.
—Περίεργο! ψιθύρισε ὁ Μόφφρετ.
Δὲν καταλαβαίνω πῶς ὁ Λ. Φάντα-
σμα μπορεῖ νὰ μᾶς τὸ πῆρὶ μου!
—Ποῖος; φώναξε ὁ Καίησλ.
—Ὁλίγο ἐνδιαφέρει. Λοιπὸν, Καί-

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

ησλ, καὶ τώρα ποῦ βρίσκεσθε μέ-
σα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τί σκέπτεσθε νὰ
κάνετε;

—Ἡ κόρη μου εἶναι ἐδῶ, δὲν εἶναι
ἐκεῖ;
—Ναί... ἀπήντησε ὁ Μόφφρετ ὑστερ'
ἀπὸ κάποιο δισταγμὸ.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ ἐπισκέπτης ἔ-
μεινε σιωπηλός.

—Μόφφρετ! εἶπε κατόπι μὲ φωνὴ
παλλομένη ἀπὸ τὴν ταραχὴ, δὲν θὰ
πέσω τόσο χαμηλά γιὰ νὰ βρῶ ἓνα
ὕποκειμενο σάν καὶ σένα. Εἰσθε
ἀνάξιοι καὶ τῆς περιφρονησεῶς
μου!

—Ὁ «μυστηριώδης κ.
Γκρ α ἰ η θ ς», μὰς κάνει, λοιπὸν,
τώρα, τὸν ὑπερήφανο; εἶπε σαρκασ-
τικά ὁ Μόφφρετ.

Ἐκεῖ ὁ ἄλλος χαμογέλασε ἐλαφρά.

—Οἱ σαρκασμοὶ σου, εἶπε, δὲν μὲ
θίγουν, Μόφφρετ! Διέπραξα ἓνα
σφάλμα, ἓνα σοβαρὸ σφάλμα. Μπο-
ρεῖς νὰ μὲ καταστρέψῃς, ἀλλὰ μπο-
ρῶ κι' ἐγὼ νὰ κρατήσω ἀκόμη τὸ
κεφάλι ψηλά. Δὲν ἔχω μεταχειρισθῆ
ἐγὼ τὰ μέσα τὰ δικά σου, οὔτε διέ-
πραξα τὴν προστυχία νὰ ἐπιτεθῶ ἐ-
ναντίον γυναικῶν.

—Πολὺ καλὰ ὅλα αὐτά, Καίησλ,
τὸν διέκοψε ὁ Μόφφρετ, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ
παρόντος, ἂς μιληθῶμε καλλίτερα
τώρα γιὰ τίς δουλειές μας. Τί θέλε-
τε;

—Θὰ ἦταν εἶπε ὁ Καίησλ, χαμέ-
νος κόπος νὰ κάνω ἐκκλήσι σ' ἓνα
ἐρεπίτω ἠθικὸ σάν κι' ἐσένα καὶ νὰ
σοῦ ζητήσω ν' ἀφήσῃς τὴν κόρη μου
ἐξω ἀπὸ τίς διαφορές μας καὶ τὸν
ἀγῶνα σου ἐναντίον μου.

—Ἐφαρμόζω μεθόδους, τις ὁποῖες
θεωρῶ ἀπαραίτητους γιὰ τὴν ἐπιτυ-
χία τοῦ σκοποῦ μου.

—Ὁραῖα! Ποιοὶ εἶναι οἱ ὄροι σου;
—Τοὺς ξέρετε... Μόνον μὲ τὸ ποσὸ
ποῦ σὰς ἐζήτησα, θὰ σὰς δώσω τὰ
χαρτιά τοῦ Φόρρεστερ καὶ ἐπὶ πλέ-
ον, καὶ τὴν κόρη σας. Νομίζω ὅτι
δὲν εἶμαι καὶ τόσο ὑπερβολικός.

—Δὲν μπορῶ νὰ πληρώσω τόσα
λεπτά, εἶπε καθαρά καὶ κατηγορη-
ματικά ὁ πατέρας τῆς Ἀδέλας. Δὲν
ἔχω οὔτε κἀν τὰ μέσα.

Ἐκεῖ ὁ ἐκείασις ἀρχισε νὰ γελά, ἓνα
γέλιο γεμάτο σαρκασμὸ καὶ περι-
φρόνησι.

—Δὲν σὰς πιστεύω, εἶπε. Ὁ «Μυ-
στηριώδης κ. Γκρ α ἰ η θ ς»,
μπορεῖ εὐκόλα νὰ βάλῃ χέρι σὲ με-
ρικές μικροοικονομίες ἀκόμη. Πρὸ
πάντων ὅταν διακυβεύεται ἡ ζωὴ
τῆς κόρης του... Αὐτὰ εἶναι, κ. Καί-
ησλ καὶ σὰς βεβαίω ὅτι δὲν πρόκει-
ται νὰ ὑποχωρήσω. Ἐχω στὴν κα-
τοχή μου ἓνα τσέκ τῆς κόρης σας
γιὰ ἓνα ἀρκετὰ σεβαστὸ ποσόν...

—Ἄν
—Αὐτὸ ποῦ σὰς εἶπα, Ἀδριον, οἱ
ἔνοικοι τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ, συμπερι-
λαμβανομένης καὶ τῆς δος Καίησλ,
θὰ φύγουν γιὰ ταξίδι. Τὸ πρῶτ' ἔ-
σεις θὰ πάτε στὴν Τράπεζά σας καὶ
θὰ προμηθευθῆτε τὸ ποσὸν ποῦ χρει-
άζεται. Εἴτε εἰς μετρητά, εἴτε εἰς
χρεώγραφα ποῦ νὰ ἐκποιῶνται εὐ-
κόλα. Κατὰ τὰς 11.30' θὰ μάθετε
ποῦ θὰ ἀφήσετε τὸ τσέκ καὶ θὰ βρῆ-
τε τὴν κόρη σας. Οἱ ὄροι μου αὐτοὶ,
εἶναι ὀριστικοὶ καὶ ἀνέκκλητοι. Δὲν
ἔχωμε πιά τίποτε νὰ σὰς πῶμε.

—Ἄν, ὁμῶς, κατάρθωνα νὰ βρῶ
αὐτὸ τὸ χρῆμα, τί ἐγγυήσεις θὰ εἶ-
χα ὅτι θὰ ξαναβρῶκα τὴν κόρη μου
καὶ ὅτι θὰ μοῦ δίδετε τὰ ἐγγράφα
ποῦ μὲ ἀφοροῦν;

—Καμμίαν! Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ
ἐμπιστευθῆτε σὲ μένα.

—Νὰ ἐμπιστευθῶ;... Σὲ σὰς;...
—Δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε διαφορε-
τικά.

Καὶ γιὰ νὰ δεῖξῃ ὅτι ἡ συνομιλία
εἶχε τελειώσει, ὁ δωρ Μόφφρετ ση-
κώθηκε. Ὁ κ. Καίησλ τὸν ἐμμήθη.

—Μιὰ λέξη ἀκόμη, δωρ Μόφφρετ,
εἶπε, μὲ φωνὴ διστακτικῆ. Εἶναι ἀ-
λήθεια, ὅτι ἡ κόρη μου εἶναι ἐδῶ;
—Δὲν μὲ πιστεύετε, λοιπὸν; Περι-
μένετε λιγάκι.

Ἐπίσης ἓνα ἠλεκτρικὸ κουμπὶ καὶ
σὲ λίγο φάνηκε ὁ Ἀξελσον.

—Ὄδηγηστε ἐδῶ τὴν δίδα Καί-
ησλ, διέταξε.

Ἐκεῖ ὁ ὑπὲρτης ἀπεσῦρθη καὶ ὁ δωρ
Καίησλ, ἀρχισε νὰ βηματίζῃ νευρι-
κὰ πᾶνω καὶ κάτω.

—Καθῆστε ἤσυχα, ἔκανε μὲ αὐ-
στηρὸ ὕφος ὁ ἀρχιεκείασις.

Ἐκεῖ ὁ γέρον ὑπήκουσε καὶ στηρίχθη-
κε στὸ τραπέζι. Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀ-
νοίχθη καὶ φάνηκε ἡ Ἀδέλα σιωπευ-
σμένη ἀπὸ τὸν Ἀξελσον.

Ἦταν κάτωχρη καὶ προτοῦ μπῆ,
ἀκούμπησε στὸ πλαίσιο τῆς πόρτας
καὶ διέτρεψε μὲ τὸ βλέμμα τὸ δω-
μάτιο ποῦ ἦταν βυθισμένο μέσα
στὴν πράσινη ομίχλη.

—Πατέρα! φώναξε ξαφνικά καὶ
ρίχτηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ κ. Καί-
ησλ.

Ἐκεῖνος τὴν δέχθηκε στὴν ἀγκά-
λη του. Ταυτόχρονα τῆς ψιθύρισε
λίγα λόγια στὸ αὐτί, ποῦ τὴν ἔκα-
ναν νὰ φρικιάσῃ ὀλόκληρη.

—Πεισθήκατε τώρα; ρώτησε ὁ
Μόφφρετ.

Ἐκεῖ ὁ κ. Καίησλ, ὁμῶς, φάνηκε σάν
νὰ μὴν ἀκούει. Εἶχε περάσει τὸ χέ-
ρι του γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς νέας
καὶ τῆς ψιθύρισε λόγια γεμάτα
στοργή.

—Ἐλάτε, φθάνετε! ἔκανε ξερά ὁ
ἀρχιεκείασις. Πᾶρε ἀπ' ἐδῶ τὴν
δεσποινίδα, Ἀξελσον!

Ἐκεῖ ὁ γέρον προχώρησε πρὸς τὸ μέ-
ρος τοῦ ζευγούς. Ὁ κ. Καίησλ, ὁ-
μῶς, ἔσφιξε περισσότερο τὴν νέαν
στὴν ἀγκαλιά του.

—Ὅχι ἀκόμη, εἶπε μὲ κάποια προ-
κλητικὴ σιγή στὴ φωνή. Τέλειωσαν
πιὰ οἱ ἀπειλές σου, Μόφφρετ! Μάθε
ὅτι δὲν ἦλθα μόνος. Τρεῖς ἀστυνομι-
κοὶ βρίσκονται κοντὰ στὴ γριλλία.
Σὲ μερικά λεπτά (κι' ἔρριξε μιὰ
ματιὰ στὸ μπρασελέ του) ἀκριβῶς
στὶς δέκασις, θὰ σπάσουν τίς πόρ-
τες.

Μιὰ καταθλιπτικὴ σιγὴ διεδέχθη
τοὺς λόγους αὐτούς. Ὅχι ὁμῶς γιὰ
πολύ. Θόρυβος βηματικῶν ἀκούστηκε.
Ἐκεῖ ὁ Μόφφρετ ἀνωρόθηκε σάν θηρίο
ἔτοιμο νὰ χυμῆ. Μέσα ἀπὸ τὴν
πράσινη ομίχλη πρόβαλε ἡ κἀνη
ἐνὸς περιστρόφου. Φάνηκαν τὰ χέ-

ρια, τὰ πόδια ὁ κορμὸς τοῦ κακούρ-
γου. Μόνον τὸ πρόσωπό του παρέμει-
νε ἀθάτο.
—Ψεύδεσθε! φώναξε.
—Περίμενε καὶ θὰ ἰδῆς, ἔκανε ἡ-
συχὰ ὁ κ. Καίησλ.

Ἐκεῖ ὁ Μόφφρετ προχώρησε σιγὰ-σιγὰ.
Τώρα, μόνον τὸ τραπέζι τὸν χώρι-
ζε ἀπὸ τὸ συμπλεγμα ποῦ ἀποτελοῦ-
σαν πατέρας καὶ κόρη. Ὁ δωρ Μόφ-
φρετ ἔσκυψε καὶ τὰ διαπεραστικά
βλέμματά του καρφώθηκαν ἐρευνη-
τικά, στὸ πρόσωπο τοῦ κ. Καίησλ.

—Ὁ Λωποδύτης - Φάντασμα! φώ-
ναξε καταπληκτικῶς.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ὕψωσε
τὸ ὄπλο του καὶ τὸ διθύβησε κατὰ
τοῦ ἀντιπάλου του. Αὐτὸς τότε, ἀφη-
σε ἀμέσως τὴν δίδα Καίησλ καὶ
τοποθετήθηκε μπροστά της, καλύ-
πτοντάς τὴν μὲ τὸ σῶμα του.

—Θάσαι τώρα, πολὺ ὀλιγωτέρω ὁ Μ.
Ντάλ, γιατί πραγματικὰ αὐτὸς ἦ-
ταν.

—Θάσαι καὶ σὺ σὲ λίγο μετανοημέ-
νος γιὰ τὸ κατόρθωμά σου, ἀπήντη-
σε ὁ Μόφφρετ μὲ λύσσα. Δὲν μοῦ λές,
ὁμῶς, πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Πῶς ἐφυ-
γες ἀπὸ τὴν φυλακή;

—Μὰ δὲν πῆγα ποτέ φυλακή!
—Ὄντως, ἐπενέβησαν μερικές
βροντὲς... καὶ μὲ ἔσωσαν τὴν νύ-
χτα ποῦ δολοφονήθηκε ἡ Μίς Κον-
γουαίη καὶ ὁ οὐρανὸς ἦταν κατακά-
θαρος, τὴν ἄλλη μέρα, ὁμῶς, ποῦ
σκοτεινάζει τὰ πειστηριὰ
σὰς ἐναντίον μου, εἶχε χαλάσει ὁ
καιρὸς καὶ ἔπεσαν κεραυνοί. Πράγ-
μα τὸ ὄπισθον δὲν πρόσεξε κανεὶς
σας, δυστυχῶς, ἀπασχολημένοι ὅ-
πως ἦσασταν μὲ τὴν ἐξυπνὴ «μικροῦ-
λα» σας!...

Μιὰ κραυγὴ λύσεως ἐξέφυγε ἀπὸ
τὸν λάρυγγα τοῦ Μόφφρετ, κι' ὑστερ'
ἀπὸ λίγο ὁ κακούργος εἶπε:

—Μπορεῖς νὰ γλυτώσῃς τὴν φυλα-
κή, Λωποδύτη - Φάντασμα, δὲν θὰ
γλυτώσῃς, ὁμῶς, καὶ ἀπὸ ἐδῶ μέ-
σα! Δὲν πιστεύω διόλου ὅτι ἔφερες
μαζί σου ἀστυνομικούς, κατὰ κανό-
να ἀστυνομικοὶ καὶ Λωποδύτης-Φάν-
τασμα δὲν συνεργάζονται. Ἄν ὁμῶς
εἶναι ἀλήθεια, τότε ἡ σταδιοδρομία
σου θὰ λήξῃ ἐδῶ.

—Τὸ σκέφθηκα.
Καὶ λέγοντας ὁ Ντάλ, ξανακούττα-
ξε τὸ ρολοὶ τοῦ.

—Ἀργοῦν, εἶπε.
Ἐνα ζευγάρι μάτια ἔλαμψαν,
σάν δυὸ πυρακτωμένες σφαῖρες μέ-
σα στὸ πράσινο φῶς.

—Ἐξακολουθῶ, πάντοτε, νὰ πι-
στεύω στὶς μηχανορραφίες, ἔκανε ὁ
Μόφφρετ. Ὁπωδιῆστε, ἡ προσέγγι-
σις ὁποιοῦδήποτε ξένου, στὸ σπίτι
μου, ἀναγγέλλεται μὲ ἓνα εἰδικὸ
κωδωνισμὸ. Τὴν ὥρα ποῦ θ' ἀκού-
σω αὐτὸν τὸν κωδωνισμὸ, θὰ σοῦ
φυτέψω μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά.

Ἐκεῖ ὁ Ἀδέλα ἔβγαλε ἓνα στεναγμὸ,
ποῦ ἦταν κάτι σάν λυγμὸς.

—Στὴν καρδιά, εἶπες; ἔκανε ὁ Μ.
Ντάλ.

Ἐκεῖ ὁ νέος φάνηκε νὰ σκέπτεται. Ὁ γέ-
ροντες εἶπε:

—Ἐξέρει, ὅτι προχθὲς ἀνεκάλυψα
σὲ κάποιο παλαιοβιβλιοπωλεῖο μιὰ
περίεργη ἐκδοσὴ τῆς «Κολάσεως»
τοῦ Δάντη. Μετὰ τὸν θάνατό μου,
μπορεῖτε νὰ πάρετε τὸ βιβλίο αὐτό.
Τῶρα ἐδῶ μαζί μου, καὶ σὰς τὸ
κληροδοτῶ.

—Εὐχαριστῶ, δὲν μοῦ χρειάζε-
ται...
—Καὶ ὁμῶς!... ἔκανε σκαπτικὰ ὁ
Μ. Ντάλ. Δὲν μοῦ λές, ὁμῶς, μπο-

ροῦμε νὰ σοῦ ζητήσωμε μιὰ χάρη;
Θὰ εἶναι ἡ τελευταία μου θέλησι,
μιὰ καὶ εἶμαι μελλοθάνατος.
—Λέγε...
—Ποῖος εἶσαι;
—Ὅστε δὲν τῶμαθες ἀκόμη;
—Ἄν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ κάποιο ἄ-
δειο μανίκι, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶ-
ναι βέβαιος γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

Πῶλ Αἰνσγουορθ!...

—Πῶλ Αἰνσγουορθ! ἔκανε ξαφνια-
σμένος ὁ κακούργος καὶ ἔβαλε τὰ
γέλια.

—Μὰ πάλι τὰ ἴδια, φίλε μου!... ἔ-
κανε, ἐπεμβαίνοντας αὐτῆ τὴν φορὰ
καὶ ἡ Ἀδέλα. Δὲν εἶναι διόλου ὁ
Πῶλ Αἰνσγουορθ.

—Πῶς τὸ ξέρετε; ρώτησε ὁ Μ.
Ντάλ μὲ ἀπορία.

—Τὸν εἶδα!
—Εἶδατε τὸν Μόφφρετ;
—Ναί, πρὸς ὀλίγου.

—Δυστυχῶς γι' αὐτὴν, σὰς λείπει
τὴν ἀλήθεια...
Ἐπικολούθησε μικρὰ σιωπή. Κα-
τόπι ὁ Μ. Ντάλ εἶπε:

—Ποῖος εἶσαι λοιπὸν;
—Ποῖος εἶμαι;...
Ἐκεῖ τὴν ὥρα ἀκούσθηκε ἓνας
δυνατὸς κωδωνισμὸς.

Ἐκεῖ ὁ Ντάλ ἔστρεψε αὐτομάτως τὸ
βλέμμα πρὸς τὴν κἀνην τοῦ περι-
στρόφου, ποῦ ἦταν πάντα στραμμέ-
νη πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιάς του.

Ἐκεῖ ὁ δεύτερος κωδωνισμὸς ἀ-
κούσθηκε ἀμέσως σχεδόν, ἔπειτα
καὶ ταυτόχρονα ἀκούσθηκε ἓνας
πυροβολισμὸς.

Ἐκεῖ ὁ Ἀδέλα ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ
κραυγὴ, ἐνῶ ὁ Μ. Ντάλ, ἔφερε τὰ
χέρια στὸ στήθος καὶ μὲ ἓνα μουγ-
κρητὸ πόνου, ἔπεφτε στὸ δάπεδο.

Ἐκεῖ ὁ Ντάλ, ἀπλώθηκε στὸ
δαμάτιο ἢ πὸ ἀπόλυτη σιωπή.

Γιὰ τρίτη φορὰ ἀντήχησε ὁ προει-
δοποιητικὸς κωδωνισμὸς. Ὁ Μόφ-
φρετ ἀφήκε τὸ ὄπλο του ἐπάνω στὸ
τραπέζι.

—Θὰ χρειασθοῦν κάμποσι ὥρα ἔ-
ως ὅτου σπάσουν τὴν πόρτα, εἶπε.
Ἐχομε, λοιπὸν, ὄλο τὸν καιρὸ νὰ
φύγωμε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Ἀξελ-
σον, πῆγαινε νὰ πάρῃς τὸν καφετι-
σάκκο ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου, Γρήγο-
ρα!

Ἐκεῖ ὁ γέρω-ὑπὲρτης, ποῦ εἶχε πα-
ραστῆ ἀφῶνος μάρτυς, σάν ὑπνωτι-
σμένος, σ' ὅλη τὴν παραπάνω στιγ-
μὴ, ἀνατινάχθηκε σάν νὰ συνήρθε
ἀπὸ τὴν νάρκη του καὶ βγῆκε τρέ-
χοντας. Σὲ λίγο ἔξαφνικῶς φέ-
ροντας μαζί του ἓνα μικρὸ σάκκο,
τὸν ὅποιο καὶ ἀφήκε ἐπάνω στὸ τρα-
πέζι.

—Πῆγαινε τώρα νὰ βρῆς τὴν Ἄν-
να καὶ τὸν Καίησρα! διέταξε πάλι
ὁ Μόφφρετ. Ὅχι, στάσου λιγάκι.
Πρῶτα πρέπει...

Ἐκεῖ ὁ Ντάλ ἔβγαλε ἓνα θόρυβο, κάτι σάν
βροντῆ, ποῦ ἀκούσθηκε ἀπ᾽ ἐξω.

—Τὴ νᾶναι; ἔκανε τρομαγμένος ὁ
Ἀξελσον.

—Προσπαθοῦν νὰ ἀνατινάξουν τὴν
γριλλία, μοῦγκρισε ὁ Μόφφρετ, ἀλλ'
ἐννοιά του καὶ κρατᾷ καλά! Τοῦ

= 37 =
λάχιστον, θὰ μᾶς δώσῃ τὸν καιρὸ
νὰ ἐξαφανισθοῦμε.
Ἄναμμα ἀπὸ τὴν πράσινη ομί-
χλη, τὰ φλογερά μάτια τοῦ Μόφφρετ
καρφώθηκαν πάνω στὴν Ἀδέλα. Αὐ-
τῆ, ἀρχισε νὰ τρέμῃ.

—Δὲν μποροῦμε νὰ τὴν πάρωμε
μαζί μας, εἶπε ὁ κακούργος.

Ἐκεῖ ὁ Ἀξελσον ἀνοίξε τὸ στόμα καὶ
ἔρριξε ἓνα φοβισμένον πλάγιον βλέμ-
μα στὴν γέα. Εἶχε καταλάβει τί ἐ-
σημαιναν τὰ λόγια αὐτά.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΖΩΑ

κι' οι πιο παράξενοι κύριοί των

Μιά παλιά γκραβούρα που παριστάνει την κυρία ντε Γκουριέ, την ώρα που συντάσσει την διαθήκη της.

ΕΙΝΑΙ εξακριβωμένο από την ιστορία ότι ο άνθρωπος, μόλις βγήει με από την αγρία κατάσταση και αρχίσει να δημιουργεί την ανθρωπίνην κοινωνία, αισθάνθηκε την ανάγκη να εξημερώσει και να χρησιμοποιήσει τα ζώα. Τα πρόβατα, ο ίππος, το βόδι γίνονταν πιστοί σύντροφοι, συνεργάται και... τροφή του. Δύο άλλα ζώα όμως, που το κρέας των σπάνια και μόνον σε ώρα εξαιρετικής στερήσεως το χρησιμοποιούσαν ο άνθρωπος, γίνονταν πιστοί κι' άχρηστοί σύντροφοί του: ο σκύλος και η γάτα.

Ο σκύλος υπήρξε ο πιστότερος και καλύτερος φίλος του ανθρώπου κατά τα πρώτα χρόνια της εμφάνισής του στη γη. Σε σημείο μάλιστα που κάποιος συγγραφέας είπε, αυτό το παράδοξο: «ότι υπάρχει καλύτερο στον άνθρωπο, είναι το σκυλί».

Η άρσωση του σκυλιού στον άνθρωπο, δεν είναι χωρίς ανταπόδοση. Υπάρχουν άνθρωποι που μπορούν να σάς ακούσουν, αν πειράξετε το σκυλί τους. Δεν είναι λίγοι εκείνοι που κληροδοτούν μετά θάνατον στα σκυλιά τους μεγάλα ποσά. Και πολλοί δαπανούν αλόπηρα για τα ζώα αυτά. Ένας υπάλληλος μεγάλης εταιρίας σε ένα ελληνικό νησί, μετέφερε κάποτε στην Ρώμη με το αεροπλάνο το άρρωστο σκυλί του για να υποβληθεί στην κατάλληλη θεραπεία.

Άλλοι πάλι όταν πέθαναν τα σκυλιά τους τα κήδεον μεγαλοπρεπώς. Κάτι τέτοιο συνέβη πρό καιρού και στην Αθήνα.

Η ΓΑΤΑ ΘΕΟΣ

Η γάτα εμφανίζεται κατά την αρχαιότητα στην Νουβία, σε αγρία κατάσταση. Κατόπιν εμφανίζεται στο ζώο των Αιγυπτίων. Την λατρεύουν υπό το όνομα Πάχτι. Όταν ένας Αιγύπτιος χάνει την γάτα του, ταριχεύει το σώμα της και το θάβει στις κατακόμβες...

...Στις αρχαίες Θήβες της Αιγύπτου, εἶναι ὀνομάζον ἀΚυρία τῶν Οὐρανῶν.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο 'Ερρίκος ο III της Γαλλίας αγαπούσε πολύ τα σκυλιά και τα γατιά. Διηγούνται πως όταν έγινε παρὰ τὴν θάλασσά του βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, δέχθη κ' εὐχόμενος τὸν Πωλόνου ἀπεσταλμένο μόνο και μόνο ἐπειδὴ τοῦ ἀνηγγέλη ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τοῦ παρουσιάσει γαϊμερικά περσικά γατάρια.

Τὸν ἐπόμενο αἰῶνα τὰ γατάρια πῆραν τελείως τὴν ὀρισελιέ τὰ εἶχε ὁ Ρισελιέ τὰ εἶχε ὁ Ντε' Οὐβελί, ὁ περιφημὸς συγγραφεὺς ἦταν κι' αὐτὸς μανιακὸς μετὰ γατάρια.

Ἐπὶ βασιλείας Λουδοβίκου 13ου και 14ου ἡ μόδα... ἀλλάζει. Προτιμοῦν τὰ μικρὰ σκυλάκια, και σ' αὐτὰ ἀκόμη τὰ πορτραῖτα τῶν βασιλέων ἵνα ἀπαράιτη τὴν ἑμφάνισή των.

Ἰπὸ τὸν Λουδοβίκο 14ον τὰ κυνηγετικά σκυλιά ἔχουν τοὺς ὑπερήφανους τῶν!

Ἐπὶ Λουδοβίκου 15ου ἡ βασιλεία τοῦ μικροῦ σκυλιῶ ἐξακολουθεῖ. Ὁ Μορὸ σὲ μιὰ ἀκουσέλλα του ἀποθανατίζει τὸ σκυλάκι τῆς περιφημῆς εὐνοουμένης Ντὺ Μπαρό.

Ὁ Λεόντο διηγείται, ὅτι στὰ γεύματα τοῦ Λουδοβίκου, ἕνας ὑπὲρ ἡγεῖς κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του, πίσω ἀπὸ τὸ κἀθισμα τῆς Ντὺ-Μπαρό τοῦ μικροῦ ἀγαπημένου τῆς σκυλάκι. Τὸ πιὸ παράξενο εἶναι ὅτι τὰ φλερτάριζαν ὅλοι ὅπως ἐφλέστασαν κατὴν κυρία του. Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας τοῦ δωρίζει διαμαντένιο ποιδέριο, και ἡ Ντὺ Μπαρό τὸ ἀνταλλάσσει μετὰ... κοτολέττα πού ἔδωσε

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΤΗΣ ΙΩΣΗΦΙΝΑΣ

Τὴν ἐποχὴ τοῦ Ναπολέοντος, εἶνε περιφημὴ ἡ «Φορτυνέ», τὸ σκυλί τῆς Ἰωσήφινας ντε Μπουαρνέ, ἡ ὁποία δὲν τὸ ἀποχωρίζονταν ποτὲ τῆς. Λίγο-λίγο εἶνε τὸ σκυλί τύραννος. Ὁ Ναπολεὼν δὲν τὸ ἀνεχόταν καθόλου. Τὴν πρώτη βραδυὰ τοῦ γάμου των μετὰ τὴν ὥραια κροσὴ, τὸ ἦρε κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα τοῦ νυφικοῦ κρεββατιοῦ! Δὲν μπόρεσε νὰ τὸ διατάξῃ. Μοιράστηκε μαζί του τὸ κρεβάτι. Τὴν νύχτα τὸν δάγκασε στὸ πόδι... Ποτὲ ἐ αὐτοκράτωρ δὲν συνεφιλιώθηκε μαζί του.

Ἡ ἐποχὴ τοῦ ρομαντισμοῦ ἀποκαθιστᾷ τὴν... βασιλεία τῆς γάτας. Ὁ Μπωνταλαίρ τῆς ἀφιερώνει ἀθάνατους στίχους. Ὁ Γκωτιέ τὴ λατρεύει. Τὸ σπίτι του ἦταν γεμάτο γατάρια. Ὑποδεχόταν τοὺς φίλους του, τοὺς συνάδευαν και τοὺς... σαγχρουνόσαν!

Ὁ Ντ' Οὐβελί, ὁ περιφημὸς συγγραφεὺς ἦταν κι' αὐτὸς μανιακὸς μετὰ γατάρια.

ΚΑΙ ΟΙ ΚΥΚΝΟΙ

Τὴν ἴδια σχεδὸν ἐποχὴ ὁ Λουδοβίκος τῆς Βαυαρίας, ὁ πρελλὸς βασιλεὺς, ἐλάτρευε τοὺς κύκνους. Διατηροῦσε ἕνα ὀλόκληρο κοπάδι στὴν λίμνη τοῦ μυθικοῦ του πύργου. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν λίμνη, ἀνέμεσε στοὺς κύκνους, ἔπεσε κάποτε κι' ἐπνίγηκε.

BENTETTES ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Στὴν ἐποχὴ μας, τὰ σκυλιά και τὰ γατάρια

Ὁ Ρισελιέ κι' ὁ περιφημὸς γάτος του.

κι' ἐξακολουθοῦν νὰ παίζουν σπουδαῖο ρόλο στὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Τὰ ἐχρησιμοποίησε στὸν στρατό, στὴν ἀστυνομία και σὲ χίλιες δυὸ ἄλλες ὑπηρεσίες στις ὁποῖες και ἀνεδείχθησαν. Φυσικὰ δὲ μπόρουν νὰ τ' ἀφήσῃ ἀχρησιμοποίητα κι' ὁ κινηματογράφος. Καὶ εἶναι σήμερα ἀρκετοὺς ἀστάρ ἀπὸ τὸ βασίλειο τῶν ζώων.

Ρένα Μόνεϋ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 13)

τῆς δίκης με λεπτομερὴ ἀντίκρουση τῆς κατηγορίας! Εἶχε ἀποκτήσει ἐν τῷ μεταξύ τέλει νομικὲς γνώσεις, και ἐπισκεπτόταν σὲ κάθε πόλη τοῦ πιὸ σπουδαίου δικηγόρου για νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλή των.

Στὸ τέλος, μάλλωσε και μετὰ τὸν «Σύνδεσμο ὑπὲρ τῆς ἀθωότητος τοῦ Τόμ Μόνεϋ», τὰ μέλη τοῦ ὁποῖου δὲν τὰ εὑρίσκει ἀκετὰ ἐνεργητικὰ στὴν ἐπίδωξη τοῦ σκοποῦ του. Ἦταν ἄλλωστε φυσικὸ ν' ἀπογοητευθοῦν οἱ ἀνθρωποὶ ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἀκαρπες προσπάθειες τὸσων ἐτῶν. Ἔμεινε μόνη, Κουρασμένη, γιατί τὰ χρόνια περνοῦσαν κι' ἡ ἀδάμαστη γυναίκα ἀρχισε νὰ σαμάζεται ἀπ' τὸν χρόνον. Φοροῦσε τώρα παλιὰ, τρύπια ρούχα. Μὰ ἡ ἐπιμονὴ τῆς ἔμενε πάντα ἀκατάβλητη ὅπως τὴν πρώτη μέρα. Καὶ διαρκῶς γυρνοῦσε ἀπὸ πόλη σὲ πόλη, κι' ἀπὸ δημοσιογραφικὸ γραφεῖο σὲ δημοσιογραφικὸ γραφεῖο.

Καὶ ἐμφανικὰ, εἶνε τὸ ἀναπάντεχο, τὸ ἀπίστευτο θαῦμα, πού κανεὶς δὲν ἤλιπε, πού κανεὶς δὲν ἐπέδωκε πιὰ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Ρένα. Σὲ κάποια φωτογραφία τῆς τραγικῆς ἐκείνης παρελάσεως, πού εἶχε δημοσιευθῆ σὲ μιὰ ἐπαρχιακῆ εφημερίδα, ἡ Ρένα ἀνεκάλυψε τὸν σύζυγό της!

Ἀκαταμάχητη ἀπὸ δεξις ὅτι ὁ Μόνεϋ εἶχε λάβει μέρος στὴν παρελάση, και δὲν μπόρουνε φυσικὰ νὰ βρισκεται συγχρόνως και στὸ οἶκμα ἀπὸ ὅπου ἔπεσαν οἱ βόμβες!

Ἡ Ρένα ὑποβάλλει ἀμέσως μιὰν αἴτηση στὸ Ἀναθεωρητικὸ Δικαστήριον, τὸ ὁποῖο διατάζει σὲ λίγο τὴν ἀπελευθέρωσή του.

Μιὰ τέραστια διαδήλωσις παύλαμθάνει τὸν Μόνεϋ ἀπὸ τὶς φυλακὰς. Ὁ μεγάλος σκοπὸς τῆς ζωῆς τῆς εἶχε ἐκπληρωθῆ.

Ἐμφανικὰ, 48 ὥρες κατόπιν, ὁ Τόμ Μόνεϋ ὑποβάλλει αἴτησιν διαζυγίου! Θέλει νὰ παντρευτῆ μιὰν ἑκατομμυριοῦχο τῆς Σάντα-Μπαρμπάρα, τὴν κ. Χάμμονδ, στὴν βίλλα τῆς ὁποίας προσεκήθη για νὰ ξεκουρασθῆ και νὰ ξεσκάσῃ λίγο, ἔπειτα ἀπὸ τὴν πολυετὴ φυλάκισιν.

Μὰ ἡ τραγικὴ σύζυγος ἀρνείται: εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού ἀρνείται κάτι στὸν Τόμ!

—Ταῦθ' ἔχω τὴ ζωὴ μου, λέγει. Καὶ τὴν ἔδωσα μετὰ χαρὰ, γιατί αὐτὸς ἦταν ἡ ζωὴ μου. Δὲν θὰ ἐκστομίσω ποτὲ μιὰ λέξη ἐναντίον του. Οὔτε θὰ τὸν κατηγορήσω για ὅτι ἔκαμε. Δὲν θέλω ὅμως, νὰ χωρίσω ἀπ' αὐτόν. Ἄν ἐπιμείνῃ, θὰ προτιμήσω ν' αὐτοκτονήσω.

Ἐχετε ξανακούσει μιὰ πιὸ συγκινητικὴ, μιὰ πιὸ ὑπέροχη ἱστορία γυναικειᾶς ἀφοσιώσεως;

Πράγματι, ἡ Ρένα Μόνεϋ ἔσπασε ὄλα τὰ ρεκόρ, ὅπως λένε κι' οἱ συμπατριῶται τῆς. Τιμὴ σ' αὐτήν!

Οι ὠροϊότερες ἐρωτικὲς ἐπιστολές

Ὁ Σάρλ Μπωντελιέρ στὴ Μαντελέν Σαμπατιέ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ποιητὴς τῶν «Ἀνθῶν τοῦ Κακοῦ» δὲν ὑπῆρξε εὐτυχισμένος στὸν ἔρωτα. Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1857, ὁ ποιητὴς γνώρισε κάποια Μαντελένη Σαμπατιέ, παντρεμένη μετὰ ἑνὸς ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ὀνομάζει τὸν ἄνδρα τῆς ὁ ἴδιος ὁ Μπωντελιέρ, πού ἔγραφε στὸ εἰδωλό του τὴν 18 Ἰουνίου:

«Εἶσαι για μένα ὄχι μόνο ἡ ἐλκυστικώτερη τῶν γυναικῶν, ὅλων τῶν γυναικῶν, μετὰ συγχρόνως κι' ἡ πιὸ ἀγαπημένη κι' ἡ πιὸ πολυτίμη ὑπαρξή. Μιὰ ὑπαρξὴ πού κάνει πάντα τὸ καλὸ, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ. Κι' ὅταν κοιμᾶται ἀκόμα... Ἄρκει μόνο πού ζῇ».

Ἄλῃθεια! Δὲν ξέρω ἂν ποτὲ κατορθώσω νὰ σοῦ παραστήσω ὅλη τὴν ἐπιβολὴ πού ἀπέκτησε πάνω μου, ὅλη τὴν ἀτέλειωτη ἀκτινοβολία πού ἡ εἰκόνα σου κι' ἡ σκέψη σου προκαλοῦν μέσα στὸ μυαλό μου.

Κι' εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος ὅταν σὸ ἐπαναλαμβάνω τὼς ποτὲ ἀγάπη δὲν ὑπῆρξε πιὸ ἀνυπόκριτη, πιὸ ἰδεαλιστικὴ, γεμάτη περισσότερο σεβασμὸ ἀπὸ αὐτὴν πού αἰσθάνομαι μυστικὰ για σένα...».

Στις 20 Ἰουνίου, ἡ Κα Σαμπατιέ ἀπαντοῦσε μετὰ τὸ σύντομο κατὰ μιλιεττάκι, πλημμυρισμένο ἀπὸ πάθος:

«Σήμερα, εἶμαι πιὸ ἡρεμὴ. Βρίσκουαι ἀκόμη κάτ' ἀπὸ τὴν ἐπίδραση τῆς τελευταίας μας συναντήσεως. Καὶ μπορὼ νὰ σὲ θεβαιώσω, χωρὶς φόβο νὰ διαψευσθῶ, πὼς εἶμαι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου, πὼς ποτὲ δὲν ἐνοιώσα θαυότερα, τὸ πόσο σ' ἀγαπῶ, πὼς ποτὲ δὲν σὲ εἶδα πιὸ ὡραῖο, πιὸ χαριτωμένο, πιὸ μεγάλο, ἀγαπημένο μου... Μπορεῖς τώρα νὰ κάνης ὅ,τι θέλεις νὰ λές ὅ,τι θέλεις: δὲν θὰ υποσέσης ποτὲ νὰ σβύτης ἀπ' τὰ μάτια μου τὴν εἰκόνα πού ἀντίκρουσ για μιὰ στιγμὴ, και πού χαράχθηκε ἀνεξίτηλα μέσα μου: τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγαπημένου μου Σάρλ...».

Ἄλλοίμονο ὅμως! Ὅλα πενοῦν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο... Καὶ πὸς παντὸς ἡ ἀγάπη... Ἔτσι, μόλις 11 μέρες κατόπιν, ἔρχεται τὸ τέλος! Κι' ὁ Μπωντελιέρ γράφει στὴν ἀγαπημένη του:

«Δέκα φορὲς ἔχω ἀρχίσει νὰ σοῦ γράσω ἀγαπημένη, και διαρκῶς σκίζω τὰ γράμματά μου... Δὲν τὰ βρίσκω ἀντάξια για σένα...».

Φοβοῦμαι τόσο τὸν ἐαυτὸ μου! Ἰσως τόσο ἦσον για μένα ἡ θεότης... Ἐγινες ἡ γυναίκα... Κι' ἀρχίζω νὰ αἰσθάνομαι: για σένα ὅτι θὰ αἰσθάνοταν ἕνας ἄνδρας για μιὰ γυναίκα: τὴν Ἰηλίαν... Ὅσο τὸ σκέπτομαι, μετὰ πᾶναι φοικη. Δὲν θάγα τὴ δύναμη νὰ ὑποφέρω αὐτὸ τὸ μαρτύριο...».

Δὲν τολμῶ νὰ ξαναδιαβάσω αὐτὸ τὸ γράμμα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸ ἀλλάξω, για νὰ μὴ σὲ πτεωχωρήσω. Νομίζω πὼς δεῖναι πολὺ τὸν ἀπαίσιο χαρακτήρα μου... Ὅσο, ἔτσι εἶναι... Ἄντιο ἀγαπημένη μου... Ὑπῆρξες πολὺ καλὴ για μένα, ἴσως πάρα πολὺ καλὴ... Ἡ εἰκόνα σου τὸ ἀρωμά σου, ἡ φωνὴ σου, θὰ με καταδιώκουν παντοῦ, και θὰ με σέρνουν πάντα κοντὰ σου...».

Ο ΠΥΡΓΟΣ

Τα προηγούμενα

Ο Πύργος της Καταιγίδος ανήκει στην οικογένεια των Έρυσόου και βρίσκεται σε μια όρεινη περιοχή του Γιορκασίρ. Είναι χτισμένος στην κορυφή ενός γυμνού βράχου, κι' ο άερας, που σφυρίζει διαρκώς εκεί πάνω παράξενα και πένθημα, σου δίνει την εντύπωση της καταιγίδος. Από κει πήρε κι' ο πύργος τ' όνομά του.

Μιά μέρα, ο γέρω Έρυσόου επιστρέφοντας από κάποιο ταξίδι έφερε μαζί του και ένα μικρό παιδί, μαύρο, κουρελιάρικο και θρώμικο. Τό είχε βρή εγκαταλελειμμένο και νησιόχο στο Λίβεροπουλ και το λυπήθηκε. "Όλοι το δέχθηκαν με φανερή εχθρότητα και το κακομεταχειρίζονταν, και περισσότερο απ' όλους τὰ 2 μικρά παιδιά του πυργωδεσπότου: η Κάτου και ο Ρότζεο.

Ο Χήθκλιφ, τὸ ξένο παιδί, δεχόταν τους εξευτελισμούς με εγκαρτέρηση και σιωπή. Ώρκίστηκε όμως, να εκδικηθῆ μιά μέρα για όλα αυτά.

Τὴν εποχή εκείνη, ο γυιός ενός γείτονα πυργωδεσπότη, ο Έντγκαο Λίντον, ζήτησε τὴν Κάτου σε γάμο, κι' αὐτὴ δέχτηκε.

Όταν τὸ έμαθε ο Χήθκλιφ, τσελλάς απ' τὴν ἀπελπισία έφυγε απ' τὸν Πύργο χωρίς να πῆ σε κανένα τίποτα κι' έγινε άφαντος.

Έπειτα από χρόνια, ἡ Κάτου έχει παντρευθῆ τὸν Έντγκαο Λίντον. Ἡ ζωὴ φαίνονταν να τους μεδιά, όταν κάποιο βράδυ επείστρεψε ξαφνικά ο Χήθκλιφ, ένας Χήθκλιφ όμως τελείως άλλαγμένος.

Ἡ Κάτου πήγε να τρελλαθῆ απ' τὴ χαρά της. Ἡ ἀδελφὴ όμως τοῦ κ. Λίντον ἡ Ίζαμπελ έρωτεύεται τὸν Χήθκλιφ, κι' ὅσταν από μιά δραματικὴ σκηνὴ με τὴν Κάτου και τὸν Λίντον, εγκαταλείπει τὸ σπίτι της και φεύγει μαζί του. Σε λίγο γίνονται οί γάμοι των. Ἡ Κάτου πέφτει θαραία άρρωστη: τὸ άσπιαστο πάθος της για τὸν Χήθκλιφ τὴν φέρνει γοργά πρὸς τὸν θάνατο. Μὰ κι' ο Χήθκλιφ ζῆ μέσα και νόχτα με τὴ σκέψη της, και σε λίγο, μὴ μπορώντας να καταμύηση τὸν άγριο έρωτά του επιστρέφει και τὴν συναντά. Ἡ νεαρὴ γυναίκα χάνει άμέσως τὰς αισθήσεις μέσα στην άγκαλιά του, και τὸ ίδιο βράδυ πεθαίνει, άφου έφερε στὸν κόσμο ένα εφταμηνίτικο κοριτσάκι, πὸ τὸ όνόμασαν κι' αὐτὸ Κάτου.

Σε λίγες μέρες ἡ Ίζαμπελ, μὴ μπορώντας να υποφέρει τὸν Χήθκλιφ, πὸ τὴν μισεί κι' αὐτὴν και τὸν ἀδελφὸ της που

θεωρεῖ υπεύθυνο για τὸν θάνατο τῆς Κάτου, δραπέτευσε από τὸν Πύργο και πάει να ζῆση μακριά μαζί με τὸ παιδί της, τὸν Λίντον. Περνοῦν ἔτσι δώδεκα χρόνια κατά τὰ όποια ἡ μικρούλα Κάτου μεγαλώνει και γίνεται ένα ζωηρὸ κοριτσάκι.

10^{ον}

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20^ν
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΙΝΤΟΝ

ΕΝΑ γράμμα με πένθημα περιθώριο μὰς ειδοποίησε για τὸν έρχομό του κυρίου μου. Ἡ Ίζαμπελ είχε πεθάνει. Κι' εκείνος μ' έγγραφε για να φροντίσω για μερικά πένθημα ρούχα γι' αὐτόν και τὴν Κάτου, και να έτοι-

Ένα συγκλονιστικό ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ Τῆς Ἀγγλικῆς φιλολογίας ὑπό

ΕΜΙΛΥ ΜΠΡΟΝΤΕ

μάσω ένα δωμάτιο για τὸν νεαρό άνεψιό του πὸ θὰ έφερε μαζί του.

Ἡ Κατερίνα πήδησε από τὴ χαρά της στην σκέψη ότι θα ξανάβλεπε τὸν πατέρα της κι' άρχισε να κάνει σχέδια για τὸν «άληθινὸ» «εξάδελφόν» της. Κι' όταν έβλεπε τὸ βράδυ πὸ θὰ επείστρεφαν οί ταξιδιώτες, ἡ Κάτου, ντυμένη με τὴν καινούργια μαύρη ρόμπα της—καθμένο κορμιό—καταλάβαινε άκούμ!—πηγαίνοντάς της με διαρκῶς αυξανόμενη ανυπομονησία.

— Ο Λίντον, έλεγε, είναι μόλις ἔξη μήνες νεώτερός μου. Πόσο ωραία θὰ παίξω μαζί του! Έλα Νέλλη, πάμε να τὸς προυπαντήσουμε!

— Πόσο άργονε! έλεγε πάλι σε λίγο. Ξαφνικά, τὸ άμάξι φάνηκε από μακριά. Μόλις διέκρινε τὸν πατέρα της, ἡ Κάτου άφρησε μιά κραυγὴ χαρᾶς κι, έτρεξε πάνω του: Έπεσε στην άγκαλιά του, και για μερικά λεπτά για τὰ δύο αὐτὰ πρόσωπα δὲν υπήρχε τίποτα άλλο στὸν κόσμο.

Έν τῷ μεταξύ ἐγὼ έορίζα ένα δλέμ. μα μέσα στην άμάξι για να δῶ τὸν Λίν-

τον. Κοιμόταν σε μιά γωνία, τυλιγμένος σ' ένα χονδρὸ παλτό, σὰν να βρισκόμασταν στὸ χειμῶνα. Ήταν ένα άγύρι ώχρὸ, λεπτοκαμωμένο, πὸ έμοιαζε καταπληκτικά με τὸν κύριό μου, σὰν νάταν μικρότερος ἀδελφός του, τόσο ἡ όμοιότητά των ἦταν μεγάλη. Έκείνη τὴν ώρα πλησίασε ο κ Λίντον μούσφιξε τὸ χέρι τῆς άμάξας, και να μὴν ένοχλήσω παιδί, γιατί τὸ ταξίδι τὸ είχε κουράσει. Ἡ Κάτου θέλησε κι' αὐτὴ να τὸ ρίξῃ μιά ματιὰ, μὰ ο πατέρας της τὴν φώναξε και διέσχισαν τὸ πάροο μαζί, ένφ' έγώ κήγγινα να ειδοποιήσω τὸς υπηρέτες.

— Τώρα, αγαπημένη μου, εἶπεν εκείνος στην Κάτου, πρέπει να θυμάσαι ὅτι ὁ εξάδελφός σου δὲν είναι τόσο δυνατός οὔτε τόσο εὐθυμος σὰν και σένα, και τὴν μάλιστα πὸ μόλις έγρασε τὴν μητέρα του. Μὴν περιμένεις λοιπόν, ν' άρχισῆ να τρέξῃ και να παίξῃ μαζί σου από σήμερα. Πρόσεξε να μὴν τὸν κουράσεις με πολλές όμιλιες, τουλάχιστο σήμερα πὸ βράδυ. Θέλεις;

— Ναι, ναι, μπαμπά, απάντησε ἡ Κάτου. Μὰ θὰ ἤθελα να τὸν δῶ τουλάχιστο μιά φορὰ!

Τὸ άμάξι σταμάτησε. Ὁ νέος ξύπνησε και ὁ θεός του τὸν κατέβασε κάτω:

— Να ἡ εξάδελφός σου, Λίντον, εἶπε ὁ κ. Έντγκαο, ενώνοντας τὰ χέρια των. Σ' αγαπᾶ από τώρα πολύ. Προσπάθησε να μὴν τὴν στενοχωρήσεις με τὰ κλάματα σου. Προσπάθησε νασαι πὸ εὐθυμος. Τὸ ταξίδι τελείωσε και τώρα θὰ μπορέσης ν' αναπαυθῆς και να διασκεδάσεις ὅπως θέλεις..

—Θέλω να κοιμηθῶ... έκαμε τὸ άγόρι, προσπαθώντας να απαλλαγῆ απ' τὴς περιπτώσεις τῆς Κάτου. Και με τὰ χέρια του προσπάθησε να σκουπίσῃ τὰ δάκρυα πὸς πλημμύρισαν τὰ μάτια του.

Δὲν ξέρω αν ἦταν από συμπόνια, μὰ ἡ Κάτου φαίνονταν τόσο λυπημένη ὅσο κι' ὁ εξάδελφός της. Γύρισε κοντά στὸν πατέρα της. Και οί τρεῖς μαζί ανέβηκαν στην βιβλιοθήκη, ὅπου τὸ τσάι ἦταν έτοιμο. Βοήθησε τὸν μικρὸ Λίντον να βγάλῃ τὸ καπέλο του, τὸ παλτό του, και τὸν τοποθέτησε σ' ένα καθισμα μπροστὰ στὸ τραπέζι. Μὰ μόλις κάθησε, έβλεπε πάλι τὰ κλάματα. Ὁ κύριός του τὸν ρώτησε τί είχε.

— Μὲ στενοχωρεῖ τὸ καθισμα, άπήνητης.

— Κάθησε τότε στὸν καναπέ, και ἡ Νέλλη θὰ σου φέρῃ εκεί τὸ τσάι σου, άπήνητης με ὕπομονη ὁ θεός του. Ὁ μικρός Λίντον σύρθηκε ὡς τὸν καναπέ, και ἡ Κάτου πέρνοντας ένα σκαμνάκι, ἤθεσε και κάθησε κοντά του μαζί με τὸ τσάι της. Και λίγη ώρα έμεινε σιωπηλή. Έπειτα, άρχισε να χαϊδεύῃ τὴς μπουκλιες τοῦ εξάδελφου της, να τὸν φιλῆ στα μάγουλα, να τὸν δίνῃ τσάι από τὸ κύπελλό της, σὰν να έπρόκειτο για κάποιο μωρό. Πράγμα πὸ τοῦ καλάρεσε, γιατί κατά βάθος δὲν ἦταν παρὰ ένα μεγάλο μωρό.

Τὰ μάτια του στέγνωσαν απ' τὰ δάκρυα, και τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε από ένα άσθενηκό χαμόγελο.

— Καλά θὰ τὰ πάμε έτσι... μου εἶπε ὁ κύριός μου, αφού τὸς παρετήρησε για λίγες στιγμές... Έάν βέβαια μπορέσουμε να τὸν κρατήσουμε.

— Έάν θὰ μπορούσαμε να τὸν κρατήσουμε σκέφτηκα κι' ἐγὼ. Δὲν εἶχα όμως πολλές ελπίδες γι' αὐτό. Κι' άναρωτιόμουνα πὸς θὰ μπορούσε να ζῆσῃ αὐτὸ τὸ παιδί στὸ περιβάλλον τοῦ Πύργου, με τὴν συντροφιά τοῦ πατέρα του και τοῦ Χάστον, και τὰ ωραία των παραδείγματα.

Πράγματι, οί ἀμφιβολίες μου δὲν άργησαν να θγοῦν άληθινές, και πὸς γρήγορα από ἔτι φανταζόμουνα: Δὲν είχαν κοιμηθῆ άκόμη τὰ παιδιά, όταν μιά υπηρέτρια με ειδοποίησε ὅτι ὁ Ίωσήφ, ὁ έπιστάτης τοῦ κ. Χήθκλιφ ἦταν στην πόρτα και ζήτησε να μιλήσῃ στὸν κύριό μου.

— Πρέπει να τὸν ρωτήσης πὸς τὴ ζήτησῆ, εἶπα άνήσυχη. Δὲν μπορεῖ να άνησυχῆ τὸς άνωθώπους τέτοια ώρα. Δὲν ραντάζουσι ὅτι ὁ κύριός μου μπορεῖ να τὸν δεχθῆ.

Δὲν εἶχα τελειώσει αὐτὰ τὰ λόγια κι' ὁ Ίωσήφ παρουσιάσθηκε στὸν διάδρομο. Φορούσε τὰ γιοτινά του ρουβα, και κρατούσε τὸ καπέλο στὸ γέρο του.

— Καλόστωνα, τὸν Ίωσήφ, εἶπα με ψυχρὸ τόνο. Ποῖο ζήτημα σε φέρνει ἐδῶ τέτοια ώρα;

— Θέλω να μιλήσω στὸν κ. Λίντον, άπήνητης περιουρητικά.

— Ὁ κ. Λίντον εἰτοιμάζεται να πῆσῃ. Δὲν σταντάζουσι να μωρῆ νὰ σε δειθῆ άπόψε. Πῆστο σε μένα αὐτὸ πὸς θέλεις να τοῦ πῆς..

— Πὸς είναι ἡ κάμαρά του, επέμεινε εκείνος κυττάζοντας με προσοχὴ τὴ πρόσπε των δωματίων.

Εἶδα πὸς ἦταν άποφασισμένος να άποφύγῃ τὴν μεσολάδησή μου. Άνέβηκα λοιπόν να ειδοποιήσω τὸν κύριό μου για τὴν άκαιρία εκείνη επίσκεψη. Δὲν πούθησα να τὸ κάμω γιατί ὁ Ίωσήφ ἦλθε από πίσω μου.

— Ὁ Χήθκλιφ μ' έστειλε να πάρω τὸ παιδί, εἶπε μόλις αντίκουσε τὸν κ. Λίντον, και με διέταξε να μὴν επιστρέψω πίσω χωρίς αὐτό.

Ὁ Έντγκαο Λίντον έμεινε σιωπηλὸς για μιά στιγμή: μὰ άπείρανη λύπη ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του. Ἡ κατάσταση τοῦ παιδιοῦ τοῦ προκάλυψε αὐτὴ καθ' έαυτὴν άνησυχη. Και θυμάται όλες τὴς συστάσεις κι' έβλεπε τὸς φόβους τῆς ἀδελφῆς του. Δὲν είχε όμως τὴν δύναμη να κάμῃ τίποτα. Και μόνο αν έξεδίλωνε τέτοια διάθεση, αὐτὸ θὰ άκούσε για να κάμῃ τὸν Χήθκλιφ πὸς άμείσταντο. Δὲν υπήρχε λοιπόν, άλλη λύση, πα-

ρά να άφήσῃ τὸ παιδί να φύγῃ. Ὅστοςο δὲν ἤθελε με κανένα τρόπο να τὸ ξυπνήσῃ.

— Πῆστο στὸν κ. Χήθκλιφ, άπήνητης με ἡρεμία, ὅτι ὁ γυιός του θὰ πάῃ αὐριο στὸν Πύργο. Τώρα είναι πολύ κουρασμένος από τὸ ταξίδι: και δὲν μπορεῖ να σηκωθῆ. Μπορεῖτε να τοῦ πῆτε ὅτι ἡ μητέρα τοῦ Λίντον επιθυμοῦσε να μείνῃ τὸ παιδί ὑπὸ τὴν προστασία μου. Γιατί ἡ ὕγεια του είναι πολύ έπισφαλῆς.

— Ὅχι, εἶπε ὁ Ίωσήφ χτυπώντας τὸ υπαστοῦνι του κάτω. Ὁ Χήθκλιφ δὲν ενδιαιφερεται οὔτε για τὴν μητέρα, οὔτε για σὰς. Θέλει τὸ παιδί τώρα άμέσως.

— Δὲν θὰ επιτρέψω να τὸν πάρτε άπόψε, εἶπε ὁ κ. Λίντον άποφασιστικά. Πηγγίνετε να πῆτε στὸν κύριό σας ὅτι εἶπα. Νέλλη, ὠδήγησέ τον!

Και σπρώχνοντας τὸν γέρο έξω από τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, τὴν έκλεισε με δύναμη.

— Πολὺ καλά, πολὺ καλά! φώναξε ὁ Ίωσήφ φεύγοντας άργά. Λίσο θάρση ὁ θεός, και διώξτε τον κι' αὐτόν, αν μπορεῖτε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21^{ον}
ΛΙΝΤΟΝ, Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΧΗΘΚΛΙΦ

Για να άποφύγῃ τὸν κίνδυνο τῆς εκπληρώσεως αὐτῆς τῆς άπειλῆς, ὁ κ. Λίν-

Τρία από τὰ δευτερεύοντα πρόσωπα τοῦ δωματίου φίλμ. Έξ άριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: Ὁ δόκτωρ Κέννεθ, ὁ γιατρός τοῦ Γκιμέρτον (ὁ ἠθοποιός Ντόναλδ Κρίσπ), ἡ οικόνομος Νέλλη Ντὴν (ἡ περιφήμη καρατερίστα Φλόρα Ρόμσον) και ὁ Μίστερ Λόκουντ, ὁ ένοικιαστής τοῦ Τροδσκροκς Γκορνάτζ, στὸν ὅποιο ἡ Νέλλη Ντὴν διηγεῖται τὴν τραγικὴ ἱστορία τοῦ Πύργου και των κατοίκων του (ὁ ἠθοποιός Μάιλς Μάντερ).

τον μου ανέθεσε να οδηγῆσω τὸν μικρὸ στὸν πατέρα του από πολὺ πρῶι. Και προσέθεσε: Ἀρῶ στὸ μέλλον, δὲν θὰ μπορέσουμε ναῶμε καμιά επικωνονία μαζί του, καλλίτερο είναι να μὴν πῆς στην Κάτου πὸς πήγε ὁ Λίντον. Ἄν τυχόν μάθαινε ὅτι βρίσκεται στὸν Πύργο θὰ βλεῖσῃ να πάῃ να τὸν δῆ. Πῆς της ὅτι έστειλε ὁ πατέρας του και τὸν πήρε.

Ὁ μικρὸς Λίντον έδειξε μεγάλη δυσφορία όταν θέλησα να τὸν σηκῶω πρῶι από τὸ κρεβάτι του, και εξεπλήγη όταν άκουσε πὸς θὰπυρε να ταξιδέψῃ. Προσπάθησα να γλυκάνω τὸ πράγμα, λέγοντάς του ὅτι θὰ περνοῦσε μερικές μέρες με τὸν πατέρα του, τὸν κ. Χήθκλιφ, πὸς επιθυμοῦσε πολὺ να τὸν δῆ και διαζόταν να τὸν γνωρίσῃ.

— Μὲ τὸν πατέρα μου; έκαμε παραξε. νεμένος ὁ νέος. Μὰ ἡ μαμά δὲν μου εἶπε ποτὲ πὸς εἶχα πατέρα. Και πὸς κάθεται; Ὅρα προτιμοῦσα να μείνω με τὸν βείο μου..

— Κάθεται ἐδῶ κοντά, εἶπα ἐγὼ, πίσω άκριβῶς απ' αὐτὰ τὰ βουναλίκια. Θὰ μπορέσετε ναῶσε με τὰ πῶδια οὔλις ξεκουρασθῆτε απ' τὸς κόπους τοῦ ταξιδιοῦ. Θὰπυρε να χαῖρεσθε τὸ θὰ δῆτε τὸν πατέρα σας. Προσπαθῆτε να τὸν άγρηστετε ὅπως αγαποῦσατε τὴν μητέρα σας. Και θὰ σας αγαπήσῃ κι' εκείνος.

— Μὰ γιατί δὲν μου μίλησαν ποτὲ γι' αὐτόν; Γιατί δὲν ζῶσε μαζί με τὴν μαμά, ὅπως κάνουν κι' άλλοι άνθρωποι.

— Εἶχε πολλές δουλειες που τὸν κρατούσαν στα κτήματά του, κι' ἡ ὕγεια τῆς μητέρας σας επέβαλλε να μείνῃ σε θερμότερο μέρος.

— Μὰ γιατί δὲν μου μίλησε ποτὲ γι' αὐτόν; επέμεινε τὸ παιδί. Μοῦ μιλοῦσε πάντα για τὸν βείο και α' έμαθε να τὸν αγαπῶ. Πὸς θὰ αγαποῦσα τὸν μπαμπά μου, αφού δὲν τὸν γνώριζα;

— "Όλα τ'α παιδιά αγαπούν τον μπαμπά τους και την μαμά τους. Ίσως ή μητέρα σας να φοβόταν ότι θα θέλατε να πάτε στον πατέρα σας, αν σας μιλούσε γι' αυτόν. Βισοθήτε όμως. Ένας πρωϊνός περιπάτος είναι καλλίτερος από τον ύπνο."

— Θάρθη μαζί μας και το κορίτσι πού είδαμε χθές; ρώτησε τώρα ο Λίντον.

— Όχι, άμείως.

— Και ο θεός;

— Ούτε. Θα σας συνοδεύσω εγώ.

— Ο Λίντον ξανάπασε στο κρεβάτι του και βοήθησε σε ρεμβασμούς:

— Δεν θα φύγω χωρίς τον θεό μου, ανέκραξε τέλος. Δεν ξέρω πού θέλετε να με πάτε.

Προσπάθησα να τον πείσω ότι ήταν πολύ κακό να δείχνω τόση αδιαφορία για να δη τον πατέρα του. Εκείνος όμως επέμενε, και αναγκάστηκα να καλέσω τον θεό του, ο οποίος τον έπεισε να φύγει, δίνοντάς του πολλές υποσχέσεις ότι θα έρχόταν ο ίδιος και ή Κάτυ σύντομα να τον επισκεφθούν. Αρχισε τότε εκείνος να κάνει διάφορες ερωτήσεις:

— Είναι ο Πύργος τόσο ωραίος σαν εδω;

— Ίσως να μην είναι τόσο περιποιημένος, έκαμα ενώ, μα ο άερας είναι καλύτερος και θα ωφελήσει στην υγεία σας. Κι' έπειτα εκεί βρίσκεται κι' ένας άλλος, εξαδέλφος της Κάτυ, ο Χάρτον Έρνσούου, πούδαι συνεπής και δικός σας συγγενής και μαζί του θα μπορούτε να κάμπετε ωραίους περιπάτους...

— Και ο πατέρας μου; Είναι τόσο νέος και τόσο ωραίος σαν τον θεό μου;

— Είναι εξίσου νέος. Μά έχει μαύρο μαλλιά και μαύρα μάτια. Έχει πιο θαρρύ ύφος και είναι πιο ψηλός και πιο δυνατός. Ίσως δεν σας φανή εξ' αρχής τόσο γλυκός και τόσο ποιητικός, γιατί δεν είναι το είδος του. Ωστόσο, να είσθε καλός μαζί του, και φυσικά, θα σας αγαπήσει, όπως δεν μπορεί ν' αγαπήσει κανένας θεός, αφού είσθε γυιός του.

— Έχει μαύρα μάτια και μαύρα μαλλιά; επανέλαθε σκεπτικός ο μικρός Λίντον.

— Δεν κατορθώνω να τον φαντασθώ.

— Ωστε, δεν το μιλώ καθόλου;

— Όχι, πολύ, έκαμα ενώ. «Ούτε και τα κεραία ανέβηκα μετά παρατηρώντας με λύπη την άσπρη επιδερμίδα, την λεπτή κρόση του παιδιού και τ'α λαγυμέννα του μάτια... Τ'α μάτια της μητέρας του, μα πού δεν είχαν ωστόσο την λάμψη εκείνη.

— Τι παράζενο, να μην έλθη ποτέ να μ'α δη, ούτε τη μαμά ούτε εμένα! μουρμούρισε. Με γνωρίζει καθόλου; Έγώ δεν τον θυμάμαι...

Και τ'ο νέο παιδί βοήθησε σε σκέψεις και ή όλο τ'ο διάστημα του δρόμου, ίσκαμε την στιγμή πού σταθήκαμε μπροστά στον φράκτη του Πύργου. Παρακολούθησα, γωαίε να τ'ο δείχνω, τις έντυπώσεις πού.

Τ'ο στεγνό κι' ήγριο εξώστεικό τ'ο νέου του περιβάλλοντος, δεν φάνηκε να τον ενθουσιάζη. Μά κρατήθηκε από τ'ο να ενδηλωθ. Έγώ έσπευσα ν' ανοιζώ την πόρτα. Ήταν ακριβώς εξήμιση, και τ'ο πρωϊνό όσημα είχε τελειώσει. Ή ήπια ρέτσια αέτρεε τ'α κύπαλλα. Ο Ίωσήφ κάτι διηγόρησε στον γυιό του, Κι' ο Χάρτον έπαιναζόταν να πάη στα χωράφια.

— Ε, Νέλλη, σώναζε ο κ. Χρήκλιφ μόλις με είδε. Κι' έπου έτοιμαζόμουν να φύγω να ζατάρω αυτό πού μου άνηναι. Τ'ο έφερες. Στάσου να δούμε τί μέρας

του λόγου είναι. Σηκώθηκε και διευδύθησε στην πόρτα. Ο Χάρτον κι' ο Ίωσήφ τον ακολουθούσαν, γεμάτοι περιέργεια. Ο μικρός Λίντον έφριζε ένα φοβισμένο βλέμμα στα τρία αυτά πρόσωπα.

— Σίγουρα, σας γέλασαν, αφέντη έκαμε ο Ίωσήφ, αφού παρατήρησε προσεκτικά τον νεοελθόντα και σας έστειλαν τ'ο κορίτσι άντι τ' αγόρι!

Ο Χρήκλιφ στηρίζοντας στο γυιό του ένα βλέμμα πού κατετρόμαζε τον μικρό, άφησε ένα περιφρονητικό γέλιο:

— Θεέ μου! Τί όμορφές είναι αυτές! Τί θαλκτική ύπαρξι! Με τί τον τρέφανε ίσκαμε τώρα. Νέλλη; Με σαλιγκάρια μήπως; Να πάρη ο διάλογος! Αυτός είναι χειρότερος κι' απ' ή τον φανταζόμουναι. Κι' ο διάβολος ξέρει πώς δεν περιμένα και σπουδαία πράγματα...

Είπα στο παιδί να πεζέψη και να μπη μέσα. Αν και δεν καταλάβαινε καλά την έννοια των λόγων του πατέρα του, έτρεμε ωστόσο. Και στο βάθος, τ'ο έμενε πάντα κάποια αμφιβολία αν πράγματι ο σαρκαστικός κι' αποκορευτικός εκείνος πάνω μου μ' ένα τρώμο πού μεγάλωνε από στιγμή σε στιγμή. Κι' όταν ο κ. Χρήκλιφ πήςε ένα κλίσημα και τ'ο έειπε: «είλα εδω!» εκείνος έκρυβε τ'ο πρόσωπό του στον ώμο μου κι' έθαλε τ'α κλάματα.

— Άστα αυτά! Έκαμε ο Χρήκλιφ. Και τράβηξε απότομα τον μικρό μέσα στα γόνατά του, κρατώντας τ'ο κεφάλι του ψηλά με τ'ο χέρι στο πηγούνι.

— Άσε τις ανοησίες! Δεν τρώμε ανθρώπους εδω, Λίντον... αυτό, δεν είναι τ' όνομά σου; Είσις ωστόσο τέλειος γυιός τ'ης μητέρας σου! Μά δεν πήςε λοιπόν τίποτα από μένα, ψωφόπουλο;

— Έβγαλε τ'ο καπέτο του μικρού, έφριξε πίσω τις ξανθές υποκλες του, και ψαχούλισε με τ'α δάχτυλα τ'α άδύνατα μπροστάκια του και τ'α λεπτά του χέρια. Κατά τ'ο διάστημα αυτό ο Λίντον είχε πάψει τ'α κλάματα και με τ'α μεγάλα γαλανά μάτια του παρατηρούσε τον εξεταστή του.

— Με γνωρίζεις; ρώτησε ο Χρήκλιφ, αφού επέισθη ότι όλο του τ'ο σώμα ήταν εξ' ίσου άδύνατο και καχεκτικό.

— Όχι, έειπε ο Λίντον, ενώ στα μάτια του ζωγραφίζόταν ένας άπέραντος, ένας δικαιολόγητος τρόμος.

— Άκουσες τουλάχιστο να μιλούν για μένα;

— Όχι! επανέλαθε τ'ο παιδί.

— Όχι; Τί αίσχος για τ'ην μητέρα σου, να μη σου μιλήση ποτέ μα

Ή αυτότελης περιπέτεια του ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ στη σελίδα 53

Το άφίλητο κορίτσι

Η Διάνα, ή κόρη του προξένου, δεν έμοιαζε διόλου με τ'ην αδελφή της τ'ην Ουίνου. Μικρό κοριτσάκι, εκεί κάτω στο έξωτικό νησί, ήταν πάντα σοβαρή, επιφυλακτική, ακοτάδεκτη. Δεν έπαιζε με τ'α άλλα παιδιά, και μάλιστα τ'α παιδιά των ίθαγενών, και ήταν έθγαينه περίπατο, βαδίζε προσεκτικά, μ' αξιοπρέπεια, προσέχοντας να μην τσαλακώση τ'ο ώραίο της φόρεμα. Ή Ουίνου αντιθέτως ήταν πολύ ζωηρή. Πηδούσε τον φράκτη για να συναντήση τ'α μικρά νεγρόπουλα και να παίξη μαζί τους. Σαν γύριζε βουτηγμένη στη λάσπη, με καταξοσχισμένα τ'α ρούχα της, ή Διάνα της γύριζε τ'ην πλάτη με περιφρόνηση. Στ'ην εκκλησία έστεκε αξιοπρεπής κι' ακοτάδεκτη. Αισθανόταν ότι τ'α νεγρόπουλα τ'ην κύτταζαν με θαυμασμό και είχε τ'ην έντύπωση ότι ήταν λευκή και φωτεινή σαν τ'α λευκά κεράκια.

Ένα διήγημα της ΣΟΥΣΑΝ ΣΑΝΤΑΛ

Κάποτε, πηγαίνοντας σ' ένα χορό του Κυβερνηίου, ένα νεγρόπουλο της τσαλακώσε στον δρόμο τ'ο φορεμάτάκι της. Τ'ην έπιασε νευρική κρίση πού δεν τ'ης πέρασε παρά μόνο όταν μαστιγώθηκε τ'ο δυστυχισμένο νεγρόπουλο. Από τότε, κανείς πιά δεν άπλωσε τ'ο χέρι του πάνω στην Διάνα... Κανείς ωστόσο δεν τ'ην αγαπούσε. Ή Ουίνου αντίθετα ήταν τ'ο χαϊδεμένο παδί των μαύρων και καθημερινά κουβαλούσε στο σπιτί ένα σωρό πράγματα, σπόρους, κοκό, φάρια, γλυκύσματα καμωμένα από τ'ους ίθαγενείς, πεταλούδες με κομμένα τ'α φτερά, πού τ'α πετούσαν μόλις τ'α πήγαινε σπιτί, μα πού εκείνη τ' αγαπούσε σαν θησαυρούς. Όταν έγκατέλειψαν τ'ο νησί, ή Ουίνου έκλαιγε, όπως έκλαιγαν κι' οι ίθαγενείς. Ή Διάνα έέχασε τον τόπο πού άνετράφηκε μόλις πάτησε τ'ο πόδι της στην βάρκα.

Στ'ην Άμερική, ο πατέρας των τις έβαλε και τις δύο σ' ένα κολλέγιο. Ή Ουίνου αγάπησε τ'ο σχολείο, όπως είχε αγαπήσει και τ'ο νησάκι της. Κάθε βράδυ τ'ο δωμάτιό της ήταν γεμάτο από συμμαθητές της, πού ήσαν βέβαιοι ότι θάβρισκαν ένα καλοψημένο κακάο ή γλυκύσματα και... εχάριστη φλυαρία. Ή Διάνα παρακολούθησε σιωπηλή και σοβαρή, αποτραβηγμένη παράμερα, τις θορυβώδεις συζητήσεις των και τ'α γέλια των. Κάθε μέρα γινόταν περισσότερο όμορφη και χαριτωμένη. Στους χορούς ένεφανίζετο πάντα άργά, χόρευε ένα ή δύο φορές, κι' αποσυρόταν στο δωμάτιό της.

— Ηξερε ότι με τον τρόπο αυτόν, οι νέοι θα τ'ην αναζητούσαν και θα λυπόντουσαν για τ'ην άναχώρησή της. Ένοιωσε καλά ότι με τ'ην στάση της ζυγνούσε μέσα στις καρδιές των συμφοιτητών της, τ'ο πάθος πού δεν τολμούσαν να εξωτερικέθουν. Υπερήφανη για τ'ην όμορφιά της, κρατούσε ωστόσο σ' απόσταση τ'ους θαυμαστές της.

Στ'ην Ουίνου άρεσε ή κοσμική ζωή κι' εύρισκε ευχαρίστηση να φλερτάρη στους χορούς των πρεσβειών, όπου τ'η συνάδευε ο πατέρας της. Ή Διάνα δεν έβιθε καμιά σημασία.

(Συνέχεια στο επόμενο).

Δεν ήξερε ούτε ή ίδια τί ζητούσε από τ'ην ζωή, ούτε ποιά ακριβώς ήταν τ' όνειρό της, ως τ'ην ήμερα πού γνώρισε έναν σκηνοθέτη στον χορό της Γερμανικής Πρεσβείας. Τ'ης γεννήθηκε τότε ξαφνικά τ'ο όνειρο να γίνη στάρ, κι' έφυγε παρά τις αντιρρήσεις των δικών της και τ'ο είρωνικό μειδίαμα τ'ου πατέρα της, για τ'ο Χόλλυγουντ.

Σ' όσους τ'ην γνώρισαν όταν έφθασε στο Χόλλυγουντ, έκαμε τ'ην έντύπωση ενός κομματιού πάγου, πού πέφτει μέσα στη φωτιά. Όμως δεν εξαφανιόθηκε. Αντίθετα, τ'ο Χόλλυγουντ έδημιούργησε γι' αυτήν έναν ρόλο σύμφωνο με τον χαρακτήρα της: Τ'ης αδιάφορη κι' αγέρωχης παρθένου. Ή Διάνα ένεφανίζετο μόνο σε ρόλους πού τ'α αίσθημα τ'ησ ήταν εξωδωμένα. Οι ρόλοι της, ήταν ρόλοι σεμνοί. Οι πρωταγωνιστοί πού έπαιζαν μαζί της, ποτ'α δεν έπρεπε ν'ακούμησουν τ'α χείλη των στ'α χείλη της. Τ'ης έκαμαν μιά τερασσία ρεζιλάμα. Ήταν «άφιλητο κορίτσι». Όλοι τ'ην σεβόντουσαν. Μπροστά της οι ηλεκτρολόγοι δεν βλαστήμουσαν, τ'α γκαρσόνια χαμηλώναν τ' αυθάδικά των βλέμματα. Στους χορούς των μετριοφισμένων ένεφανίζετο ως Παρθένος. Αγαπούσε τον ρόλο αυτόν, πού ήταν τόσο σύμφωνος με τον χαρακτήρα της. Ή Διάνα ήταν ένα μεγάλο άστρι, πού όλος ο κόσμος τ'ο λάτρευε. Έπερνε ένα σωρό έρωτικά γράμματα, αφθονα λουλούδια, και γι' αυτήν γραφότουσαν άπειρα τραγούδια. Ή φήμη της ήταν παν-

κόσμια. Ένας Ίνδος μαχαραγιάς, από κείνους πού σκορπάν με τ'η χούφτα τ'α διαμάντια, ξετρελλάθηκε μαζί της από μακριά και τ'ην έξήτησε σε γάμο.

Κάποιος άλλος τ'ην ζήτησε έπειτα: Ο νεαρός πρωταγωνιστής πού τ'ην κατέκτησε με τ'α κατωρθώματά του στα τρία φίλμ πού γύρισαν μαζί. Τ'ην βαστούσε στα χέρια του, μέσα σε ναυαγία και σε πυρκαϊές. Αγοπούσε τρελλά ο Δούγκαν τ'ην Διάνα. Μά εύρισκε πάντα, ένα χέρι φοβισμένο πού αποτραβιόταν, κάποια άρνηση. Ο καιρός περνούσε. Κι' όταν εκείνος τ'ην ρωτούσε γιατί άρνούταν τον έρωτά του, εκείνη δεν άπαντούσε καν. Τ'ης άρεσε αυτό τ'ο σκληρό παιγνίδι τ'ης αντίστασης, και στο μετωπί προσπαθούσε να φαίνεται ωραιότερη για να τ'ου προκαλή περισσότερο τον πόθο.

Πολλές φορές αισθανόταν ότι ήταν έτοιμη να συγχωρήση και ήξερε ότι κάποια μέρα θα ύποχωρούσε. Απομάκρυνε ωστόσο εκείνη τ'ην ώρα. Τρόμαξε τ'ην μεταβολή στη ζωή της, τις πιθανές θλίψεις, τ'η ζήλεια, τις γκρίνιες, τ'η ρουτίνα πού θα τ'ης κατέστρεφε τ'ο όνειρο. Έβλεπε τ'ην αδελφή της τ'ην Ουίνου με δύο παιδιά, μ' έναν άστοχο σύζυγο, τον Τζών Άστερ, αναμειγμένο σ' ένα σκάνδαλο, μ' ένα διαζύγιο, κι' όλο τον γνωστό σωρό των νομισμάτων εκείνων τ'ου έρωτα, πού ύπάρχουν ελάχιστα γνήσια κι' ένα σωρό κάρπικα. Δεν τολμούσε να ριχτή στη ζωή. Αντιστεκόταν στο χέρι τ'ου Δούγκαν πούθελε να τ'ην τραβήξη σ' αυτήν.

Νόμισε ότι θα μπορούσε να τ'ην χωρήση διαν αυτή θάθελε. Ο Δούγκαν ήταν δυστυχής. Μιά μέρα, όμως, ένα κορίτσι, με θερμό αίμα και μιά φλόγα στα μάτια πέρασε κοντά του. Δεν τ'ον περιφρόνησε. Και οι δύο μαζί, χωρίς να λογαριάζουν τίποτα, άπεφάσισαν να χαρούν τ'α νειάτα τους.

Ή Διάνα έμεινε μόνη. Όσοι είχαν σαγηνευθ ή από τ'α γεμάτα αγνότητα μάτια της, είχαν αποκρουσθ. Λυπήθηκαν. Μά στο τέλος προτιμήσαν τ'α ωραία, ταχλνικά, γεμάτα ζωή, σκανδαλιάρικα μάτια. Ή όμορφιά τ'ης Διάνας, ήταν όμορφη μαρμάρου. Ή Διάνα άρχισε τώρα να όνειρεύεται τ'α χαμένα της χρόνια. Όλοι τ'ην θαύμαζαν μα κανείς δεν τ'ην ποθούσε πιά. Ή ζωή τ'ου περιφρόνησε, άπομακρύνθηκε απ' αυτήν, τ'ο ρεθμα της, έφερε μακριά, θορυβώδες, με τις θύελλες και τ'ην ήρεμία τ'ου, και τ'ην άφηνε άθικτη. Ήταν πάντα... τ'ο άφιλητο κορίτσι. Τ'ο κοινό αγαπούσε τ'α φίλμ, όπου φιλιόνται τ'ολλάγιστο στο τέλος τ'ου έργου. Στα ένωμένα χείλη ζήτη ένα παράδειγμα πού θα έφαρμιση σ' όλες τις σκοτεινές γωνίες.

Ή Διάνα δοκίμαζε τ'ο φιλί της στον καθρέφτη, μά ήταν πανωμένο. Έσυλλογίζετο άπελπισμένη τ'ον Δούγκαν πού δεν τ'ον έβλεπε πιά ποτ'ε στο στούντιο. Με μιά καινούργια χαριτωμένη σύντροφο εκείνος γύριζε τώρα έργα όλο ήέρμη και έρωτα. Ή Διάνα, άρχισε να παίξη τ'ους

ρόλους της μεγαλύτερης αδελφής ή κοριτσιών που μόλις βγήκαν από το σχολείο και που η αδέξιότητά των προκαλεί τα γέλια. Ήταν η φρόνιμη, η γκρινιάρια. Δεν άρσε. Ίδιως της έδιναν ρόλους δασκάλας ή φτωχής συγγενούς.

Τώρα πιά, δεν μπορούσε να ξεφύγει από τη μοίρα της.

Η Ουίνου ξανάφτιασε την ζωή της, ξαναβρήκε τον έρωτά της, στον μετανοημένο της σύζυγο. Η Διάνα όμως μαράθηκε. Τα λευκά ρόδα μαραινούνται ταχύτερα.

Τέλεια εγκαταλελειμένη, εύρισκε τώρα παρηγοριά στους μικρούς συναισθηματικούς κινηματογράφους στους οποίους παρακολουθούσε τα έργα, όπου είχε εμφανισθεί άλλοτε με τον Δούγκαν.

Τα χρόνια κύλισαν. Ήταν τώρα η γεροντοκόρη, με το λευκό δέρμα και τη μαραμμένη όμορφη. Όσοι την είχαν γνωρίσει, έλεγαν ότι υπήρξε όμορφη. Δεν είχε όμως τίποτα η Διάνα που να της ξυπνά τις γλυκειές αναμνήσεις που παρηγορούν τα γερατειά. Έμοιαζε με τα ωραία πανάκριθα αντικείμενα που όλος ο κόσμος τα θαυμάζει στη βιτρίνα, μα κανείς δεν τολμά να τα άγγιξη, ως ότου κάποια μέρα αντίληφθούν ότι πάληωσαν, χωρίς να χρησιμοποιηθούν, και που τα ξεπουλούν σε φτηνή τιμή.

Ίσως η Διάνα νόσφισκε κάποιον που να την ποθούσε κι' έτσι. Μ' αντίσπεκτόταν πάντα. Της έγινε πάθος η αντίσταση και κανείς δεν κατάλαβε το μυστικό της. Όμως πολλές φορές στην ερημία της, αναπολούσε τη ζωή της, ένοιωθε ότι η ετυχία στη ζωή πληρώνεται με προσπάθεια, με δάκρυα, με τόλμη και με ειλικρίνεια. Πώς γι' ανά ετυχισμένη καμιά, πρέπει να παίζει με τα χρώματα μικρό κορίτσι, να ξεσχίση τα ρούχα της, να πηδήση φράχτες, να μην αποφεύγη να χορεύη, κι' ακόμα, να μην αρνιέται την καρδιά της. Ένα δώρο, που όπως είπε ο ποιητής, μας τάδωσε ο Θεός για να το δίνουμε..

ΣΟΥΖΑΝΑ ΣΑΝΤΑΛ

ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

— Έγυμνάσια στους Ντυπόν!... — Όλα τα μοχαιροπήρουνα ήταν από ζ... —

— Έτσι, έ; Για να θω... —

ΚΟΜΗΤΑΙ, ο φόβος και ο τρόμος των προγόνων μας

Τα ούρανια φαινόμενα, υπήρξαν πάντοτε για τους παλαιότερους, άφορμη παρεξηγήσεων που συχνά απέβαιναν τραγικές. Η παρεξηγήσεις δέ για ένα φαινόμενον, ήταν τόσο πιο μεγάλη, όσο πιο σπάνιο ήταν το φαινόμενο αυτό. Τότε πιά, τον φόβο και τρόμο συνέχει τους πάντας και όλοι περίμεναν την καταστροφή που ασφαλώς θα έρχόταν μετά την εμφάνιση του μυστηρίου, δους και ανεξηγήτου για την εποχή και για το πολύ πλήθος, φαινομένου.

Από τα μεγαλύτερα θύματα της λαϊκής αυτής παρεξηγήσεως ήταν και οι κομήτες.

Τι μπορούσαν ναταν άλλο αυτά τα άστέρια με ούρα, παρά γρουσουζιά και θάνατος για τους ανθρώπους! Ακούστηκε ποτέ τα άστέρια να έχουν ούρα; Ήταν τα τέρατα του ούρανο, όπως τα παιδιά με δυο κεφάλια και τα κατσίκια με όχτώ πόδια, τα τέρατα της γης, που ήταν αδύνατο να μη φέρουν την δυστυχία στα σπίτια όπου γεννιόντουσαν. Γι' αυτό και τα έσφαζαν ή τα έκαιαν ζωντανά!

Οι κομήτες όμως υπήρξαν ακόμη φοβερότερα τέρατα, γιατί γενικώς τερσε θά ησαν οι καταστροφές που έφερναν πίσω τους και γιατί δεν μπορούσαν να τους πιάσουν και να τους κάψουν κι' αυτούς οι άνθρωποι, όπως τα άλλα τέρατα! Έτσι, οι άνθρωποι περίμεναν μοιραστικά την καταστροφή που θα έπληρχτο.

Θραύση Έκαναν οι προλήψεις περι, κομήτου σ' όλες της εποχές που χάνονται στα βάθη των αιώνων. Περισσότερο όμως στην λιθινή εποχή και στον μεσαίωνα που τόσο μοιάζουν μεταξύ των, ως προς το πνευματικό σκοτάδι που επικρατούσε μεταξύ των ανθρώπων τότε.

Θα σάς αναφέρω μερικές από τις δοξασίες περί κομητών που συχνά, είτε γιατί είχαν κάποια βάση την οποία η λαϊκή διείσθησις, το ένστικτο του πλήθους, έβλεπε καθαρότερα από τους μορφωμένους, είτε τυχαία, επαλήθευαν.

Η εμφάνισις ενός κομήτου στα 1621 έσήμαινε ότι θα πέση ή θα πεθάνη ένας άρχοντας. Πράγματι, τον ίδιο χρόνο, πέθανε ο αρχιδούξ 'Αλβέρτος, σύζυγος της 'Ισαβέλλας, κόρης Φιλίππου του Β'.

Παλαιότερα, ο Βεσπασιανός φώναξε, στο θέσμα ενός κομήτου που είχε εμφανισθή επί της βασιλείας του: «Δεν φοβάμαι τον κομήτη έγω, είναι μαλλιαρός και έγω είμαι φαλακρός!» Αυτό, όμως, δεν τον έσωσε, Πέθανε λίγο αργότερα..

Ο 'Αττίλας έμαθε ότι θα πεθάνη από έναν κομήτη που έλαμπε επί τριάντα μερόνυχτα στο στερέωμα.

Ο Μερουβαίος, γιός του Σουλπερικ και ο 'Αντρούκ, πρίγκηψ Κωνσταντινουπόλεως, είδαν και τοι το τέλος τους να γράφεται το λευκό φτερό ενός κομήτη, επάνω στον ούρανο.

Και ή σειρά συνεχίζεται. Οι χρονικογράφοι αναφέρουν εμφάνιση διαφόρων κομητών κατά τις στιγμές του θανάτου του Ρωμίου Αυτοκράτορος Κλαυδίου του Κωνσταντίνου του Μεγάλου, Βαλεντιανού Γ', του Σουλπερικ, σιλέως της Γαλλίας, του 'Αυριγκίου Αυτοκράτορος της Ρώμης, του 'Αμεθ, του Καρλομάγνου, του Λουδοβίκου Β', Αυτοκράτορος της Γερμανίας, του Βολεσλάου Α', βασιλέως της Πολωνίας, του Ριχάρδου Α', σιλέως της 'Αγγλίας.

Επίσης με την εμφάνιση κομήτου εξηγγέλθη και ο θάνατος του περυσίου φήμου καρδινάλιου Μαζαρίνου.

Έχουν όμως και τα εθύματα οι κομήται. Έτσι, η εμφάνισις κομήτου στα 1668 που έρμηνεύθηκε προαναγγελία φοβεράς καταστροφής, δεν είχε ως αποτέλεσμα, χάιο και εκείνο, παρά την εμφάνισις επιδημίας που έδεκάτισε... τις τες της Βεσφαλίας!

Η εμφάνισις δέ ενός άλλου κομήτη στα 1664, προκάλεσε μίαν άλλη επιδημία... άθροδους συζυγικούς και γάδες που κατέληγαν έδω και εκεί σε διαζύγια!

Υπήρξαν όμως και ευεργετικοί κομήται.

Η εμφάνισις ενός τέτοιου 1811, όχι μονάχα δεν έσφερε στον καμιά καταστροφή, αλλά έπαιξε τόσο στην σταφυλοπαραγωγή της Γαλλίας, ώστε να βγη εκείνη τη χρονιά το κολλίτερο κρεσί είνε βγή ποτέ. Οι παραγωγοί το πανόμασαν «κρασί του κομήτη».

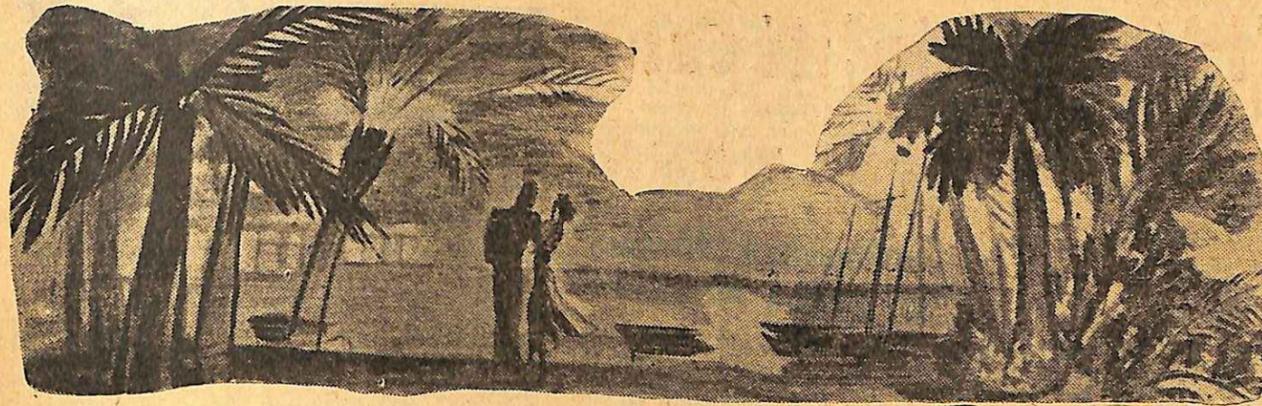
Αλλά ελάνοσαν και την μόδα κομηται!

Στα 1744, η εμφάνισις ενός κομήτη έδωκε άφορμη σε άνησχητη κότατες διαδόσεις. Ο κομήτης όμως έφυγε όπως ήλθε, χωρίς ν' αφήσει ίχνη της διαβάσεώς του.

Οι κυρίες, ύστερ' από αυτό... τον έκαναν μόδα Δηλ., έκαμαν χτενίσματα και καπέλλα... «άλα κομηται»!

Το ίδιο αβρόχοις ποσι — αλλά χωρίς να λανσάρη και καμιά μόδα πέρασε επάνω από τη γη και ένας κομήτης στα 1852. Και εν τούτοις οι αστρολόγοι είχαν πη ότι θα έπληκλούθει ένας τέτοιος κατακλυσιμός, που τα νερά θα έσκέπαζαν τα ύψη λότερα βουνά της Εύρώπης!

Και ο κατακλυσιμός αυτός δεν έγινε..

Η νύχτα του γάμου

Διαιθηματικό διήγημα της Ρόζας Τιμπώ

ΜΗΠΩΣ κρυνεις, αγάπη μου;... Τα χέρια σου είναι πολύ δροσερά και δεν φοβείς το παλτό σου.. Θέλεις να έπιστρέψουμε;

— Ω! Όχι, όχι ακόμα... Είναι τόσο γλυκειά ή άπομνη βραδυά!.. Όλα είναι όμορφα γύρω μας.. Ο ούρανος, ή θάλασσα κι' όλα αυτά τα λουλούδια!.. Ω! Ζάκ, πόσο είμαι ετυχισμένη που σ' έχω κοντά μου τώρα για πάντα, ναι, για πάντα..

— Ναι, αγάπη μου, για πάντα.. Η νύχτα, όμως, προχώρησε πολύ και ο αέρας είναι πολύ κρύος.. Ας επιστρέψουμε..

Και άγκαλιασμένοι πάντοτε, ο Ζάκ με τη γυναίκα του, επέστρεψαν στο φωτόλουστο πάλας.

— Αγαπημένη μου, ψιθύρισε ο Ζάκ, μόλις βρέθηκαν μόνοι στο δωμάτιο.

— Αλλ' εκείνη δεν άπλητησε στο φιλί του και όταν εκείνος ξανάνοιξε τα μάτια του, την είδε που τον κύτταζε με προσοχή. Ποτέ η Λίνα δεν είχε αυτή την έκφραση που είχε άποψε. Και ο Ζάκ άνησυχσε. Εκείνη το κατάλαβε και χαμογέλασε. Ω! Δεν ήταν τίποτε, μα τίποτε άπολύτως. Κάποια σκέψις της είχε περάσει από το νού, μιά σκέψις άσημαντη, που δεν άξιζε τον κόπο να την επαναλάβη. Αλλ' ήταν άργά.. Έπρεπε ν' αλλάξουν για το βραδυνό φαγητό..

— Όχι, δεν ήταν άργά και έξ άλλου κανένας δεν άλλαζε για το βραδυνό φαγητό. Αλλ' ο Ζάκ δεν της το είπε. Κάθησε στην άκρη του κρεβατιού και την κύτταζε, όρθια μπροστά του, όμορφη σαν νεράιδα. Το γλυκό της πρόσωπο ήταν έστραμμένο προς το παράθυρο. Και όλα επάνω της είχαν μιά παιδικότητα.. Γι' ατί, όμως, δεν ήθελε να το πη τί συλλογιζόταν προό όλιγου;.. Ας είναι.. Αργότερα, θα την παρακαλούσε να του το πη.

Θα πήγαινε να την περιμένη στο μπάρ — της είπε — και μόλις θάρχότανε, θα πίναν από ένα κοκταήλ. Αλλά να μη βιασθή. Να ντυθή με

την ήσυχία της. Τίποτα δεν τους έβίαζε και όλη ή ζωή ήταν μπροστά τους. «Δεν είναι έτσι, αγάπη μου;» Ξανάκλεισε την πόρτα πίσω του και εθύς μόλις βρέθηκε έξω, θέλησε να ξαναγυρίση πίσω και να της πη πόσο την ελάτρευε, πόσο την αγαπούσε.. Θά ήθελε να της τα πη όλα αυτά, αλλά δεν ξανάνοιξε την πόρτα και κατέθηκε νωθρά τη μεγάλη σκάλα.

Καθισμένος στο μπάρ, με τα πόδια τεταμένα, ο Ζάκ κύτταζε το ποτήρι του, που είχε κι' όλας άδειάσει. Η άναμνη είναι μεγάλη εύχारीσις, συλλογιζόταν, γιατί άποτελεί το προσιμιον ενός εθάριστου έρχομού.. Σε λίγες μέρες θα ξαναγύριζαν στο Παρίσι, όπου τους περίμενε μιά ζωή γεμάτη διασκεδάσεις.. Όταν περιμένη κανείς ένα αγαπημένο πρόσωπο, συλλογιζόταν ο Ζάκ, είναι σαν να γεμίζει την καρδιά του με τρυφερότητα.. Πραγματικά, τα τρία αυτά τελευταία χρόνια της πλήρους μονώσεως του είχαν μάθει πολλά πράγματα.. Τι κουτάς που ήταν πρώτα και πως χάλασε την ετυχία του με τις άδειότητές του.. Τώρα, όμως, όλα είχαν διορθωθή.. ναι, όλα!..

Κύτταζε γύρω του τα διάφορα ζευγάρια και χάρηκε που τα είδε δ.

λα με το χαμόγελο στο στόμα. Ξανασκέφθηκε τα τρία άδεια χρόνια που είχε περάσει.. Ω! Τι φριχτές νύχτες είχε περάσει μόνος του, χωρίς καμιά συντροφιά..

Επί τέλους, η Λίνα έφθασε. Τι όμορφα που της πήγαινε αυτή ή μωδ τουαλέττα!.. Και τί λευκά που ήταν τα χέρια της.. Θά μπορούσε να τα όνομάση κανείς έμψυχους κρίνους!.. Ξαφνικά, του ήρθε του Ζάκ ή έπιθυμία ν' άρπάξη τη γυναίκα του στην άγκαλιά του, εκεί, μπροστά σ' όλον τον κόσμο και να τη σφιξη δυνατά στο στήθος του, πολύ δυνατά.. Δεν τόλμησε, όμως.. Της πήρε μόνο το χέρι και τόφερε στα χείλη του.

Ήταν πολύ άργά τώρα Πλησίαζαν ασφαλώς μεσάνυχτα. Μέσα στην άπέραντη νύχτα, ή πόλις όλόκληρη είχε παραδοθή στον ύπνο. — Όχι, δεν ήταν κουρασμένη ή Λίνα, καθόλου.. Ήταν τόσο γλυκειά αυτή ή βραδυά, τόσο γαλήνια, τόσο φωτεινή..

— Ζάκ, δεν είσαι ετυχής άποψε; Έκείνος δεν της άπλητησε, αλλά πέρασε το χέρι του γύρω από τους ώμους της. Εμειναν εκεί, άκίνητοι, κυττάζοντας τη μαγεμένη νύχτα. Κάποια στιγμή, ή Λίνα είπε:

— Αγαπημένη μου.. Ο Ζάκ την έσφιξε πιο δυνατά τη μέση του, αλλά δεν μίλησε. Συλλογιζόταν την ετυχία του, που την κρατούσε σφιχτά στα χέρια του και φοβόταν μήπως του έφυγούσε και φύγη.. Είναι τόσο δαίλη ή ετυχία..

Και χωρίς να το θέλη, ο Ζάκ έσφιξε ακόμα πιο δυνατά τη Λίνα, πρσάμα που την έκανε να πονέση..

— Ζάκ, είπε τότε ή Λίνα, θέλω να μου ύποσχεθής ένα πράγμα.. Ένα μόνάχα.. Θά μου το ύποσχεθής;

— Ό,τι θέλεις, αγάπη μου, της είπε. Πές μου, τί θέλεις..

— Θέλω, να μη ξαναχωρίσουμε ποτέ πιά, Ζάκ. Μου το ύπόσχεσαι;

Η εύτυχία πέρασε από κοντά του...

Αισθηματικό διήγημα του Τζοελ Μπάρνς

Ο ΓΥΙΟΣ μου μεγαλώνει και βλέπω ότι τα κορίτσια αρχίζουν να τον άπασχολούν. Το περασμένο βράδυ επέστρεψε από το σινεμά και ήρθε μέσα στο γραφείο όπου εγώ και η Σουζάννα, η γυναίκα μου, διαβάζαμε.

—Ήταν καλό το έργο; τον ρώτησε η Σουζάννα.
—Ούτε καλό, ούτε κακό, μαμά, απήντησε ο γιός μας. Η αιώνια και συνηθισμένη ιστορία. Μια κοπέλλα αγαπάει κάποιον, αλλά παντρεύεται έναν άλλον και περνάει δόκληρη τη ζωή της με την ανάμνηση του πρώτου.

Η ολιγόλογη αυτή περίληψις μ' έκανε να χαμογελάσω. Έμάντευα ότι το φιλμ αυτό είχε συγκινήσει τον Πιερρό, αλλά δεν θάλεγε περισσότερο. Το θέμα ήταν τέτοιο, πού τον έκανε δειλό και συνεσταλμένον...

—Θα είναι ωραία ταινία, είπε τότε η Σουζάννα. Τί λές, Ζάν, πάμε αύριο να το δούμε;

—Σας προειδοποιώ ότι δεν είναι καθόλου εξαιρετική, μαμά, επέμεινε ο Πιερρό. Έγώ τουλάχιστον δεν μπορώ να καταλάβω πώς είναι δυ-

νατόν μια γυναίκα της θυμάται σ' όλη της τη ζωή ένα παιδικό της φίλο...

Για μιά ακόμη φορά, χαμογέλασα πίσω από την έφημερίδα μου. Αλλά αυτή τη φορά, το χαμόγελό μου ήταν μελαγχολικό. «Ω! Πόσα ακόμα πράγματα είχε να μάθη ο Πιερρό από τη ζωή!... Και ο νους μου πήγε στην Μπελού, της οποίας ωστόσο την ιστορία δεν μπορούσα να του την διηγηθώ...

Δέκα έφτα ακριβώς χρόνων ήμουν κι' εγώ όταν έκανα τη γνωριμία της Μπελού. Αυτό συνέβη στο Μαιζόν-Λαφίτ, όπου παραθέριζα στη βίλλα της γιαγιάς μου. Ένα ά- γάγεμα, στο τένυς- κλούμπ, όπου έπαιζα με...

...τι φίλους σ' ένα γειτονικό τε- ρράν έπαιζαν τέσσερα κορίτσια. Το ένα απ' αυτά γελούσε, φώναζε και χοροπηδούσε διαρκώς σαν άγριο- κάτσιο. Δεν είχε κα- θόλου ιδέα από τένυς και πετούσε το τό- πι προς όλες τις διευ- θύνσεις. Τις περισσό- τερες, όμως, φορές, το έρριχνε στο δικό μας τεράνιν.

Οι φίλοι μου εθύ- μωναν για την άδει- ότητα της, πού μας χαλούσε το παιγνίδι. Φαινομενικώς, εθύμω- να κι' εγώ. Από μέσα μου, όμως, εύρισκα την άγνωστή μου κο- πέλλα χαριτωμένη. Κάθε φορά που ξανά- στελνε το τόπι στο τεράνιν των κοριτσι- ών, της έδειχνα ένα πρόσωπο καταφουρ- κισμένο, φρόντιζα, ό- μως, να το παρη, αυτή το τόπι, γιατί αγα- πούσα το χαριτωμένο της χαμόγελο και την κρυστάλλινη φωνή της πού μου φώναζε «ευχαριστώ». Έπαιζε άπεναντί μου και την περιεργαζόμουν από μακριά. Ήταν ένα χαριτωμένο κορίτσι με λεπτή τάγια και ρόδινο πρόσωπο, νε- μάτο ζωή και βροσία. Με συνέλαβε πολλές

φορές πού την κύτταξα. Και μιά φο- ρά πού στράφηκα προς το μέρος της, τα μάτια μου συνήνησαν τα δι- κά της... Αλλά μονάχα για μιά στιγμή. Γιατί εκείνη απέστρεψε α- μέσως το βλέμμα της...

Ήταν ολοφάνερο ότι μεταξύ έ- μου και της κοπέλλας υπήρχε ένα ρεύμα άμοιβαίας συμπαθείας. Δεν ήθελα, όμως, να το αντίληφθουν οι φίλοι μου, γιατί εκείνη την εποχή ήμουν πολύ δειλός. Έπι πλέον — κι' αυτό ήταν το περίεργο — δεν ήθελα ν' αντίληφθώ τη συμπαθείά μου ού- τε αυτή η ίδια!

Όταν τελείωσε η παρτίδα μας, οι φίλοι ξέσπασαν τη φούρκα τους.

—Θα έρθης μαζί μας; μου ειλπαν. Θα συνοδεύσουμε τα κορίτσια μέχρι την πόλι. Έχουν όλα ποδήλατα, άλ- λά προηγούμενως θα κάνουμε μαζί μιά βόλτα στο πάρκο.

Δεν γνώριζα καμμιάν απ' αυτές και άκολουθήσα την παρέα έξ άπο- στάσεως, προσποιούμενος τον άδιά- φορο. Κανένας δεν σκεφθηκε να κά- νη συστάσεις, ώστε να γνωρισθώ με όλους μεταξύ μας. Έπάνω στην κου- βέντα, όμως, έμαθα τα όνόματα ό- λων των κοριτσιών.

Κάποια στιγμή, το ένα από τα κο- ρίτσια πρότεινε να καθήσω λίγο πάνω στο γρασίδι. Η παρέα τότε έ- πεκρότησε και προς στιγμήν βρεθή- καμε όλοι ξαπλωμένοι χάμα. Έγώ κάθησα στην άκρη, στο περιθώριο δηλαδή της παρέας. Η Μπελού κα- θόταν στο κέντρον και σαν νόστιμη πού ήταν, συνεκέντρωνε τα βλέμμα- τα όλων των φίλων μου. Ήταν η ψυ- χή της συντροφιάς και γελούσε δι- αρκώς.

Εγώ, στη γωνιά μου, νόμιζα τον έαυτόν μου άξιολύπητον. Θα ήθελα να έχω κι' εγώ το θάρρος του Ρομ-

πέρ Μαρσαί, πού άπαντούσε στις δι- αβολές της Μπελού με έξυπνα πει- ράγματα. Για να κρύψω την άμηχα- νία μου, άναψα ένα τσιγάρο. Από μέσα μου, όμως, ζήλευα όλους τους φίλους μου για την άπλότητα και τη φυσικότητά τους. Έγώ δεν εύρισκα τίποτε να πώ και όλοι έδειχναν ότι με είχαν ξεχάσει.

Κύτταξα την Μπελού. Μου είχε τις πλάτες γυρισμένες κι' έτσι δεν μ' έ- θλεπε. Για να παραγορηθώ, φαντα- ζόμουν ότι μ' όλο πού χαμογελούσε κι' άστειευόταν με τους άλλους, εί- χε τον νου της σε μένα.

Λοιπόν: Σε λίγο, μου δόθηκε η ά- πόδειξις ότι δεν είχα γελασθή.
—Ποιός θα μου δώση ένα τσιγά- ρο; έίπε η Μπελού.

Ξαφνιάσθηκα κάπως, γιατί, κατά την προπολεμικήν εκείνη εποχή, οι γυναίκες δεν εκάπνιζαν μπροστά στον κόσμο. Όλα τα παιδιά έβαλαν τα χέρια στις τσέπες, για να έκπλη- ρώσουν την έπιθυμία της Μπελού. Εκείνη, όμως, τους περιφρόνησε ό- λους:

—Θα πάρω ένα από τα δικά του, είπε και μ' έδειξε με το βλέμμα.

Χωρίς να σαλέψω από τη θέση μου και άνικανος να κάνω καραγκιοζί- στηκες υποκλίσεις όπως οι άλλοι, της άπλωσα το χέρι μου με την ταμ- πακιέρα μου άνοιχτή, Στρώθηκε, ήρθε κοντά μου, ξάπλωσε πλάι μου και πήρε το τσιγάρο.

—Σπέρτα; έίπε, κυττάζοντάς με κατάματα.

Της πέταξα το κουτί στα πόδια. Έκείνη, όμως, δεν σηκώθηκε από τη θέση της.

—Δεν θέλετε να μου το ανάψετε σεις;

Με ύφος τάχα κουρασμένο, πήρα το κουτί και της έδωσα ένα σπέρτο άναμμένο. Τότε κείνη άπλωσε το χέ- ρι της και χούφτωσε το δικό μου, για να το φέρη κοντά στα χείλη της. Καθώς άναβε το τσιγάρο της, με κύτταζε μέσα στα μάτια. Ήξερα καλά τί έλεγε κείνο το βλέμμα της. Με παρακαλούσε να γίνω τρυφερώ- τερος και όμιλητικώτερος μαζί της. Η δειλία μου, όμως, ήταν τόσο με- γάλη, ώστε, θέλοντας και μή, έξα- κολουθήσα να παρασταίνω το ά- γριμι.

—Ένα κορίτσι στην ηλικία σας, δεν θάπρεπε να καπνίζει, έίπα. Είναι πολύ άσχημο!

Αν την έχαστούκιζα, δεν θα πο- νούσε περισσότερο. Τα μάτια της βούρκωσαν. Μου γύρισε τις πλάτες κι' άρχισε να μιλά με τους άλλους. Κι' εγώ; Έγώ, παρακαλούσα ν' ά- νοίξη η γη να με καταπιή...

—

Όταν σηκώθηκα να φύγουμε, φρόντισα να συνοδεύσω κάποιαν άλ- λη. Την έλεγαν Έλένη. Μαζί της, είχα ξαναβρή το θάρρος μου και ρλυαρούσαμε ήσυχα κατά μηκος της άλλεας, ενώ η Μπελού, πού δεν την έφينا από τα μάτια, έξακολου- θούσε να χαριεντίζεται με τους άλ- λους. Κρατούσα από το τιμόνι το πο- δήλατο της Έλένης, άπαντούσα μη- κανικώς στις ερωτήσεις της, αλλά ταυτόχρονως προσπαθούσα να μη γάνω ούτε μιά λέξη από αυτά πού έλεγε η Μπελού. Έργόνταν στιγμιές του μ' έπιανε η έπιθυμία να την τραγαλλίσω, βλέποντας την άδια- ρορία της προς το άτομό μου. Στο κάτω - κάτω, όμως, μου ανταπέδιδε τα ίσα και με πλήρωνε με το ίδιο

νόμισμα. Θα ήθελα να της ζητήσω συγγνώμη για την παρατήρησι πού της είχα κάνει, αλλά δεν εύρι- σκα τα κατάλληλα λόγια. Έξ άλ- λου, μέσα σ' όλο αυτό το πλήθος δεν θάχα ποτέ το θάρρος να μιλή- σω. Θα έπρεπε να βρεθώ με μόνι.

Έξαφνα, η Μπελού άρχισε να κά- νη μιάν επίδειξια μανούβρα. Σιγά- σιγά, τους άφισε όλους και μένον- τας διαρκώς πίσω, τα κατάφερε ώ- στε να συμβαδίζουμε. Στο τέλος, δεν μās έχώριζε, παρά μονάχα το ποδήλατο της Έλένης. Χωρίς να με κυττάξη, η Μπελού άκούμπησε το χέρι της στην άλλη άκρη του τιμονι- ού και άρχισε να σφυρίζη ένα τρα- γουδάκι. Τότε εγώ, χωρίς να φρον- τίσω για την Έλένη πού συνέχισε τον δρόμο της, σταμάτησα. Τα βλέμ- ματά μας διασταυρώθησαν και πά- λι, όπως τότε πού της άναψα το τσι- γάρο. Βλέμματα ίκετευτικά, αδέ- ξια, σοβαρά. Την ίδια στιγμή, ο Ρο- μπέρ μās φώναξε από μακριά:

—Ελάτε, λοιπόν! Γιατί δεν προχω- ρείτε;

Σήκωσα το κεφάλι μου κι' αί- σθάνθηκα ότι είχα κοκκινίσει ως τ' αυτιά. Για δεύτερη φορά, η δειλία μ' έκανε να γίνω άπότομος και άγε- νής:

—Εγώ φεύγω! φώναξα. Συνοδέ- ψτε σεις τα κοριτσόπουλα!

Όλοι γέλασαν, εκτός από την Μπελού. Έψαξε να βρή κάτι για να πη, αλλά προς στιγμήν έμεινε βω- θή. Ύστερα, ανέβηκε στο ποδήλατό της και έίπε με φούρκα και με περι- φρόνηση μαζί:

—Αντε να χαθής, σνόμπ!

Έκείνη τη βραδυά, δεν μπόρεσα να κλεισω μάτι. Ο νους μου ξανά- φερνε τη μιά μετά την άλλη όλες τις λεπτομέρειες της κακότυχης περιπε- τείας μου. Τώρα, εύρισκα άπαντή- σεις πνευματώδεις, δικαιολογίες τρυφερές, ταπεινές και συγκινητι- κές, αλλά... τί τα θέλεις; Είχα χά- σει την παρτίδα. Δεν μου έμεινε πιά, παρά να την θυμάμαι και να θλιόμ- αι...

—

Την επαύριον, ο Ρομπέρ μου ά- νήγγειλε θριαμβητικώς ότι το έπό- μενον Σάββατο είχε ραντεβού με την Μπελού! Θα πήγαιναν βαρκάδα στον Σηκουάνα... Από κείνη τη στιγ- μή, χωρίς να το θέλω, τον έμίσησα τον Ρομπέρ.

Αλλά το μίσος μου αυτό δεν κρά- τησε πολύ. Λίγες μέρες άργότερα, ο Ρομπέρ μου άμολόγησε ότι το ραν- τεβού του με την Μπελού δεν είχε κανένα ενδιαφέρον καθ' όλο το διά- στημα, η Μπελού του μιλούσε για μένα και τούλεγε με ποιόν τρόπο θα μου άπαντούσε, αν θα ξανατόνω- ναμε ποτέ.

Κατάλαβα ότι η Μπελού με συμ- παθούσε. Κι' έπειδή την συμπαθούσα κι' εγώ, άπεφάσισα να κατακινήσω την δειλία μου. Πήρα, λοιπόν, χαρτί και της έγραψα το ακόλουθο «έμ- βριθέστατο» γράμμα:

«Φίλη δεσποινίς,
»Πληροφορηθείς παρά του κοινοδ μας φίλου κ. Ρομπέρ Μαρσαί, ότι έπι- θυμείτε να με συναντήσετε και ών πάντοτε πρόθυμος να σας εξοηρη- τήσω, λαμβάνω το θάρρος να έπο- δείξω μίαν συνάντησιν, κατά την δι- άρκειαν της οποίας θα ήδύνασθε να μου άνακοινώσητε αυτά πού σας έν-

διαφέρουν. Έλπίζω ότι θα θελήσετε να συγχωρήσετε το θάρρος το οποί- ον έλαβα, όρίζων την έν λόγω συ- νάντησιν διά την προσέχη Πέμπτην.
»Διά να μη σας υποβάλω εις την παραμικράν κόπωση, σας παρακα- λώ να έλθετε με το ποδήλατόν σας. Την 4 μ. μ. θα σας περιμένω πρό της εισόδου του τένυς-κλώμπ.

Μετά τιμής
ΖΑΝ ΡΑΤΩ»

Την επαύριον, έλαβα αυτή την ά- πάντησι:

«Άγαπητέ μου τρελλέ,

»Δεν είδα ποτέ κανένα να γράφη τόσο άνόητα γράμματα. Άν κατά- λαβα, όμως, καλά, μου δίνετε ραν- τεβού για την έρχομένη Πέμπτη. Θα έλθω.

Φιλικώτατα
ΜΠΕΛΟΥ»

..Φιλικώτατα, Μπελού... Φιλικώτα- τα, Μπελού... Δυό λέξεις, πού τρα- γουδούσαν μέσα μου όλη εκείνη τη νύχτα.

Ωστόσο, όταν συναντηθήκαμε την Πέμπτη, δεν ξέραμε τί να πούμε. Ά- νεθήκαμε στα ποδήλατά μας και πήραμε τον δρόμο της έξοχης, τελεί- ως άμιλητοι. Μέχρις εκείνης της στιγμής, άγνοούσα τα θέλητρα πού κρύβει η σιωπή.

Όταν φθάσαμε στο δάσος, κατε- θήκαμε και καθήσαμε στη ρίζα ενός δέντρου. Είχαμε καθίσει ο ένας πλάι στον άλλον και δειλά-δειλά, έ- φερα το χέρι μου γύρω από τους ώ- μους της... Πρώτη μίλησε η Μπελού.

—Ξέρεις; Προχθές μιλούσαμε με τη Ζανέτ για σένα. Μου έίπε ότι εί- σαι το μόνο καθώς πρέπει παιδί πού γνώρισε.

—Ποιά είναι η Ζανέτ;

—Η αδελφή μου. Είναι μεγαλύτε- ρή μου και παντρεμένη.

—Και πώς φέρατε την κουβέντα γύρω από το άτομό μου;

—Εγώ την έφερα. Γιατί, μήπως σε πείραξαν κι' αυτά. Μα τί γκρινιάρ- ης πού είσαι. Θεέ μου! Φαντάζομαι τί θα γίνης όταν θα παντρευθής!

—Αν είναι αυτή η γνώμη σου για μένα, έίπα, τότε γιατί επιδιώκεις με τόσο πείσμα τη συντροφιά μου;

—Εγώ, επιδιώκω τη συντροφιά σου; Τί κουτάς πού είσαι! Μάθε, λοιπόν, φίλε μου, ότι το μόνο πού έλπίζω, είναι να μη σε ξαναδώ!

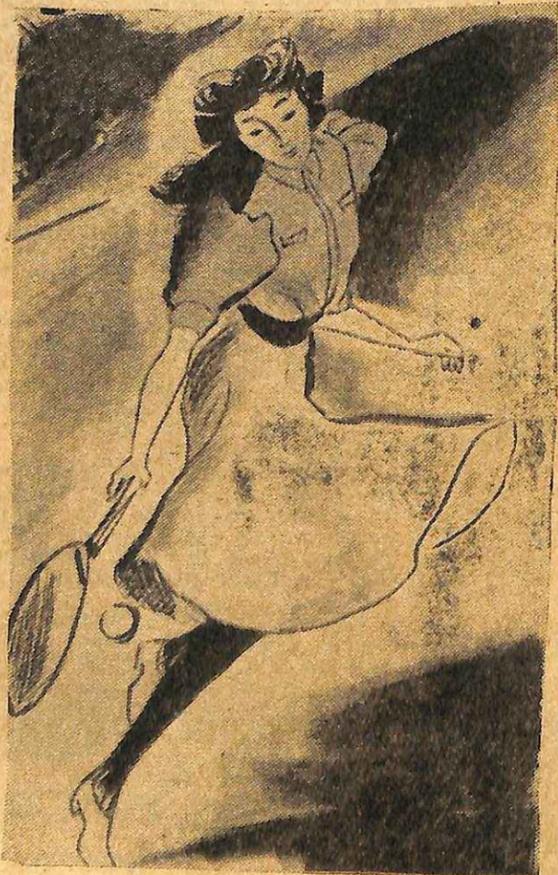
Και παίρνοντας το ποδήλατό της, ξεκίνησε για την πόλι. Την άφησα να φύγη, χωρίς να κάνω τίποτα για να τη συγκρατήσω.

Την άλλη, όμως, μέρα, ξαναείδα- θήκαμε. Και ξαναμαλώσαμε. Και ξαναπαντρώσαμε την επαύριον, για να μαλώσουμε και πάλι...

Ο παράξενος αυτός έρωτας με τα πείσματα και τα καπρίτσια κράτησε τρεις μήνες. Αλλά στο τέλος, τον έ- κοψα. Έφυγα από το Μαιζόν-Λα- φίτ κι' επέστρεψα στο Παρίσι, χωρίς να γράψω ούτε δυό λέξεις στη Μπε- λού.

Ύστερα από χρόνια παντρεύθηκα. Και μιά μέρα, λίγο μετά τ' άπο- τρημέρα, η Μπελού πού δεν είχα πάψει να με λατρεύη, μόλις έμαθε ότι παντρεύθηκα, έπεσε στο ποτάμι και πνίγηκε...

Μπαρώ, λοιπόν, να την ξεχάσω την πρώτη μου, τη μεγάλη μου ά- γάπη;

δυνος που διατρέχει είναι μεγάλος και έχουν υποχρέωση ίσως, και οι δύο να τον σώσουμε!

— Είπες ότι πρέπει να φύγω. 'Αλλ' αυτό θα ήταν σαν να ομολογούσε ότι είναι ένοχος!

— Δεν ξέρω, αλλά είναι ο μόνος τρόπος αυτός να σωθώ από την σύλληψη και το κακούργημάτι.

— 'Όχι Ζάν, η φυγή δεν είναι λύσις. Πρέπει να θρούμε κάτι άλλο.

Της Ζάν τὰ μάτια έλαμπαν. 'Η έρωμένη, η αποκλειστική, η εγωίστρια, ορόθηκε πάλι ξεχνώντας τον καινό πόνο, την αυτοθυσία.

— 'Α! είπες, έπρεπε να το περιμένω! 'Επιμένεις να μη φύγω για να σου μείνη έπειτα έσένα! Να τον έχω σκλάβο σου με την δικαιολογία ότι τον έσωσες από την άτιμωση!...

Η Μισελίν κύτταζε την άντεράστριά της με βλέμμα υπερτάτης περιφρόνησεως.

— Πόσο μικρή και ταπεινή δείχνεσαι αυτή τη στιγμή, Ζάν! Α! λοιπόν όχι! 'Εγώ δεν σκέφτηκα έτσι και για να σου το αποδείξω, σου δίνω αυτή την στιγμή, την επίσημη, την τραγική, υπόσχεση ότι όταν τελειώσει το έργο μας, που θα είναι και έργο μου, ο Σέργιος θα είναι έλευθερος και εγώ δεν θα τον ξαναδώ πιά.

— Θα το κάνεις, αυτό; ρώτησε κατάπληκτη η Ζάν.

— Ναι. 'Ελα, λοιπόν, τώρα, βοήθησέ με να τον σώσω. Κάνε αυτό που θα σου πω. Δες, θα έπρεπε αυτή τη στιγμή να σε μισώ, θα έπρεπε να σου κάνω το μεγαλύτερο κακό που θα μπορούσα, ένδοξο, δεν το κάνω. 'Αν' αύτου, σε παρακαλώ, σκεδόν πέφτω στα πόδια σου. Μην διατάξεις και χάσουμε πολύτιμο καιρό! 'Ελα μαζί μου, άς πάμε να πέσουμε στα πόδια εκείνου τον οποίο προσέβαλες. 'Η γενναϊότητα του, δεν μπορεί παρά να ύπερισχύει! Θα καμφθώ από τις παρακλήσεις μας...

Το μεγαλειό αυτό, η καλωσύνη αυτή, ζύπνησε μέσα στην καρδιά της Ζάν τὰ αισθήματα, που είχε νομίζει ότι είχαν πεθάνει μέσα της. 'Εμεινε για λίγο σιωπηλή, κατότι το στήθος της φούσκωσε από την συγκίνηση και δυνατοί λυγμοί άρχισαν να την συγκλονίζουν.

— Συγγνώμη με Μισελίν, σώναξε, πέφτοντας στην άγκαλιά της νέας γυναίκας. Νικήθηκε. Τὰ δικαιώματά σου είναι ιερά. Κατόησε τον Σέοιο, σου άνήκει. Θα ξαναγίνω τίμιος και εύτυχισμένος κοντά σου, γιατί αν η άγάπη σου γι' αυτόν δεν είναι μεγαλειότερη από την δική μου, είναι όμως, πιο ύψηλή, πιο άγνή.

— 'Ελα, πάμε, Ζάν! Έκανε η Μισελίν, και πιάνοντας την από το γέρο την παρέσυρε έξω από το γυμναστήριο.

— Εγώ μεταξὺ ο Σέοιο, περιμένω στο μικρό σαλονάκι, με την έλπίδα ότι σε λίγο θα έρθουνόταν. Δεν είχε υποπευθθ την δραματική σκηνή που είχε γίνει από όλογο στο διπλανό δωμάτιο.

Η ώρα όμως, περνούσε και η Μισελίν δεν φαινόταν. 'Ο Σέργιος άρχισε πάλι να άγωνιά. Εβόισε ότι είχε κρατήσει παραπάνω από ό,τι έπρεπε η συνομιλία της Μισελίν με την μητέρα της, όπως ένόμιζε.

Εμφανικά, ένα έλαφο βήμα στον διάδρομο τον έκανε να σκιρτήσει.

Γευτός γαστ, γιατί φωνάζόταν πως ήταν η Μισελίν που επέστρεψε θριαμ...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

‘Ο ‘Αλφόνσος Κάρο, διηγείται ότι ένα πρωί πήρε μια σημείωση από τον Μπαλζάκ ο οποίος τον καλούσε να τον επισκεφθί άμέσως.

‘Ο Κάρο έσπευσε. ‘Επί τέλους έφθασε! του λέγει ο Μπαλζάκ. ‘Επρεπε να ήλθω πρό μιας ώρας. Δύο ο’ αναγνώσω στον Χάρει ένα μεγάλο δράμα σε πέντε πράξεις...

— Και θέλετε τη γνώμη μου, άπήντησε ο Κάρο ένθ, καθώς αναπαυτικά σ’ ένα φωτεινό σαν άνθρωπος που πρόκειται ν’ άκροασθί κάποιο μακροσκελές άνάγνωσμα.

‘Ο Μπαλζάκ του κατάλαβε την σκέψη του, του είπε.

— Το δράμα όμως, δεν γράφηκε...

— Διαβόλει!...

— Μην άνησυχείς! Θα σου ράψω με ως ά βύριο το άδραμόδραμα για να εισπράξουμε τὰ λεφτά. Έχω ένα σωρό χρέη την εποχή αυτή.

— ‘Ός αύριο το πρωί! ‘Αδύνατον! Δεν ύπάρχει χρόνος άρκετός ούτε να το άντιγράψουμε!

— Άκου να δής πώς τακτοποίησα το ζήτημα: ‘Εσθ θα γράψης μια πράξη. ‘Ο Ουόρλιακ μίαν άλλη. ‘Ο Λώρεν Ζάν την τρίτη, ο Μπελλουά την τέταρτη και εγώ την πέμπτη. Θα το άναγνώσω το μεσημέρι, όπως συμφωνήσαμε. Κάθε πράξις του δράματος δεν θάχει παρά μόνο τετρακόσιες ως πεντακόσιες γραμμές διαλόγου. Προσβαίνει να την γράψη κανείς από τώρα ως αύριο το πρωί.

— Πέστε μου τουλάχιστο την ύπόθεση. Σκιαγραφήστε μου τὰ πρόσωπα.

— ‘Α!... φώναξε ο Μπαλζάκ με περιφρόνηση. ‘Αν έπρόκειτο να σου διηγηθώ εγώ την ύπόθεση, δεν θα τελειώσω ποτέ!

‘Αστόσο το δράμα έγράφη σε 24 ώρες και είναι γνωστό με τον τίτλο «Βωτρίν»!

ΜΙΑ ΛΕΥΚΗ ΑΞΙΖΕΙ ΔΥΟ ΜΑΥΡΕΣ

‘Ο Γκρετρώ, καθισμένος πλάι στον περίφημο ζωγράφο Δαυίδ, διεσκέδαζε παρακολουθώντας τον μεγάλο καλλιτέχνη να σκεδιάζει με την συνηθισμένη ιδιουσία του το σκίτσο μιας νέγρας.

— Είπε, άγαπήσει μου συνάδελφε, του λέγει, ένα ύπεροχο ίγνογράφημα, που άξίζει όλόκληρο θησαυρό.

— Θαξίξει περισσότερο, άπήντησε ο Δαυίδ άνταποδίδοντας το φιλοφρόνημα άν ο μουσικός Γκρετρώ καταδεχόταν να το πλουτίσει με μια άφιέρωση σχετική με την τέχνη του.

— Μην άνησυχείς γι' αυτό, είπεν γελώντας ο Γκρετρώ.

Και παίρνοντας τον κονδυλοφόρο έγραψε στο περιθώριο τον γνωστό κανόνα της μουσικής: «Μία λευκή άξιζει δυο μαύρες!»

δευτικά, έτρεξε και άνοιξε την πόρτα.

‘Αντικρυ του σαν ήταν η γυναίκα του άλλα ο Πιέρ.

— Δες! έκανε ύποχωρώντας κατά ένα βήμα.

— Ναι, εγώ... έκανε ο Πιέρ με φωνή που έκανε τον Σέργιο να φρικιασθ. Δεν με περιμένατε, βεβαία.

‘Ο Σέργιος κάτι πήγε να πη, αλλά ο Πιέρ δεν του άφησε τον καιρο να άνοιξη το στόμα του.

— Σας είχα δώσει άλλότε μια υπόσχεση, συνεχίσε με την ίδια παγωμένη φωνή, και ήλθα τώρα να την πραγματοποιήσω. Μήπως την ξεχάσατε; Έχω τουλάχιστον όχι, το μνημονικό μου είναι καλό.

Λοιπόν, είσθε ένας τυποτένιος, και ήλθα να σας τιμωρήσω.

— Πιέρ!... φώναξε ο Σέργιος άναπητώντας.

Και ύστερ’ από λίγο, συνερχόμενος από την καταπληγή του:

— ‘Α! ‘Όχι! είπες. Δεν είναι δυνατόν, θα άστειεύσω χωρίς άλλο...

— Δεν άστειεύομαι διόλου, πρίγκηψ! ‘Υπήρχατε για την οικογένεια στην οποία υπήκατε, παρτίτος δυστυχίας και άτιμώσεως. Και άφου δεν έχετε το θάρρος να σκοταθίτε μόνος σας, θα σας ύποθήσω εγώ. ‘Απόψε φεύγει ένα τραίνο για τας Βρυξέλλας. Θα το πάρετε. Στο ίδιο τραίνο, σ’ άλλο διαγόνι φυσικά, θα είμαι και εγώ. Θα φθάσουμε στας Βρυξέλλας και εκεί θα μονομαχήσουμε. ‘Αν η τύχη σας εύνοήσει, θα μείνετε έλεύθερος να συνεχίσετε τις άτιμίες σας, μακριά βεβαία από το Παρίσι πιά... ‘Αν όχι... τότε το παρελθόν θυθίζεται στην λήθη και όλα ήσυχάζουν! Και στις δυο περιπτώσεις, το ταξίδι που σας προτείνω θα ήγη σε καλό για την δυστυχημένη αυτή οικογένεια...

— Πιέρ! Είσαι τρελλός! φώναξε ο Σέργιος.

— Νομίζετε; ‘Εν πάση περιπτώσει, σας δηλώνω ότι δεν πρόκειται να ξεφύγετε αυτή την φορά. Μήπως θέλετε να σας ραπίσω για να θεωρήσετε τον εαυτό σας προσβεβλημένο;

Και λέγοντας ο Πιέρ, έκανε ένα θήμα προς το μέρος του Σεργιου.

— Πιέρ, πρόσχε!... φώναξε ο Σέργιος άπειλητικά.

Και άνοιγοντας ένα έπιπλο, έβγαλε από μέσα ένα περιστρόφο.

— Κλέφτης στην άρχή, δολοφόνος κατόπι... έκανε ο Πιέρ παοκαστικά. ‘Εμπρός λοιπόν, πυροβολήστε!...

Και προχώρησε προς τον ποίγκηπα. Την ίδια, όμως, ώρα, άνοιξε η πόρτα και φάνηκε η Κα Ντεβαρέν.

‘Η οικοδέσποινα προχώρησε χωρίς διόλου να ταχύνη το βήμα, προς τον Πιέρ, και άκουμπώντας το γέρο της στον ώμο του του είπες σε τόνο ήρεμο, αλλά έπιτακτικό.

— Πήγαινε να με περιμένεις στο γραφείο μου, Πιέρ.

‘Ο Πιέρ ύπεκλήθη και θήκε χωρίς να πη λέξη. ‘Ο πρίγκηψ ύστερ’ απ’ αυτό άφήκε το έπιλο του επάνω στο τραπέζι και περιέμενε.

— Έχουμε να μιλήσουμε οι δυο μας ποίγκηψ, έκανε σοβαρά η Κα Ντεβαρέν. Φαντάζεσθε βέβαια για τί πράγμα...

— Ναι, άπήντησε ο πρίγκηψ με φωνή θλιμμένη. Σας δηλώνω όμως, προκαταβολικά, ότι κανείς δεν θα κρίνη αύστηρότερα τον εαυτό μου, από μένα.

— ‘Α! δάχες, μου άπήντησε χωρίς διαταγμό, που είναι αυτοί οι χωρικοί! ‘Όστε με κατήγγειλαν; Έπρεπε να το περιμένω. Με μισούν γιατί όταν ήλθα έδω να κατοικήσω, έκλεισε την πόρτα μου ε’ ύσους ήλθαν να με συμβουλευθούν. ‘Ε-

(Συνέχεια στο επόμενο)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ που μας διηγήθηκε κείνο το βράδυ, μετά το δείπνο, ο είσαγγελεύς, ήταν πρωτάκουστη όσο και καταπληκτική.

— ‘Υπηρετούσα, μάς είπες, σε μια μικρή μακρονή πολιτεία. ‘Όλα ήσαν μέτρια. ‘Επληττα τρομερά...

Στις άρχες του Μαρτίου εκείνου του χρόνου έλαβα άρκετά άνώνυμα γράμματα. Μου κατήγγειλλαν μια μυστηριώδη εξαράνιση. Οι άνωνομογράφοι μιλούσαν για έγκλημα. ‘Επρόκειτο για κάποιον Λουί-Μαρτέν. ‘Ηταν ύπηρετής στο σπίτι ενός γιατρού, άς ποιος του γιατρού Ντυβάλ, που είχαν έγκατασταθί από τριετίας στην έξοχη κοντά σ’ ένα μικρό χωριούδακι. ‘Ο Μαρτέν προσελήφθη στην ύπηρεσία του γιατρού κατά τὰ μέσα του Δεκεμβρίου. ‘Από τις άρχες του ‘Ιανουαρίου κανείς δεν τον είδε πιά. ‘Ακολουθούσαν άρκετές λεπτομέρειες. Αυτό μ’ έπεισε να κάμω μια έρευνα. ‘Υστερα από πολύωρο κουραστικό ταξίδι κάτω από βροχή, έφτασα σ’ έναν έρημο ξερότοπο.

Στο χωριό μάταια προσεπάθησα να κάμω τους άνθρώπους να μιλήσουν. Κανείς δεν γνώριζε τίποτε. ‘Όλοι ήθελαν να καταθέσουν έναντίον του ιατρού Ντυβάλ κανέναν ύμως δεν τολμούσε να ύπογράψη την κατάθεσή του. Το θάρρος τους δεν πήγαινε μακρότερα. ‘Απεφάσισα να μεταβώ ο ίδιος σπίτι του. Βρήκα ένα ώραο σπιτάκι σε άπόσταση τριακοσίων μέτρων από το χωριό. ‘Εγκατέλειψα στην γωνιά του δρόμου τους χωροφύλακες που με συνώδευσαν, προχώρησα μόνος στο σπίτι και έτύπησα την έξυθουρα. ‘Επειτα από κάμποσα χτυπήματα κάποιος μισάνοιξε την έξυθουρα. Την έσπρωξα και μπήκα. Μια γρηά ύπηρετρια προσπαθούσε να μ’ έμποδίση να προχωρήσω. Την παραμέρισα. ‘Ο γιατρός Ντυβάλ άνησυχήσας ως φαίνεται από τον θόρυβο, έσπευσε να δη τί συμβαίνει. Τον συνάντησα στον διάδρομο.

‘Ηταν άρκετά γέρος, και άδύνατος. ‘Εστρεκε ύμως καλά. Είχε μακριά χέρια, μεγάλη μύτη, κι’ ήταν φαλακρός. Τὰ μάτια του, χωμένα σε βαθιές σκιερές κόγχες, έλαμπαν παράξενα πίσω από τὰ γυαλιά του.

Του άνεκοίνωσα την τουτότητά μου και τον σκοπό της έπισκέψώς μου. Με άκουσε προσεκτικά και κατάπληκτος τόν είδα να χαμογελά:

— ‘Α! δάχες, μου άπήντησε χωρίς διαταγμό, που είναι αυτοί οι χωρικοί! ‘Όστε με κατήγγειλαν; Έπρεπε να το περιμένω. Με μισούν γιατί όταν ήλθα έδω να κατοικήσω, έκλεισε την πόρτα μου ε’ ύσους ήλθαν να με συμβουλευθούν. ‘Ε-

πάρχει κάποιος γιατρός στην πόλη. Μπορούσαν να τον έπισκεφθούν. Δεν είναι χειρότερος από τους άλλους. Έγώ έγκαταστάθηκα σ’ αυτή την έρημιά για να έργασθώ. Είμαι ειδικός ψυχίατρος και θα μπορούσα, αν ήθελα, να είμαι ένας από τους κορυφαίους της ιατρικής, μέλος της ιατρικής ‘Ακαδημίας, η καθήγητής στο πανεπιστήμιο. Έχω παρασημοφορηθεί για τις έργασίες μου, αλλά τὰ μετάλια δεν μ’ ενδιαφέρουν. ‘Επιθυμώ να έργασθώ. Είμαι άρκετά πλούσιος ώστε να μπορώ να κάμω ό,τι μου άρέσει. ‘Αγόρασα άκριθώς για τον σκοπό μου, αυτή την άγροτική έπαυλη. Στο Παρίσι δεν με άφησαν ήσυχο. ‘Υπάρχουν πάντα γείτονες, σύνιοκοι, φίλοι, ένα πλήθος ένοχλητικών άνθρώπων. Μ’ ένοχλούσαν. ‘Εγκατέλειψα το Παρίσι... ‘Η μοχθηρία των άνθρώπων είναι η μεγαλύτερη δολοφονία... Είσθε δικαστικός, φαίνασθε έξυπνος, πιστεύω να με καταλαβίνετε...

Μιλούσε άβίαστα, η φωνή του όμως, είχε κάποια παράξενη ζωηρότητα...

Του ύπενωθμισα γιατί τον έπισκεφθην: — ‘Α!... να! ‘Αλήθεια, ο Λουί-Μαρτέν. Δεν έχει πεθάνει. Ούτε εξαφανίσθη. Εύρίσκεται στο έργοσπίριό μου...

Μου έφριξε ένα παράξενο βλέμμα κάτω από τὰ γυαλιά του και προσέθεσε ήρεμα: — Τώρα καταλαβαίνω... Οί κρανιές του εδού και μερικες μέρες θ’ άκούσθησαν από τους χωρικούς και αυτό θα τους έγέννησε ύποψίες.

— Οί κρανιές του; — Μά να! Το χωροφύρομο δεν τον είχε ναρκώσει άρκετά, και ζύπνησε ένθ έχω έργαζόμυνα πάνω στο σώμα του. ‘Αρχισε να φωνάζη. Συνέχισα γιατί βρισκόμουν σ’ ένα ενδιαφέρον σημείο της δουλειάς μου...

Τον κύτταξα άποβλακωμένος... — Μά δεν έννοείτε; κύριε. ‘Όταν τον προσέλαβα δεν είχα διόλου άνάγχη από ύπηρετή. Μου άκούσε η γρηά ύπηρετιά μου. Πήρα στην ύπηρεσία μου τον Μαρτέν για να τον χρησιμοποίησω στα πειράματά μου. Κουράσθηκα να πειραματίζομαι με τὰ ζώα. ‘Επεχείρησα πολλές μεταβολές μ’ αυτά κι’ έπέτυχα. Θα τὰ δήτε... Ζούν... Τὰ ζώα όμως, δεν με άκούσαν πιά. Δεν μπορούσα να κάμω μ’ αυτά το μεγάλο μου πείραμα Λοιπόν κάποιον ύποτα που ο Μαρτέν κοιμάταν, του έδωσα χωροφύρομο και ήρχισα το πείραμά μου πάνω του. Θέλετε να τον δήτε;

‘Ο γιατρός φαινόταν τελείως ήρεμος. ‘Ηρχισα να καταλαβαίνω χωρίς να τολμώ να πιστέψω έντελώς. Τον άκολουθούσα ώστώς ως το έργοσπίριό του. ‘Ανοίξε μια βαριά πόρτα. Στο βάθος μιας κατά-

λεως αίθουσας, γεμάτης από περίεργα έργαλεία, βλέπω άλυσοδεμένο στον τούχο, και ναρκωμένο πάνω σ’ ένα άχυρένιο στρώμα... Ένα πράγμα φρικώδες, άπαίσιο, άπερίγραπτο, φοβερό... Έναν έγκο σάρκες γεμάτες ούλες, και τυλιγμένες μ’ επίδεσμούς! Αυτός ο όγκος ήταν ζωντανός, γιατί μόλις πλησίασε ο ιατρός Ντυβάλ, ύπεχώρησε με μια κραυγή τρόμου που δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο.

‘Ο γιατρός με τὰ χέρια στις τσέπες της μπλούζας του, παρατηρούσε με θαυμασμό το έργο του:

— Δεν είναι ύπεροχο, λοιπόν; Είναι αύτός! Θέλησα να καταστρέψω το ζοιο που χωρίζει τον άνθρωπο από το ζώο. Με τον νέον αυτόν κατασκευάσα ένα ζώο. Γνωρίζετε την ιστορία του ιατρού Μορβό. Χρησιμοποίητας ζώα κατασκευάζε άνθρώπους, η όμοιώματα άνθρώπων. ‘Ηταν όμως θάλακας! Δεν έπιτυγχάνει κανείς τίποτε με τον τρόπον αυτόν. ‘Εγώ, επεχείρησα το αντίθετο και έπέτυχα.

» Προσέξατε! Αυό μήνες έργασθηκα ύπομονητικά. Διέκοπτα όταν εξαχνόητο. ‘Αφηνά τις ούλες να έπουλωθούν, και διεισρόφωνα το σώμα, τὰ μέλη, τη μοφή, το λαμό, το δέρμα, τον εγκέφαλο... Κοπίσα ιδιαίτερος στο σημείο της διαμορφώσεως του εγκέφαλου. ‘Επρεπε να καταστρέψω ό,τι έπρεπε να καταστραφί δίχως να προκαλέσω τον θάνατο... Τώρα έχω τέσσαρα πόδια. Το βλέμμα του δεν είναι ανθρώπινο. Δεν όμιλεί. Γαυγίζει... Μά όμολογείστε... Δεν είναι πείσισημο, α!; ‘Ο άνθρωπος άνάστροφα... Τί λέτε; ‘Ακούει και έλλειπει χωρίς να έννοη. Δεν γνωρίζει τί ύπηρες, ούτε άντιλαμβάνεται ότι μιλούν γι’ αυτόν. ‘Η συνείδησή του εξαφανίσθη! Την κατέστρεψα. Τώρα είναι ζώο. ‘Η λειτουργία του εγκέφαλου του είναι στοιχειώδης. Δεν έννοεί, δεν λογικεύεται, δεν κρίνει...»

Τον άκουα άμίλητος, ένθ κύτταξα παραλόγως από φρίκη το άπάνθρωπο θέαμα. Εμφανικά ένθ κύτταξα το πρόσωπο που ύπηρεζε κάποτε άνθρώπινο πόδωπο και τώρα άποτελούσε μια σακαθιά άπαίσια μάσκα, διέκρινα... Και ο γιατρός είδε. ‘Ανατινάχθηκε. Το χέρι του έσφιγγε τον βραχιόνά μου.

— ‘Όσε μου! φώναξε ο γιατρός, με φωνή πνιγμένη, γεμάτη άπόγνωση και φρίκη. Κλαίει. Ουμάται!... ‘Όστε δεν έπαψε να είναι άνθρωπος!

— ‘Ό γιατρός πείνασε σε λίγον καιρό μέσα σ’ ένα άσυλο. Έίωα καλά, ότι κείνο το άθλιο στοχό πλάσμα που ύπηρεζε κάποτε ο Λουί-Μαρτέν εξακολουθεί να ζη, μέσα σ’ ένα καλυδάκι.

— ‘Ό γιατρός φαινόταν τελείως ήρεμος. ‘Ηρχισα να καταλαβαίνω χωρίς να τολμώ να πιστέψω έντελώς. Τον άκολουθούσα ώστώς ως το έργοσπίριό του. ‘Ανοίξε μια βαριά πόρτα. Στο βάθος μιας κατά-

λεως αίθουσας, γεμάτης από περίεργα έργαλεία, βλέπω άλυσοδεμένο στον τούχο, και ναρκωμένο πάνω σ’ ένα άχυρένιο στρώμα... Ένα πράγμα φρικώδες, άπαίσιο, άπερίγραπτο, φοβερό... Έναν έγκο σάρκες γεμάτες ούλες, και τυλιγμένες μ’ επίδεσμούς! Αυτός ο όγκος ήταν ζωντανός, γιατί μόλις πλησίασε ο ιατρός Ντυβάλ, ύπεχώρησε με μια κραυγή τρόμου που δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο.

‘Ο γιατρός με τὰ χέρια στις τσέπες της μπλούζας του, παρατηρούσε με θαυμασμό το έργο του:

— Δεν είναι ύπεροχο, λοιπόν; Είναι αύτός! Θέλησα να καταστρέψω το ζοιο που χωρίζει τον άνθρωπο από το ζώο. Με τον νέον αυτόν κατασκευάσα ένα ζώο. Γνωρίζετε την ιστορία του ιατρού Μορβό. Χρησιμοποίητας ζώα κατασκευάζε άνθρώπους, η όμοιώματα άνθρώπων. ‘Ηταν όμως θάλακας! Δεν έπιτυγχάνει κανείς τίποτε με τον τρόπον αυτόν. ‘Εγώ, επεχείρησα το αντίθετο και έπέτυχα.

» Προσέξατε! Αυό μήνες έργασθηκα ύπομονητικά. Διέκοπτα όταν εξαχνόητο. ‘Αφηνά τις ούλες να έπουλωθούν, και διεισρόφωνα το σώμα, τὰ μέλη, τη μοφή, το λαμό, το δέρμα, τον εγκέφαλο... Κοπίσα ιδιαίτερος στο σημείο της διαμορφώσεως του εγκέφαλου. ‘Επρεπε να καταστρέψω ό,τι έπρεπε να καταστραφί δίχως να προκαλέσω τον θάνατο... Τώρα έχω τέσσαρα πόδια. Το βλέμμα του δεν είναι ανθρώπινο. Δεν όμιλεί. Γαυγίζει... Μά όμολογείστε... Δεν είναι πείσισημο, α!; ‘Ο άνθρωπος άνάστροφα... Τί λέτε; ‘Ακούει και έλλειπει χωρίς να έννοη. Δεν γνωρίζει τί ύπηρες, ούτε άντιλαμβάνεται ότι μιλούν γι’ αυτόν. ‘Η συνείδησή του εξαφανίσθη! Την κατέστρεψα. Τώρα είναι ζώο. ‘Η λειτουργία του εγκέφαλου του είναι στοιχειώδης. Δεν έννοεί, δεν λογικεύεται, δεν κρίνει...»

Τον άκουα άμίλητος, ένθ κύτταξα παραλόγως από φρίκη το άπάνθρωπο θέαμα. Εμφανικά ένθ κύτταξα το πρόσωπο που ύπηρεζε κάποτε άνθρώπινο πόδωπο και τώρα άποτελούσε μια σακαθιά άπαίσια μάσκα, διέκρινα... Και ο γιατρός είδε. ‘Ανατινάχθηκε. Το χέρι του έσφιγγε τον βραχιόνά μου.

— ‘Όσε μου! φώναξε ο γιατρός, με φωνή πνιγμένη, γεμάτη άπόγνωση και φρίκη. Κλαίει. Ουμάται!... ‘Όστε δεν έπαψε να είναι άνθρωπος!

— ‘Ό γιατρός φαινόταν τελείως ήρεμος. ‘Ηρχισα να καταλαβαίνω χωρίς να τολμώ να πιστέψω έντελώς. Τον άκολουθούσα ώστώς ως το έργοσπίριό του. ‘Ανοίξε μια βαριά πόρτα. Στο βάθος μιας κατά-

λεως αίθουσας, γεμάτης από περίεργα έργαλεία, βλέπω άλυσοδεμένο στον τούχο, και ναρκωμένο πάνω σ’ ένα άχυρένιο στρώμα... Ένα πράγμα φρικώδες, άπαίσιο, άπερίγραπτο, φοβερό... Έναν έγκο σάρκες γεμάτες ούλες, και τυλιγμένες μ’ επίδεσμούς! Αυτός ο όγκος ήταν ζωντανός, γιατί μόλις πλησίασε ο ιατρός Ντυβάλ, ύπεχώρησε με μια κραυγή τρόμου που δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο.

‘Ο γιατρός με τὰ χέρια στις τσέπες της μπλούζας του, παρατηρούσε με θαυμασμό το έργο του:

— Δεν είναι ύπεροχο, λοιπόν; Είναι αύτός! Θέλησα να καταστρέψω το ζοιο που χωρίζει τον άνθρωπο από το ζώο. Με τον νέον αυτόν κατασκευάσα ένα ζώο. Γνωρίζετε την ιστορία του ιατρού Μορβό. Χρησιμοποίητας ζώα κατασκευάζε άνθρώπους, η όμοιώματα άνθρώπων. ‘Ηταν όμως θάλακας! Δεν έπιτυγχάνει κανείς τίποτε με τον τρόπον αυτόν. ‘Εγώ, επεχείρησα το αντίθετο και έπέτυχα.

» Προσέξατε! Αυό μήνες έργασθηκα ύπομονητικά. Διέκοπτα όταν εξαχνόητο. ‘Αφηνά τις ούλες να έπουλωθούν, και διεισρόφωνα το σώμα, τὰ μέλη, τη μοφή, το λαμό, το δέρμα, τον εγκέφαλο... Κοπίσα ιδιαίτερος στο σημείο της διαμορφώσεως του εγκέφαλου. ‘Επρεπε να καταστρέψω ό,τι έπρεπε να καταστραφί δίχως να προκαλέσω τον θάνατο... Τώρα έχω τέσσαρα πόδια. Το βλέμμα του δεν είναι ανθρώπινο. Δεν όμιλεί. Γαυγίζει... Μά όμολογείστε... Δεν είναι πείσισημο, α!; ‘Ο άνθρωπος άνάστροφα... Τί λέτε; ‘Ακούει και έλλειπει χωρίς να έννοη. Δεν γνωρίζει τί ύπηρες, ούτε άντιλαμβάνεται ότι μιλούν γι’ αυτόν. ‘Η συνείδησή του εξαφανίσθη! Την κατέστρεψα. Τώρα είναι ζώο. ‘Η λειτουργία του εγκέφαλου του είναι στοιχειώδης. Δεν έννοεί, δεν λογικεύεται, δεν κρίνει...»

Τον άκουα άμίλητος, ένθ κύτταξα παραλόγως από φρίκη το άπάνθρωπο θέαμα. Εμφανικά ένθ κύτταξα το πρόσωπο που ύπηρεζε κάποτε άνθρώπινο πόδωπο και τώρα άποτελούσε μια σακαθιά άπαίσια μάσκα, διέκρινα... Και ο γιατρός είδε. ‘Ανατινάχθηκε. Το χέρι του έσφιγγε τον βραχιόνά μου.

— ‘Όσε μου! φώναξε ο γιατρός, με φωνή πνιγμένη, γεμάτη άπόγνωση και φρίκη. Κλαίει. Ουμάται!... ‘Όστε δεν έπαψε να είναι άνθρωπος!

— ‘Ό γιατρός φαινόταν τελείως ήρεμος. ‘Ηρχισα να καταλαβαίνω χωρίς να τολμώ να πιστέψω έντελώς. Τον άκολουθούσα ώστώς ως το έργοσπίριό του. ‘Ανοίξε μια βαριά πόρτα. Στο βάθος μιας κατά-

λεως αίθουσας, γεμάτης από περίεργα έργαλεία, βλέπω άλυσοδεμένο στον τούχο, και ναρκωμένο πάνω σ’ ένα άχυρένιο στρώμα... Ένα πράγμα φρικώδες, άπαίσιο, άπερίγραπτο, φοβερό... Έναν έγκο σάρκες γεμάτες ούλες, και τυλιγμένες μ’ επίδεσμούς! Αυτός ο όγκος ήταν ζωντανός, γιατί μόλις πλησίασε ο ιατρός Ντυβάλ, ύπεχώρησε με μια κραυγή τρόμου που δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο.

‘Ο γιατρός με τὰ χέρια στις τσέπες της μπλούζας του, παρατηρούσε με θαυμασμό το έργο του:

— Δεν είναι ύπεροχο, λοιπόν; Είναι αύτός! Θέλησα να καταστρέψω το ζοιο που χωρίζει τον άνθρωπο από το ζώο. Με τον νέον αυτόν κατασκευάσα ένα ζώο. Γνωρίζετε την ιστορία του ιατρού Μορβό. Χρησιμοποίητας ζώα κατασκευάζε άνθρώπους, η όμοιώματα άνθρώπων. ‘Ηταν όμως θάλακας! Δεν έπιτυγχάνει κανείς τίποτε με τον τρόπον αυτόν. ‘Εγώ, επεχείρησα το αντίθετο και έπέτυχα.

» Προσέξατε! Αυό μήνες έργασθηκα ύπομονητικά. Διέκοπτα όταν εξαχνόητο. ‘Αφηνά τις ούλες να έπουλωθούν, και διεισρόφωνα το σώμα, τὰ μέλη, τη μοφή, το λαμό, το δέρμα, τον εγκέφαλο... Κοπίσα ιδιαίτερος στο σημείο της διαμορφώσεως του εγκέφαλου. ‘Επρεπε να καταστρέψω ό,τι έπρεπε να καταστραφί δίχως να προκαλέσω τον θάνατο... Τώρα έχω τέσσαρα πόδια. Το βλέμμα του δεν είναι ανθρώπινο. Δεν όμιλεί. Γαυγίζει... Μά όμολογείστε... Δεν είναι πείσισημο, α!; ‘Ο άνθρωπος άνάστροφα... Τί λέτε; ‘Ακούει και έλλειπει χωρίς να έννοη. Δεν γνωρίζει τί ύπηρες, ούτε άντιλαμβάνεται ότι μιλούν γι’ αυτόν. ‘Η συνείδησή του εξαφανίσθη! Την κατέστρεψα. Τώρα είναι ζώο. ‘Η λειτουργία του εγκέφαλου του είναι στοιχειώδης. Δεν έννοεί, δεν λογικεύεται, δεν κρίνει...»

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΣ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

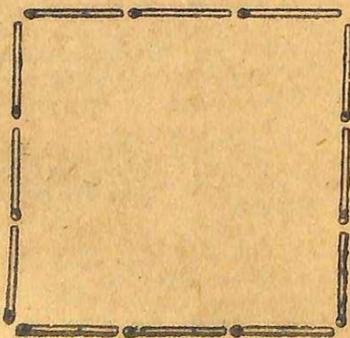
- 1) Υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνωνος καὶ ἐκδικητὴς τοῦ φόνου αὐτοῦ.
- 2) Ἀπουσιάζει. — Μῆρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.
- 3) Μέσα σ' αὐτὰ εὐρίσκονται τὰ μαργαριτάρια.
- 4) Αἰχμηρὸς—Δερματίνη λωρίς.
- 5) Ἁγία (γεν.).
- 6) Χονδρὸ σωματινο σκαίνιον—Τὸ ἀντίθετον τοῦ ὕπ' ἀρ. 2.
- 7) Εἰς ἕκαστον τόπον εἶναι διάφορον.
- 8) Ἡ χώρα ἦν κατόκει μία τῶν φυλῶν τῆς Ἀρχ. Ἑλλάδος—Τὰ ἔχοντα ἕθος.
- 9) Σταγῶν.
- 10) Μᾶς ἀκολουθεῖ παντοῦ! Μυρωδιά.
- 11) Ἀσχολεῖται μὲ τὴν γραφήν.
- 12) Τὸ σηκότι—Φύσι.
- 13) Ἐκεῖ ἠγματοπλοῖα ὁ Διάκος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

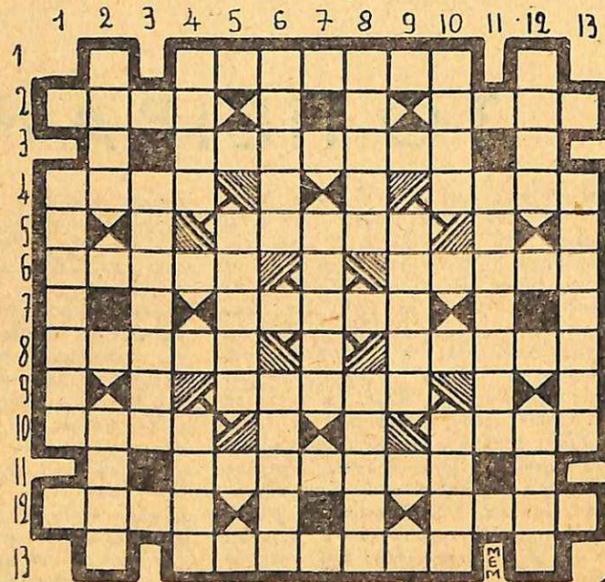
- 1) Συγγενής.
- 2) Μίαν φοράν—Ἐξάρτημα τῆς λέμβου ἀπαραιτήτων.
- 3) Καμωμένοι ἀπὸ ὕαλον.
- 4) Ἐχει ἰώθειον ὑπομονήν—Κυνήγι.
- 5) Τὸ μικρὸν ὄνομα τοῦ Οὐάιλντ, τοῦ Στραύς.
- 6) Ἐπίρρημα τοπικόν—Ἡ πρωτεύουσα τῶν Πούρων.
- 7) Ἡ Τροία.

ΜΕ ΣΠΙΡΤΑ

Μπορεῖτε νὰ τοποθετήσετε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ ἐπτὰ σπέρτα, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ τὸ χωρίσετε σὲ τρία ἴσα μέρη;

Νέον σταυρόλεξον

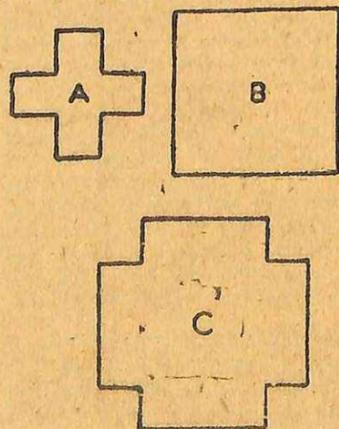

- 8) Στέμμα παπικόν—Περίφημος ἀρχαία πόλις τῆς Σικελίας.
- 9) Στρατιώτης τοῦ γαλλικοῦ ἀποικιακοῦ στρατοῦ.
- 10) Ἀδελφεῖς (θηλ.)—Ἀποτελοῦν μετὰ τῶν σαρκῶν τὸ σῶμα μας.
- 11) Μὴν τοῦ ἔτους.
- 12) Τροπὴ τῶν ζώων ἐκ σαρκῶν—Τὸ γλυκύτερον πρᾶγμα.
- 13) Τὴν δίδουν οἱ ἰατροί.

Ἀποστολεὺς:
ΜΗΝΑΣ ΕΜΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ
(Ἁγ. Παρασκευή)

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

Πρόκειται νὰ κόψετε τὸ τετράγωνο Β σὲ ὀριζήματα τεμάχια, τὰ ὅποια, προστιθέμενα στὸν σταυρὸ Α νὰ μᾶς δώσουν τὸ ἀνωτέρω σχῆμα C. Πῶς πρέπει νὰ κόψετε τὸ τετράγωνο Β;

Λύσεις προηγουμένων

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 620

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) ΕΑΝ. 2) ΑΝΝΑΣ. 6) ΠΑΝΑΓΙΑ. 7) ΠΑΡΑΝΟΜΟ — ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ. 8) ΤΑΠΑ—ΤΙ—ΝΙ—ΡΑΜΑ — ΕΑ—ΑΡΙΑ. 9) ΡΕΝΑ—ΜΕΣΑ—ΤΑ—ΑΝΝΑ—ΙΝΕΣ. 10) ΡΟ—ΕΛΑ—ΣΙ—ΤΟΥ—ΠΟΛ—ΚΤΑ 11) ΝΚ—ΡΑΣ — ΛΑΣ—ΔΝ—ΛΟΣ. 12) ΟΤ—ΟΣ—ΑΤ—ΜΑΤΙ. 13) Γ.Α.—ΤΑΜΕΙΑ. 14) ΝΥ—ΡΕΜΒΕΡΓΗ — ΟΜΑΛΟΝ. 15) ΝΑΪ. ΛΣ—ΟΥΣ. 16) ΣΚΙ—ΟΝ—ΚΑ — ΥΣ —ΡΑΣ. 17) ΤΑΩΣ—ΡΗΝ—ΙΕΡΑ. 18) ΑΜΝΟΣ—ΣΟΦΗ—ΓΑ—Π. 19) ΣΕΙΣ —ΣΗΜ—ΓΑΜΟ. 20) ΙΣΑ—ΣΟΣ—ΝΑ —ΡΕ—ΕΑΡ. 21) ΠΑΣΑΣ—ΙΩΝ. 22) ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑ—ΔΕΗΜΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

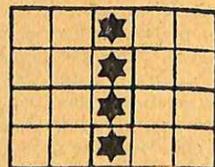
- 1) ΚΩΔΩΝΟΣΤΑΣΙΟΝ. 2) ΚΑΜΕΣ. 3) ΤΕ—ΙΩΝΙΑ. 4) ΠΑΝ—ΕΝ—ΣΟΣ —ΠΟ. 5) ΑΠΑΡΝΟΥΜΑΙ—ΣΑΜ. 6) ΡΑ—ΟΚΤΑΒΙΟΣ—ΤΟΣΗ. 7) ΕΑΝ —ΣΑΔ. 8) ΝΤΕ—Ρ.Σ.—ΡΟΣ —ΣΕ. 9) ΟΙΣ—ΚΗΦΗΝ. 10) ΔΕΡΟΜΗΧΑΝΗ—ΜΑΤΑ. 11) ΑΤΟΠΟΝ—ΛΑΣ. 12) Α—ΝΙΒΑΣ. 13) ΕΝ. 14) ΑΝΤΕΝΑ. 15) ΝΑ—ΑΤΙ. 16) ΙΑΜΑΤΑ. 17) ΑΝΤΑ—ΜΑ —ΟΔΑ. 18) ΑΥΣΤΡΟΥΓΓΑΡΙΑ. 19) ΡΕΝ—ΜΥΣ—ΕΩΣ. 20) ΤΑΝ—ΑΣ ΝΗ. 21) ΡΕ—Α.Ε. 22) ΛΑ—ΠΑΛΤΟ —ΑΡΙΜΑ. 23) ΟΡΙΟΝ—ΑΝΑΞΑΓΟ—ΡΑΣ. 24) ΣΙΝΑ—Μ.Μ. 26) Α. Ε —ΛΑΕ. 26) ΣΚΟΤΙ. 27) ΑΣΙΑ.

ΚΥΚΛΟΣ

- Οἱ ἀκτίνες ἔχουν τοὺς ἐξῆς ἀριθμοὺς:
 $6+32+23+14=75$
 $10+29+25+11=75$
 $21+20+18+16=75$
 $38+30+5+2=75$

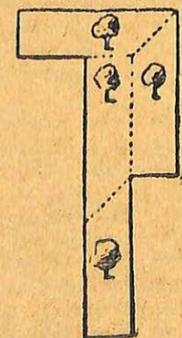
ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΓΡΑΜΜΟ

Ἴδου πῶς θὰ γίνῃ τὸ παραλληλόγραμμο:

ΔΙΑΝΟΜΗ

Ἴδου πῶς θὰ χωρισθῇ ὁ κήπος:

Τὰ κατορθώματα τοῦ Λωποδύτη Φάντασμα

Ὁ Μάρτεν Ντάλ ...παντρεύεται!

Τοῦ Χέρμαν Λάντον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

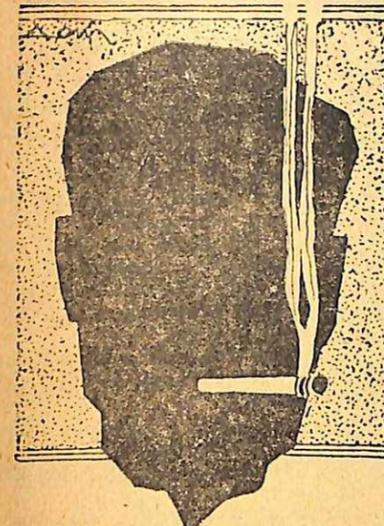
ΕΝΑΣ ΣΟΒΑΡΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

λόγο νὰ μὴν ἔχουμε τέτοιες ἐχθρῆσεις καὶ τὸν περασμένο χρόνο; Πρόκειται περὶ λαθρεμπορίου! Πῶς διενεργεῖται ὡστόσο; Ἐδῶ εἶναι ὁ κόμπος!

— Παρακολουθοῦνται αὐτοὶ ποὺ ἐκθέτουν αὐτὰ τὰ πετράδια;

— Εἶναι νὰ φωτᾶς; Παρακολουθοῦνται νύχτα καὶ μέρα ἀπὸ τὰ καλλίτερα μας λαγωνικά χωρὶς ἀποτέλεσμα καὶ ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περιμένουμε, διαφωτίζεται ἄλλη ἐχθρῆσι! Ἐρεῖς τί γάνει τὸ δημόσιο; Τὸ καθένα ἀπὸ τὰ πετράδια αὐτὰ ἀποτελεῖ κολοσσίαιαν περιουσίαν, νὰ Ντέβου Στρή; τὸ Λονδίνο κονταίνει νὰ

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὴν πέντε τὸ ἄπνευμα, ὁ Μάρτεν Ντάλ, περνώντας ἀπὸ τὸ χρυσοχοεῖο τοῦ Σάμουελ Χάουμαν, παρατήρησε χαμογελώντας ἔξω ἀπὸ αὐτό, ἕναν ἐφημεριδοπώλη, στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποῖο ἀνεγνώρισε ἕνα ἀπὸ τὰ λαγωνικά τοῦ Σούμπερ. Ἄλλὰ καὶ ὁ ἀστυνομικὸς τὸν ἀναγνώρισε καὶ ἀπομακρύνθηκε λίγο διαλαλώντας τοὺς τίτλους τῶν ἀπογευματινῶν φύλλων. Ὁ ἀριστοκράτης ἔδωκε στὸ μάτι του τὸ μονόκλ του, μπη-

Ο ΣΟΥΜΕΡ ΑΓΑΝΑΚΤΕΙ

Ο ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θεράντα τοῦ μεγάρου του γιὰ νὰ περάσῃ στὴν τραπεζαρία του ὅταν, διασχίζοντας τὸ χῶλλ, εἶδε τὸν ἰνσπεκτορ Σούμπερ νὰ ἀνεδαίνει ἀσθμαίνοντας τὰ μαρμάρινα ἀκαλοπάτια.

— Γεῖά σου Σούμπερ! Πάνω στὴν ὄρα ἦλθες! Σ' ἀγαπάει ἡ πεθερά σου!

— Ἀνάθεμα τὴν ἀγαπῆ της!

— Παιζάνε ξερεῖς τὰ ματια μου καὶ ἔλεγα: «Μισοὺν νὰ σοῦ; Μισοὺν νὰ σοῦ;» Καὶ νὰ ποὺ βλέπω τὸν φίλο μου Σούμπερ καὶ μαλιστὰ, μεσημεριάτικα! Πῶς αὐτὸ τὸ καλο;

— Ἄρ! Εἶναι στὰ μπουρνια μου καὶ σκέφθηκα νὰ λυθῶ νὰ ξεσκασῶ μαζί σου.

— Νὰ ξεσκάσῃς μαζί μου ἢ νὰ ξεσπάσῃς σὲς πιατέλλες τοῦ Μπίλκιγκ;

— Ἄρ! Ἴσως νάσαι κι' αὐτὸ! Ἐρεῖς ὅ,τι ἀνοίγει ἡ ορεξή μου κάθε φορά που με πιάνουν τὰ μπουρνια μου.

— Πέραν λοιπὸν στὴν τραπεζαρία, γιὰτὶ ὁ Μπίλκιγκ σεβόρισε κιόλας.

Οἱ δύο φίλοι πῆραν τὴν συνηθισμένη τους θέσιν στὸ τραπέζι καὶ ἄρχισαν ἀπὸ τὰ ορεκτικά ἐνῶ ὁ Μάρτεν Ντάλ ρωτοῦσε:

— Μοῦ φαίνεται πῶς τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ θὰ μοῦ ἄρесе...

γίνῃ ἀγορὰ τοῦ Ἀμστερνταμ καὶ τὸ κιάτος δὲν εἰσπράττει δεκάρα!

— Ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ κίνει τίς περισσότερες ἐχθρῆσεις;

— Ὁ χρυσοχόος Σάμουελ Χάουμαν.

— Ὁ Σάμουελ Χάουμαν; Δὲν εἶχε καταδικασθῆ κάποτε μοῦ φαίνεται, ἐπιτοκογλυφία;

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ τὸν υποψιάζεσθ;

— Πολὺ ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ ἀποδείξουμε τίποτα ἐναντίον του.

— Σιγὰ Σούμπερ! Ἄφησε καὶ γὰ κένα λίγο φρέσκο βούτυρο. Ἡ μάλλον σταλιάτα νὰ θυμᾶσαι τὸν Σάμουελ Χάουμαν γιὰτὶ θ' ἀφήσῃς νηστικό τὸν καυμένο τὸν Μπίλκιγκ.

κε ἀπὸ χρυσοχοεῖο καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὸν Σάμουελ Χάουμαν ὁ ὁποῖος καθόταν ἐκεῖνη τὴν στιγμή στὸ ταμειό.

— Ἄο! Ὁ μίστερ Μάρτεν Ντάλ! Νὰ μὴ εὐχάριστη ἐκπλήξη! ἔκαμεν ὁ κοσμηματοπώλης.

— Χαίρετε μίστερ Χάουμαν.

— Καθίσατε παρακαλῶ. Σὲ τί θὰ μπορούσα νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;

— Μά... πρόκειται νὰ νοσηλευθῶ καὶ ἦλθα ὡς ἐδῶ νὰ δῶ ἂν θὰ δῶ κανένα ἔξιο λόγου κόσμημα γιὰ νὰ προσφέρω στὴν ἀρραβωνιαστικιά μου.

— Καὶ ἐκάματε πολὺ καλὰ ποὺ μᾶς θυμηθήκατε μίστερ Ντάλ γιὰτὶ σὲ καλεῖται νὰ ἄλλο χρυσοχοεῖο δὲν θὰ βρισκατε τὴν δική μας συλλογή. Σὲ ποιά τιμὴ πάνω κάτω;

—Μὰ δεῖξτετὸ μοῦ ὅ,τι τὸ ἀκριβότερο...

έχετε. Ο Σάμουελ Χάουφμαν άνοιξε τὸ γαλύθειο χρηματοκιβώτιό του και άρχισε νά επίδοκνή στὸν άριστοκράτη ὅτι τὸ θαυματοπότερο εἶχε. Κανένα ὠστόσο δὲν ἐνθουσίαζε τὸν Μάρτεν Ντάλ.

— Δὲν σὰς άρέσει αὐτὸ τὸ κολλιτσί γιὰ τρεῖς χιλιάδες λίρες;

— Ἄλλὰ σὰς εἶπα μίστερ Χάουφμαν! Δὲν με ἐνδιαφέρει ἡ τιμὴ. Θέλω κάτι τὸ ἐξαιρετικό! Κολλιτσί τριῶν χιλιάδων λιρῶν ὑπάρχουν ἄφθονα στὸ Λονδίνο!

— Αὐτὰ τὰ σκουλαρίκια, λοιπόν. Θαυμάστε τὰ δὺδ μονόπετρα! Εἶναι θαύμα! Θὰ σὰς τὰ ἀφήσω γιὰ πέντε χιλιάδες λίρες. Ἀκριβότερο κόσμημα δὲν θὰ βρῆτε εὐκόλα στὴν αγορά.

— Θὰ μπορούσατε ὅμως, νά παραγγείλετε ἕνα στὸ Ἄμστερνταμ, ἀποκρίθηκε ὁ άριστοκράτης πὸς πῆρε τὰ σκουλαρίκια στὸ χέρι του, καὶ ἀφοῦ τὰ κτύπαζε λίγες στιγμές, τὰ ἐπέστρεψε σάν ἀπογοητευμένους προσθέτοντας: Καὶ σημειώστε ὅτι πρόκειται περὶ δώρου ἀραβιδῶνων. Τὸ γαμήλιο δῶρο θὰ εἶναι ἄλλο καὶ θὰ τὸ ἀγοράζω ἀπὸ σὺ καὶ αὐτὸ. Βλέπω, ὅμως, με λήπη μου ὅτι δὲν θὰ βρῶ στὸ κατάστημά σας ἐκεῖνο πὸς ζητῶ.

Ο Χρυσόχοδός σκέφθηκε λίγες στιγμές: — Θὰ μπορούσατε νά περιμένετε ἕνα μῆνα;

— Βεβαίως. Οἱ επίσημοι ἀραβιδῶνες μου θὰ γίνουν δὲ σαράντα μέρες.

— Ὁραϊά! Θὰ ἔχετε τὸ κόσμημα πὸς ζητᾶτε. Πρόκειται περὶ μοναδικῆς εὐκαιρίας. Ἐνας Ρώσος πρίγκηψ ζητᾶει ἀγοραστήν γιὰ μερικὰ κοσμήματα πὸς εἶναι ἀνεκτίμητα καὶ ἀπὸ ἱστορικῆς ἀπόψεως. Τὰ κοσμήματα αὐτὰ βρίσκονται στὸ Λονδίνο, γιατί ὁ πρίγκηψ ἐγκαταστάθηκε ἐδῶ ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκκρότησιν τῶν ερυθρῶν, ἀλλὰ ὁ πρίγκηψ βρίσκεται στὴν Κωνσταντινούπολη ἀπὸ ὅπου θὰ ἐπιστρέψῃ σὲ ἕνα μῆνα, ὅπως μοῦ ἔγραψε.

— Τὰ εἶδατε αὐτὰ τὰ κοσμήματα;

— Τὰ εἶδα καὶ τὰ ἐθαύμασα! Δὲν θέλησα νά αγοράσω, ὅμως, γιατί φοβήθηκα νά διαθέσω κολοσσιαία ποσὰ γιὰ ἐμπόρευμα πὸς θὰ περιέμενε ἐπὶ δεκαετίες ἴσως τὴν ἀγοραστή. Εἶναι ἕνα δαχτυλίδι ἀξίας 20.000 λιρῶν, ἕνα κολλιτσί ἀξίας 32.000 λιρῶν, ἕνα ζευγάρι σκουλαρίκια ἀξίας 28.000 λιρῶν καὶ ἄλλα πολλά.

— Ἀπὸ τί εἶναι τὸ δαχτυλίδι;

— Εἶναι ἕνα μονόπετρο μεγέθους μεγάλου φουντουκιοῦ, περιτριγυρισμένο ἀπὸ δώδεκα ρουμπίνια πὸς αὐτὸς μεγέθους καὶ τῶν αὐτῶν ἀποχρώσεων. Ἐκεῖνο ὠστόσο πὸς τὸ καθιστᾶ μοναδικὸ στὸν κόσμον, εἶναι δὺδ μικρὰ μαῦρα μαργαριτάρια τοῦ ἰδίου μεγέθους, πὸς ἀφῆνον ἕνα κενὸ μεταξὺ τοῦ μπαϊλλαντιοῦ καὶ τοῦ κόκλου τῶν ρουμπινίων.

— Μοῦ φαίνεται πὸς τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ θὰ μοῦ άρεσε. Ποῖος εἶναι ὁ πρίγκηψ;

— Ὁ! Μίστερ Ντάλ! Μοῦ ζητᾶτε μιὰ πληροφορία τὴν ὅποιαν ὀφείλω νά μὴ σὰς δώσω.

— Ἐχετε δίκην. Θὰ ἐπανέλθω, λοιπόν, ὅποτε ἀπὸ τριανταμία μέρες!

— Μάλιστα. Τὸ θαυμάσιο κόσμημα θὰ βρίσκεται στὸ χρηματοκιβώτιό μου.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ χρυσοχοεῖο, ὁ Μάρτεν Ντάλ πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ γραφεῖο τοῦ Σοῦμερ, στὸ ὅποιο μῆτις γελαστός:

— Γεῖά σου Σοῦμερ;

— Ποῖος καλὸς ἀέρας; Πολὺ εὐθυμὸς εἶ ἔλεος.

— Ναι. Εἶμαι εὐχαριστημένος γιατί ἐπέλεξα μιὰ δουλειὰ πρῶτης τάξεως.

— Συγχαρητήρια. Λέγε νά χαρῶ...
— Σὺ δὲ κι' ἄν χαρῆς!
— Ἀλήθεια; Λέγε λοιπόν!

Ἄνακάλουσα ἀν λαθρέμπορο τῶν πολυτίμων λίθων!

Ο ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ τινάχτηκε ὀρθός:

— Σὺ; Ποῖος εἶναι;
— Ὁὐμ! Μούκου! Ἐπαγγελματικὸ μυστικό!

— Μάρτεν...

— Μὴν ἐπιμένῃς. Θὰ τὸν πιάσῃς ὀψωδῆποτε σὲ λίγες μέρες. Γιὰ τὴν ὥρα, δώσε διαταγή νά σταματήσῃ ἡ ἐπιθελψη τοῦ Σάμουελ Χάουφμαν. Εἶδα ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημά του ἕναν ἐφημεριδοπώλη καὶ λίγο πῖο πέρα ἕναν ἀνάπηρο πολέμου ποῦπαρνε τὸν ἀέρα του καθισμένος σὲ ἕνα παγκάκι.

— Ὅποτε δὲν εἶναι ὁ Σάμουελ Χάουφμαν;

— Στείλε τοὺς ἀνθρώπους νά χάσουν ἄλλοδ τὸν καιρὸ τους...

Καὶ ἀφήνοντας τὸν φίλο του κόκκαλο, ὁ Μ. Ντάλ βῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, γελώντας τὸ κροστᾶλλινὸ του γέλιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ τινάχθηκε στὸ κρεβάτι του σάν τρομαγμένος ἀπὸ τίς ἀγριοφωνίες τοῦ Σοῦμερ, πὸς εἶχε μῆτὴ στὸ δωμάτιό του ἀσθμαίνοντας:

— Μάρτεν! Εὐὐνα! Κοιμᾶσαι ἢ κάνεις πὸς κοιμᾶσαι;

— Τί εἶναι; Τί τρέχει; Ἔτσι σὰς μαθαίνουν στὴν «Σχότλαντ-Γουάρδ» νά ζυπνᾶτε τοὺς ἀνθρώπους;

— Κατέβα βρε διάβολε ἀπὸ τὸ κρεβάτι σου καὶ δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο!

— Τί τρέχει τέλος πάντων!

— Πρὸ ἑνὸς τετάρτου τοῦ Σάμουελ Χάουφμαν ἔσπασε τὰ τηλεφῶνα τηλεφώνωντας ὅτι χθὲς βράδυ, ὁ «Λωποδύτης—Φάντασμα» τοῦ ῥήμαξ τὸ χρηματοκιβώτιο!

— Μωρὲ τί μοῦ λές! Αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον! Καὶ λέγοντας, στράφηκε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ καὶ κουνουλώθηκε ὡς τὰ αὐτῖα.

Ο ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ ὠστόσο δὲν ὑποχώρησε. Ἄρπαξε τὰ κλινοσκεπάσματα καὶ τὰ τραβῆξε βίαια ἀπειλώντας:

— Γι' αὐτὸ πὸς ἐνὸς μῆνος με συμβούλεψες ν' ἀπομακρῶνῶ ἀπὸ τὸ κατάστημά του τοὺς ἀνθρώπους μου; Σῆκω! Ἦλθα νά σε πάω νά πάμε μαζί ὡς ἐκεῖ! Σῆκω ἄν δὲν θέλῃς νά σε πάω σηλωτό... καὶ με τίς πυτζάμες!

Μουρμουρίζοντας, ὁ άριστοκράτης σηκώθηκε καὶ, ὅποτε ἀπὸ εἰκοσι λεπτά τῆς ὥρας, ἡ κομψὴ κόρσα του σταματοῦσε μπρὸς στὸ χρυσοχοεῖο τοῦ Σάμουελ Χάουφμαν, τὸ ὅποιον ἦταν κίβλας πλημμυ.

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ

καὶ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέροντος περιπέτεια τοῦ:

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ρισμένο ἀπὸ άστυνομικούς καὶ δικαστικούς.

Ο Σάμουελ Χάουφμαν, μόλις εἶδε τὸν άριστοκράτη, ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν με χειρνομίες ἀπελπισίας:

— Εἶναι τρομερὸ μίστερ Ντάλ! Δὲν ἔχουμε ἀσφάλεια! Εἶμαι κατεστραμένος ἀνθρώπος!

Καὶ παίρνοντάς του κατὰ μέρος:

— Θὰ ἦλθατε βέβαια πρῶτ-πρῶτὶ γιὰ τὸ δαχτυλίδι πὸς περιμένετε!

— Μάλιστα. Στὸ ὄρομό μου εἶδα τὸν ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ, σταμάτησα νά τὸν χαιρετήσω καὶ ὅταν μοῦ εἶπε πὸς ἔρχεται ἐδῶ, τὸν πῆρα στὴν κούρσα μου. Φάνηκε ὁ πρίγκηψ;

— Χόες, ὅπως σὰς εἶπα. Μοῦ ἄφησε τὸ δαχτυλίδι καὶ ξανάφυγε ἀεροπορικῶς.

— Δόξα τῷ Θεῷ!

— Ναι, ἀλλὰ καὶ τὸ δαχτυλίδι ἔκανε φτερά με ἄλλα πολλά θαυμάσια κοσμήματα ἐκ τῶν ὁποίων σὰς εἶχα δεῖξει μερικὰ!

— Μὴ με τρελλοκάνετε!

— Σῆς εἶπα! Δὲν ἔχουμε ἀσφάλεια! Καὶ με τίς λέξεις αὐτές, ἄφησε... κόκκαλο τὸν Μάρτεν Ντάλ, γιὰ νά δώσῃ κατᾶλογο τῶν κλαπέντων πὸς τοῦ τὸν ζήτησε ὁ εἰσαγγελεύς.

Χαμογελώντας, ὁ Μάρτεν Ντάλ πρόσεψε στὴν λεπτομέρεια ὅτι τὸ περιήρημον δαχτυλίδι τοῦ πρίγκηπος ἔλειπε ἀπὸ τὸν κατάλογο, καὶ, ἐπεμβαίνοντας, παρατήρησε:

— Τὸ εὐτύχημα εἶναι πὸς ἔχετε νά κάνετε με τὸν «Λωποδύτη—Φάντασμα» πὸς θὰ σὰς ἐπιστρέψῃ σήμερα ἢ αὔριο ὅτι σὰς ἔκλεψε.

— Μὰ δὲν εἶναι βέβαια ἄν ἔχουμε νά κάνουμε με τὸν «Λωποδύτη—Φάντασμα» ἀποκρίθηκε ὁ εἰσαγγελεύς. Δὲν βρέθηκε κανένα ἐπισκεπτήριό του με ἔρους μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο.

— Πὸς λοιπὸν ἀποδίδετε σ' αὐτὸν τὴν κλοπή;

— Ἀπὸ τὴν μέθοδο τῆς διαρρήξεως! Μόνον ὁ «Λωποδύτης—Φάντασμα» ἐργάζεται τόσο άριστοτεχνικῶς ὡστε νά μὴν ἀφήνῃ ἴχνος ἄλλο ἀπὸ τὸ ἐπισκεπτήριό του.

— Μὰ δὲν εἶναι βέβαιον ἄν ἔχουμε νά φῆσῃ ἐπισκεπτήριό. Γιὰ νά μὴ βρεθῆ δὲ ἐπισκεπτήριό του, τοῦτο σημαίνει: 1ον) Ἦ ὅτι τὴν διαρρήξιν τὴν ἔκανε ἄλλος άριστοτέχνης διαρρήκτης, 2ον) Ἦ ὅτι ὁ βρυλικὸς λωποδύτης ἄφησε τὸ ἐπισκεπτήριό του καὶ ὁ μίστερ Χάουφμαν τὸ ἀπέκρυψε γιὰ νά γνωσθῆ ὁ ἀκριβὴς κατάλογος τῶν κλοπιμαίων καὶ 3ον) Ἦ πιά...

— Ἦ πιά;...

— Ἦ ὅτι τὴν διαρρήξιν τὴν ἔκανε... ὁ ἴδιος ὁ μίστερ Σάμουελ Χάουφμαν!

— Κόρια! ἔκαμεν ὡχρός ὁ Σάμουελ Χάουφμαν.

— Μὴ θυμώνετε μίστερ Χάουφμαν. Ἦ πρόθεσίς μου δὲν εἶναι νά θέσω ἐν ἀμφιβολίᾳ τὴν καλὴ σας πίστη. Γνωρίζουμε ὅλοι ἄν εἴσθε τίμιος ἀνθρώπος ἢ ὄχι. Δὲν μπορούμε ὅμως, νά φορτώνουμε στὴν ῥάχη τοῦ «Λωποδύτη—Φάντασμα» ἀδυσανίστως τὴν κάθε διαρρήξιν πὸς γίνεται στὸ Λονδίνο, γιατί ἔτσι θὰ τοῦ δημιουργήσασαι ἕνα ἐπιλήψιμο παθητικὸ καὶ, ὁ συμπλήρωτος αὐτὸς τύπος, παθητικὸ δὲν ἔχει!

— Παρντόν, παρντόν... ἔκαμεν ἐπεμβαίνοντας ὁ εἰσαγγελεύς. Γιὰ ποῖο λόγο, ὁ μίστερ Σάμουελ Χάουφμαν θὰ ἔκανε μόνος του τὴν διαρρήξιν;

— Φαντάζομαι ὅτι ἕνας ἀνθρώπος σάν τὸν μίστερ Χάουφμαν, εἶναι ἀδύνατον νά μὴν ἔχη ἀσφάλισιν γιὰ μεγάλα ποσὰ α'

Τέρατα κολυμβητικῆς

Ἔμεινε 40 ὥρες στὸ νερό!

Τὸ κολυμβητμα ἔχει νά παρουσιάσῃ πολλοὺς θιασώτας του πὸς κατέπληξαν τὸν κόσμον με τὰ κατορθώματά τους πὸς δὲν πιστεύουμε νά βρεθῆ σύντομα ἐκείνος πὸς θὰ φθάσῃ ἢ καὶ πὸς θὰ ἐπιχειρήσῃ, ἔστω νά μιμηθῆ τοὺς κολυμβητᾶς—ἀληθινὰ τέρατα ἀνοχῆς— πὸς θὰ ἀναφέρουμε παρακάτω.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ἡ μικροῦλα Πενναμπέ, μιὰ Ἰνδὴ ἀπὸ τὴν Βεγγάλη, ἡλικίας μόνον πέντε ἐτῶν ὅποια κατώρθωσε πέρου νά κολυμπήσῃ στὴν Κάλκουτα ἐπὶ δεκάξῃ ὥρες συνεχῶς, μπροστὰ σὲ δὺδ χιλιάδες κόσμον! Ἦ τερατώδης αὐτὴ Ἰνδιανοπούλα, δὲν εἶχε παρὰ μόλις τέσσερις μῆνες πὸς ἔμαθε νά κολυμπᾶ καὶ ὅμως κατέπληξε τὸν κόσμον με τὸν ἄλλο της.

Καὶ ἔρχεται τώρα ἡ σειρά τῆς νεαρᾶς Δανέζας, Τζέννου Καμμεγκάρντ πὸς πέρασε κολυμπώντας τὴν Βαλτικὴν.

Ἦ Τζέννου, εἶναι μόλις δώδεκα ἐτῶν, ἀλλὰ εἶνε κορίτσι ἐξαιρετικῆς ῥώμης καὶ ἀνοχῆς. Ἔμεινε μέσα στὴ θάλασσα 40 ὥρες ἀκριβῶς, χωρὶς νά δώσῃ σπουδαία σημεῖα κοπώσεως. Μιὰ δὺδ φορές μονάχα, παρ' ὀλίγον νά τὴν πῆρῃ ὁ ὕπνος, ὁ μανάτζερ της ὅμως, εἶχε ἐπάνω στὴν ἀτμάκατο με τὴν ὅποια τὴν συνόδευε, ἔνα ἠχηρότατο γρομμῶφονο, τὸ ὅποιο ἔπαιξε διάφορα θορυβώδη «μάζες» πὸς ἐδιωγαν τὸν ὕπνον ἀπὸ τὰ ἔλεφαρα τῆς Τζέννου.

Ἐνῶ μεταξὺ, εἶχε ἐπανηλιθμμένως ἀναλάβει δυνάμεις, ὄχι με τὴν συνηθισμένη τροφὴ πὸς δίνουσι στοὺς κολυμβητᾶς τῶν μεγάλων ἐπιδόσεων, καθὼς κολυμποῦν, ἀλλὰ με στερεὰ τροφὴ, τὴν ὅποια τῆς παρεσκευάζε σφιδόν διαρκῶς, ἕνας μάγειρος πὸς βρισκόταν ἐπίσης με τὰ σύνοργά του στὸ πλοῖο τῆς συνοδείας.

Ἐνῶ μεταξὺ, εἶχε ἐπανηλιθμμένως ἀναλάβει δυνάμεις, ὄχι με τὴν συνηθισμένη τροφὴ πὸς δίνουσι στοὺς κολυμβητᾶς τῶν μεγάλων ἐπιδόσεων, καθὼς κολυμποῦν, ἀλλὰ με στερεὰ τροφὴ, τὴν ὅποια τῆς παρεσκευάζε σφιδόν διαρκῶς, ἕνας μάγειρος πὸς βρισκόταν ἐπίσης με τὰ σύνοργά του στὸ πλοῖο τῆς συνοδείας.

Ἐνῶ μεταξὺ, εἶχε ἐπανηλιθμμένως ἀναλάβει δυνάμεις, ὄχι με τὴν συνηθισμένη τροφὴ πὸς δίνουσι στοὺς κολυμβητᾶς τῶν μεγάλων ἐπιδόσεων, καθὼς κολυμποῦν, ἀλλὰ με στερεὰ τροφὴ, τὴν ὅποια τῆς παρεσκευάζε σφιδόν διαρκῶς, ἕνας μάγειρος πὸς βρισκόταν ἐπίσης με τὰ σύνοργά του στὸ πλοῖο τῆς συνοδείας.

Ἐνῶ μεταξὺ, εἶχε ἐπανηλιθμμένως ἀναλάβει δυνάμεις, ὄχι με τὴν συνηθισμένη τροφὴ πὸς δίνουσι στοὺς κολυμβητᾶς τῶν μεγάλων ἐπιδόσεων, καθὼς κολυμποῦν, ἀλλὰ με στερεὰ τροφὴ, τὴν ὅποια τῆς παρεσκευάζε σφιδόν διαρκῶς, ἕνας μάγειρος πὸς βρισκόταν ἐπίσης με τὰ σύνοργά του στὸ πλοῖο τῆς συνοδείας.

Ἐνῶ μεταξὺ, εἶχε ἐπανηλιθμμένως ἀναλάβει δυνάμεις, ὄχι με τὴν συνηθισμένη τροφὴ πὸς δίνουσι στοὺς κολυμβητᾶς τῶν μεγάλων ἐπιδόσεων, καθὼς κολυμποῦν, ἀλλὰ με στερεὰ τροφὴ, τὴν ὅποια τῆς παρεσκευάζε σφιδόν διαρκῶς, ἕνας μάγειρος πὸς βρισκόταν ἐπίσης με τὰ σύνοργά του στὸ πλοῖο τῆς συνοδείας.

Ἐνῶ μεταξὺ, εἶχε ἐπανηλιθμμένως ἀναλάβει δυνάμεις, ὄχι με τὴν συνηθισμένη τροφὴ πὸς δίνουσι στοὺς κολυμβητᾶς τῶν μεγάλων ἐπιδόσεων, καθὼς κολυμποῦν, ἀλλὰ με στερεὰ τροφὴ, τὴν ὅποια τῆς παρεσκευάζε σφιδόν διαρκῶς, ἕνας μάγειρος πὸς βρισκόταν ἐπίσης με τὰ σύνοργά του στὸ πλοῖο τῆς συνοδείας.

Ἐνῶ μεταξὺ, εἶχε ἐπανηλιθμμένως ἀναλάβει δυνάμεις, ὄχι με τὴν συνηθισμένη τροφὴ πὸς δίνουσι στοὺς κολυμβητᾶς τῶν μεγάλων ἐπιδόσεων, καθὼς κολυμποῦν, ἀλλὰ με στερεὰ τροφὴ, τὴν ὅποια τῆς παρεσκευάζε σφιδόν διαρκῶς, ἕνας μάγειρος πὸς βρισκόταν ἐπίσης με τὰ σύνοργά του στὸ πλοῖο τῆς συνοδείας.

Ἐνῶ μεταξὺ, εἶχε ἐπανηλιθμμένως ἀναλάβει δυνάμεις, ὄχι με τὴν συνηθισμένη τροφὴ πὸς δίνουσι στοὺς κολυμβητᾶς τῶν μεγάλων ἐπιδόσεων, καθὼς κολυμποῦν, ἀλλὰ με στερεὰ τροφὴ, τὴν ὅποια τῆς παρεσκευάζε σφιδόν διαρκῶς, ἕνας μάγειρος πὸς βρισκόταν ἐπίσης με τὰ σύνοργά του στὸ πλοῖο τῆς συνοδείας.

Ἐνῶ μεταξὺ, εἶχε ἐπανηλιθμμένως ἀναλάβει δυνάμεις, ὄχι με τὴν συνηθισμένη τροφὴ πὸς δίνουσι στοὺς κολυμβητᾶς τῶν μεγάλων ἐπιδόσεων, καθὼς κολυμποῦν, ἀλλὰ με στερεὰ τροφὴ, τὴν ὅποια τῆς παρεσκευάζε σφιδόν διαρκῶς, ἕνας μάγειρος πὸς βρισκόταν ἐπίσης με τὰ σύνοργά του στὸ πλοῖο τῆς συνοδείας.

Ἐνῶ μεταξὺ, εἶχε ἐπανηλιθμμένως ἀναλάβει δυνάμεις, ὄχι με τὴν συνηθισμένη τροφὴ πὸς δίνουσι στοὺς κολυμβητᾶς τῶν μεγάλων ἐπιδόσεων, καθὼς κολυμποῦν, ἀλλὰ με στερεὰ τροφὴ, τὴν ὅποια τῆς παρεσκευάζε σφιδόν διαρκῶς, ἕνας μάγειρος πὸς βρισκόταν ἐπίσης με τὰ σύνοργά του στὸ πλοῖο τῆς συνοδείας.

Ἐνῶ μεταξὺ, εἶχε ἐπανηλιθμμένως ἀναλάβει δυνάμεις, ὄχι με τὴν συνηθισμένη τροφὴ πὸς δίνουσι στοὺς κολυμβητᾶς τῶν μεγάλων ἐπιδόσεων, καθὼς κολυμποῦν, ἀλλὰ με στερεὰ τροφὴ, τὴν ὅποια τῆς παρεσκευάζε σφιδόν διαρκῶς, ἕνας μάγειρος πὸς βρισκόταν ἐπίσης με τὰ σύνοργά του στὸ πλοῖο τῆς συνοδείας.

Ἐνῶ μεταξὺ, εἶχε ἐπανηλιθμμένως ἀναλάβει δυνάμεις, ὄχι με τὴν συνηθισμένη τροφὴ πὸς δίνουσι στοὺς κολυμβητᾶς τῶν μεγάλων ἐπιδόσεων, καθὼς κολυμποῦν, ἀλλὰ με στερεὰ τροφὴ, τὴν ὅποια τῆς παρεσκευάζε σφιδόν διαρκῶς, ἕνας μάγειρος πὸς βρισκόταν ἐπίσης με τὰ σύνοργά του στὸ πλοῖο τῆς συνοδείας.

Ἐνῶ μεταξὺ, εἶχε ἐπανηλιθμμένως ἀναλάβει δυνάμεις, ὄχι με τὴν συνηθισμένη τροφὴ πὸς δίνουσι στοὺς κολυμβητᾶς τῶν μεγάλων ἐπιδόσεων, καθὼς κολυμποῦν, ἀλλὰ με στερεὰ τροφὴ, τὴν ὅποια τῆς παρεσκευάζε σφιδόν διαρκῶς, ἕνας μάγειρος πὸς βρισκόταν ἐπίσης με τὰ σύνοργά του στὸ πλοῖο τῆς συνοδείας.

Ἐνῶ μεταξὺ, εἶχε ἐπανηλιθμμένως ἀναλάβει δυνάμεις, ὄχι με τὴν συνηθισμένη τροφὴ πὸς δίνουσι στοὺς κολυμβητᾶς τῶν μεγάλων ἐπιδόσεων, καθὼς κολυμποῦν, ἀλλὰ με στερεὰ τροφὴ, τὴν ὅποια τῆς παρεσκευάζε σφιδόν διαρκῶς, ἕνας μάγειρος πὸς βρισκόταν ἐπίσης με τὰ σύνοργά του στὸ πλοῖο τῆς συνοδείας.

Ἐνῶ μεταξὺ, εἶχε ἐπανηλιθμμένως ἀναλάβει δυνάμεις, ὄχι με τὴν συνηθισμένη τροφὴ πὸς δίνουσι στοὺς κολυμβητᾶς τῶν μεγάλων ἐπιδόσεων, καθὼς κολυμποῦν, ἀλλὰ με στερεὰ τροφὴ, τὴν ὅποια τῆς παρεσκευάζε σφιδόν διαρκῶς, ἕνας μάγειρος πὸς βρισκόταν ἐπίσης με τὰ σύνοργά του στὸ πλοῖο τῆς συνοδείας.

Ἐνῶ μεταξὺ, εἶχε ἐπανηλιθμμένως ἀναλάβει δυνάμεις, ὄχι με τὴν συνηθισμένη τροφὴ πὸς δίνουσι στοὺς κολυμβητᾶς τῶν μεγάλων ἐπιδόσεων, καθὼς κολυμποῦν, ἀλλὰ με στερεὰ τροφὴ, τὴν ὅποια τῆς παρεσκευάζε σφιδόν διαρκῶς, ἕνας μάγειρος πὸς βρισκόταν ἐπίσης με τὰ σύνοργά του στὸ πλοῖο τῆς συνοδείας.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ἀπόδοσις= ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

Ποῖε ἔσπασαν!

Ο γλεντζές σύζυγος.— Ἄκουα εἶσαι θυμωμένη γιατί ἐπέστρεφα χθὲς τὴ νύχτα με σπαμένα τὰ μούτρα; Ἦ σύζυγος.— Μοῦ φαίνεται πὸς δὲν ἦταν σπασμένα ὅταν ἐπέστρεψα...

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΚΡΙΝΕΙΝ

— Κλέψανε τὸ αὐτοκίνητό τοῦ ἀφεντικοῦ...

— Καλὰ νά τοῦ κάνουν!

— Μαζὶ με τὸ ποδήλατό σου!

— Ἄ! Τοὺς παληανθρώπους!

ΑΝΟΗΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

— Τί λές βρε γυναῖκα! 30.000 δρ. θὰ δώσουμε γιὰ νά πάρουμε ἐκεῖνο τὸ κόσμημα; Καὶ δὲν παίρνουμε με τὰ ἴδια τὰ λεπτά ἕνα μεταχειρισμένο αὐτοκίνητο νά κάνουμε τὸν περὶπότό μας!

Εκείνες που δεν φεύγουν

Μια φίλη μου, μου παραπονείται γιατί δεν θα μπορέσει να πάει ταξίδι φέτος και μου λέει ότι θάνατο τραγικό το να μείνει τρεις εβδομάδες κατάμονη σπίτι της χωρίς λίγη συντροφιά, γιατί όλοι οι γνωστοί της έφυγαν.

Το γράμμα της είναι γεμάτο πίκρα και, ίσως-ίσως και λίγη ζήλεια για κείνους που φεύγουν. Σκέφτεται τις ωραίες ώρες που θα ζούσε κι, αυτή ξεπλωμένη κάτω από ένα πεύκο, ή πάνω στην άμμουδιά και είναι όλη στενοχωρία γιατί θ' αναγκασθί να στερηθί κάτι που άλλοι χαιρόνται πλουσιοπάροχα.

Κι' όμως, δεν αξίζει να στενοχωρηθεί και τόσο, καλή μου φίλη. Βέβαια, το ξέρω είναι δυσάρεστο το να είσαι αναγκασμένη να μείνετε στο ίδιο, το συνηθισμένο περιβάλλον σας, το να μη σας δίδεται και σας ή ευκαιρία να ξεφύγετε για λίγο απ' την συνηθισμένη τροχιά της ζωής σας.

Μα δεν πρέπει ωστόσο να το παίρνετε κατάκαρδα. Ίσα-ίσα μάλιστα, πρέπει να κατορθώσετε να αντιδράσετε και να μπορέσετε απ' αυτή τη μοναξιά που θα σας τριγυρίζη τις τρεις αυτές εβδομάδες της απουσίας των δικών σας, να αποκομίσετε κάποια ωφέλεια και να ασχοληθίτε σε πράγματα που δεν σας δίδετε άλλοτε ή ευκαιρία να το κάμετε.

Η κάθε μία από μας έχει και τη μικρή της μανία. Να λοιπόν ή ευκαιρία να δοθίτε σ' αυτήν. Διάβασμα, κέντημα, ζωγραφική.

Η κάτι άλλο: άσκοποι περιπλανήσεις στους δρόμους της πόλεως όπου μένετε. Κάποτε ήταν ή πιο ευχάριστη μου ασχολία αυτή! Ποσα όμως, αναπάντεχα πράγματα, δεν έδωκα στις άπομες συνοικίες της πρωτεύουσής μας!

Και τόσα, τόσα, άλλα πράγματα που μπορεί να κάνη κανείς όταν είναι μόνος

Το κωρινό

στο σπίτι! Άρκει να το θέλήση. Άρκει να πιστέψη ότι πρέπει να επωφεληθί ότι πρέπει σε κάτι να χρησιμοποιήση αυτό τον καιρό!

Ένα λουλούδι, ένα τραγούδι, ένα χαμόγελο, λίγη αίσιοδοξία, λίγο αυτοπεποίθηση και ή ζωή γίνεται όμορφη, ρόδινη, τριανταφυλλένια.

Αυτό νάχετε υπ' όψει σας, άγνωστή μου φίλη, τις μέρες της μοναξιάς σας. Και θά δίητε τί γρήγορα και τί ευχάριστα θά κυλήσουν.

ΔΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Φθινοπωρινές εisdσεις

Ο το Παρίσι άνοιξαν ήδη οι μεγάλες φθινοπωρινές εisdσεις. Και να τί αναγγέλλουν για την εποχή που μας έρχεται σε λίγο:

Πρώτα-πρώτα, ή φούστα άν φόρμ που θριαμβεύει τόσο ως τώρα καταργείται. Τά γκοντέ τοποθετούνται στις ζακέτες τρουά-κάρ που θά φορεθούν πολύ, πίσω, ή και γύρω-γύρω.

Για τά ταγιέρ αυτά θά χρησιμοποιηθί το βελούρο-ντε-λαίν ως επί το πλείστον, ή λαινάξ μαύρο θά φοριέται πάνω από μια τουαλέττα από βαρύ μεταξωτό, μαύρη κι' αυτή.

Οι όμοι θά εξακολουθήσουν νάναι πλατείς, αλλά όχι τόσο όσο άλλοτε. Τα μανίκια θά πέφτουν πιο γυτά προς τά κάτω άκριβώς όπως ήταν οι τουαλέττες της Δευτέρας Αυτοκρατορίας.

Αυτά βέβαια για τά άμπιγιέ άνσάμπλ, όπου περιλαμβάνονται άφρονες εφαρμοστές ρεδιγγότες από μαύρο λαινάξ με γαρνιτούρα «πασεμαντερί» γύρω στο γιακά.

Στά σπόρ θά φορεθούν βαριά έπανωφόρια άγχη από ύραμα έκοσε ως επί το πλείστον. Επίσης θά φορεθούν ταγιέρ άπλά με μακρτά και εφαρμοσθή ζακέττα που θά κουμπώνη ψηλά.

Όσον άφορά τις μπλουζές, που θέναι συχνά σε στυλ ζιλέ, θά γίνονται από ύραμα γυποητό (μπλέ-εμάιγ, κόκκινο, πορτοκαλί, πράσινο, φωτιά) για να ξεανούγουν τά ταγιέρ που θά γίνονται από ύραμα μαύρο και καφέ κυρίως.

Και μια άλλη νουβωτέ: χρωματιστές γούνες, έφούρες υπέροχη βέβαια, αλλά πολύ δαπανηρή. Έντοχώς όμως που ή μύδα φροντίζει νάναι προσιτή σε όλες. Έτσι πλάι στα λούτρ ντορέ που λανσάρονται φέτος, και στις χρωματιστές ρενάρ πλάι στην καφέ έμμένα, θλέπουμε και τό κλασικό άστρακάν, τά άνιό ραζέ, τό «γούντον», τό λούτζ και τό καστόρι, πουναι πάντα γαρνιτωμένες και εξαίρετικά σίχ γαρνιτούρες για την φθινοπωριάτικη και χειμερινή γυναικεία εμφάνιση.

Οι γούνες θά φορεθούν φέτος και ως ελόκληρα πανωφόρια άγχη ή εφαρμοστά σάν ρεδιγγότες, αλλά θά χρησιμοποιηθούν και ως γαρνιτούρες. Για τό θράδι κυρίως όπου θά φοριούνται μπολερό, κάπερ ή ζακέττες από κάθε είδους γούννα άνάλογα με την άντοχή της τσέπης, τη χμέσως άνδιαφερομένης.

Και πάλιν ή μόδα των πλεκτών

Και πάλιν ή μόδα των πλεκτών

των πλεκτών

Τό να προνοή κανείς για κάτι δεν είναι πάντα διασκεδαστικό, μα είναι ωστόσο σοφό. Μιά καλή συνήθεια αποκτάται δυσκολότερα απ' τις κακές, μα όταν αποκτηθί δεν ξεχνιέται ποτέ.

Κι' επί τη ευκαιρία: σε τί συνηθίζετε να άπασχολήθε στις ελεύθερες ώρες σας; Και άν όχι, γιατί δεν αρχίζετε να πλέκετε κάτι για τον χειμώνα;

Τώρα που παραθερίζετε, σας δίνονται περισσότερες ευκαιρίες κι' όταν γυρίσετε με τό καλό θά έχετε ότι σας χρειάζεται.

Πάντως, να έχετε υπ' όψει σας να μην καταπιάνεσθε με πολύπλοκους πόντους. Στην έξοχή δεν μπορεί ποτέ κανείς να εργασθί συστηματικά. Σματάνει κάτι και τό ξαναρχίζεις. Και έτσι άμα ό πόντος με τον όποιον πλέκετε είναι πολύπλοκος, κινδυνεύετε να κάνετε λάθη.

Πρώτα-πρώτα λοιπόν, θά φροντίσετε να φτιάσετε μια μπλουζά άσπρη πλεκτή που θά την φορέσετε άργότερα με τό ντε-μί-σαιζόν σας ταγιέρ. Έπειτα θά φτιάσετε ένα πουλόβερ μπέζ ή καφέ με γαρνιτούρα πολύχρωμη.

Για τά παιδιά σας θά φτιάσετε κάλτσες, γάντια και κασκόλ.

Για είστε μια κατιά στις εικόνας μας και δέστε τί ωραία πράγματα μπορείτε να φτιάξετε με λίγη ύπομονή.

1) Με τις πρώτες ψύχρες πάνω απ' την άσπρη σας φούστα θάχετε να φοράτε τό χαριτωμένο αυτό πουλόβερ. Γίνεται από μπαρολέ με μαλλι πρώσινο άνοιχτό και πρώσινο σκούρο. Στή μέση θά κάνετε 4)8 μπαρολέ για να σφιγγη καθώς και κάτω στα μανίκια. Για τον γιακά μια μπάνα μπαρολέ γυριστή. Ένοείται πως οι βελόνες που θά χρησιμοποιήσετε για τό κορσάξ πρέπει νάναι πιο φίλες από κείνες που θά χρησιμοποιήσετε για τον γιακά, τις μανσέττες κλπ. Τά άρχικά του όνόματος κεντιώνται με άσπρο μαλλι.

2) Να τώρα ένα ωραιότατο φθινοπωρινό ζιλέ με μακρτά μανίκια. Γίνεται από μαλλι υπλέ και κόκκινο. Τά μανίκια και τά ρεβέρ στα τσεπάκια κόκκινα. Τό κορσάξ μπλέ. Κάτω τά δυό μπροστινά καταλήγουν σε δυό μύτες όπως τά άνδρικά ζιλέ. Στόν λαιμό μια λουρίδα ίσια για γιακάς και τό ζιλέ σας είναι έτοιμο.

3) Τό μπολερό αυτό πλέκεται από μαύρο ψιλό μαλλι, και ταιριάζει περίοχημα πάνω απ' τ σόρτ σας ή απ' τό λιγό σας φουστάνι. Φοριέται όμως, και τό άπόγευμα με φόρεμα και καπέλλο περισσότερο άμπιγιέ. Οι άσπρες ρίγες γίνονται από άσπρη μεταξωτή τρέσσα. Είναι διακοσμητικώτατες έτσι που είναι τοποθετημένες στο κορσάξ και στα μανίκια.

4) Και για να τελειώνουμε να και μια όμοια σαντούλα. Γίνεται απ' τό ίδιο μαλλι του μπολερό και γαρνίρεται με άσπρες τρέσσες και αυτό. Άπό μέσα ντυμπλάστε με χοντρό πανί, για να στέχη και ύστερα άσπρο μεταξωτό για σόδρα. Λάβετε υπ' όψει σας όμως ότι όλα τα

πλεκτά που σας δώσαμε για να φιγουράρουν και να διατηρούνται καλώς, πρέπει νάναι πλεγμένα με πολύ καλό μαλλι. Καθώς επίσης νάχουν πλεχτή με φίλες βελόνες για να μη χαλάση ή φόρμα τους σε πλύσιμο.

Και λίγα λόγια

για τις λεπτομέρειες

Η Μόδα, που δεν κουράζεται ποτέ να μας εκπλήσση με τά άπροσδόκητα που μας επιφυλάσσει, βρήκε ένα νέο μέσον τώρα τελευταία για να ξανούγη την κλασική γυναικεία εμφάνιση.

Τις λεπτομέρειες. Άπ' την άνοιξη κιόλας, άρκετοί παρισίνοι ράπτες είχαν λανσάρι χρυσόψαρα κρεμασμένα στα ρεβέρ των άνοιξιάνικων ταγιέρ. Έν τω μεταξύ, ή μόδα αυτή κέρδισε έδαφος από τότε, και μας ξαναέρχεται σήμερα περισσότερο χιουμοριστική ή και αισθηματική άνάλογα με την διάθεσή σας από τότε.

Δυό μικρές χρυσές καρδιές ένωμένες με μια χρυσή αλυσίδα θά χρησιμοποιούν ως έμβλημα σε κείνες που δεν διστάζουν να επίδεικνύουν δημοσία τά κρυφότερα αισθηματά τους. Τό μπρελόκ αυτό μπορείτε να τό φορήτε παντού. Και στο μάτι νιο άκόμα.

Μήπως όμως είδατε αμυστηριώδη και θέλετε να τονώσετε την αινιγματική σας γοητεία; Ένα έρωτηματικό λατινικό τοποθετημένο στο ρεβέρ σας, θά δείχνη τη ψυχική σας αυτή διάθεση.

— — —

Advertisement for 'Η καλή συμπεριφορά' (The Good Manners) featuring an illustration of a woman and text about health and diet. Text includes: 'ΑΙ συστάσεις δεν είναι άπαραίτητες', 'Άν σας καλέσουν σε καμιά μεγάλη δεξίωση, σ' ένα ταύί, σ' ένα κοιταήλ, μην περιμένετε να σας παρουσιάσουν σ' όλους τους καλεσμένους για να πιάσετε κουβέντα μαζί τους.'

Άν αγαπάτε την θάλασσα, μια άγκυρα από έυλο θά άρκείη για να τό διαδώση παντού. Επίσης για όλα τά άθλητικά έμβλήματα, σάι, άεροπλάνο, αυτοκίνητο, δεν έχετε παρά να διαλέξετε κάτι σχετικό.

Έκτός απ' αυτά όμως, χρησιμοποιούνται και τά άποσθήματα. Κλείνονται σε κορνίζα και γαρνίρουν όλα τά άξεσουάρ σας, και κυρίως τις ζώνες.

Σε στενώτατες ζώνες από δέρμα μπύξ άσπρο, μπλέ, ή ότι άλλο, διαβάζετε: «Όλα σιάζονη», «Συμφωνία άπώλυτη», «Η ζωή είναι ωραία».

Και εάν, αγαπητή άναγνώστρια, παρακολουθείτε την έξωτερική πολιτική κατάσταση με πάθος, τί τό άπλούστερο, απ' τό να γράψετε στη ζώνη σας: «Παρίσι—Ν. Έόρκη—Λονδίνο», εκδηλώνοντας έτσι προς ποία μέρη στρέφονται οι προτιμήσεις σας.

Τό ίδιο έκανε μια Ίταλις άριστοκράτις τώρα τελευταία. Άλλά φυσικά, είχε βάλει «Ρώμη—Βερολίνο» αυτή.

— — —

ΥΓΙΕΙΝΗ

Αποφεύγετε τις κοκές μονιέρνες συνήθειες

Ο το προηγούμενο άβρο σας έγραφα λεπτομερώς τους λόγους για τους όποιους οι εφαρμοζόμενες επιπολαιώς, είκη και ως έτυχε, παράλογες και μακράν πάσης έπιστημονικής βάσεως και ή άκριβής παρακολούθησως διααιτοθεραπειές και φαρμακοθεραπειές δι' άπόκτηση κομψής σιλουέτας είναι πάντοτε επικίνδυνες κι' επιβλαβείς στον οργανισμό. Μιλήσαμε άκόμα και περί της ύπαρξής της φυσικής άρμονίας μεταξύ του άναστήματος και του βάρους του σώματος, ως και περί των παρατηρούμενων και επιτροπομένων σε διάφορες ειδικές περιπτώσεις έξαιρέσεων του κανόνος τούτου. Με συμπεράσμα ότι ό καθορισμός της διαίτης δεν πρέπει να γίνεται επιπολαιώς και χωρίς προηγούμενες να καθορίζεται ή φυσική άντοχή και ικανότης του οργανισμού που θά την ύποστή. Και ήδη ανωγίχθη. Η ύπό το φυσιολογικόν αύξηση του λίπους (έλαφοά παχυσαρκία) παρατηρείται σε κάθε ήλικία, είναι όμως συχνότερη στις γυναίκες, ίδια κατά την ένασίν των γεννητικών λειτουργιών, καθώς και κατά την έμμηνορρηγία. Παρατηρείται επίσης παχυσαρκία παροδική ή και μόνιμος κατά την κύηση, και μετά τούτην, κατά την γαλούγησιν ως και μετά την χειρουργική άφαίρεσιν των ώσθηκων. Γενικώς όμως ή έλαφοά παχυσαρκία παρατηρείται μετά τό 40ον έτος της ήλικίας. Η παχυσαρκία λοιπόν δεν άποτελεί νόσον αλλά σ ύ μ π τ ω μ α και συνεπώς ή διαίτα και ή θεραπεία της άφορσά κυρίως την εκάστοτε εί τ ί α ν στην

(Συνέχεια στην σελίδα 62)

ΑΔΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Αι άπαντήσεις του δερ- ματολόγου Ιατρού μας

Κυρίαν Πολυξ. Νεάπολιν. Κάθε βράδυ να τρίβετε ελαφρά τα προσβεβλημένα μέρη του προσώπου της κόρης σας με την κάτωθι πομάδα, την χρήση της οποίας θα σταματήσετε μόλις εξαφανισθούν η θ' αραιώσετε όταν αρχίζουν να ξεθωριάζουν.

Oxyde de zinc	20 gr.
Resonine	10 >
Vaseline	20 >

Επίσης δύο φορές την εβδομάδα ν' αλείψετε το πρόσωπό της με κτυπημένο άσπραδι αυγού, το όποιον να ξεκαθαρίζετε μετά 10 λεπτά μ' άφθονο χλιαρό νερό. Για ιδιαίτερον άπάντησιν χρειάζεται 50 δοχ. άμοιβή. Μετά είκοσιήμερον ξαναγράψτε μου, άν εκθαύρισαν ή όχι για να σας δώσω κάτι αποτελεσματικότερο άκρίμα.

Μάριω Ν. Θεσσαλονίκη. Το πετρέλαιο που βάζει ο κύριός σας στα μαλλιά του θα γίνει αίτια να πάθη έκζεμα. Ωστε προσοχή. Υπάρχουν τόσα και τόσα φάρμακα. Το βράδυ να ξεκαθαρίζετε το πρόσωπό σας με την εξής λοσιόν:

Fau de roses	10 gr.
Glycerine neutre	40 >
Eau de laurier-cerise q. s. pour 105 gr.	

Το πρωί μετά το πλύσιμό σας καθώς

και το άπόγευμα μετά το ξύπνημά σας να περνάτε πολύ ελαφρά, ελαφρότατα το πρόσωπό σας με την εξής λοσιόν, μετά την όποιαν μπορείτε να βάζετε και πούδρα.

Teinture de benjoin	25 gr.
Teinture de panama	25 >
Glycerine neutre	50 >
Eau de roses	400 >
Acide salicylique	0,30 cent.

Επίσης δύο φορές την εβδομάδα να χρησιμοποιήτε άπαρετήτως κτυπημένο άσπραδι αυγού. Το ελαφρό χνούδι σας να μη το πειράζετε καθόλου.

Λατίδα, Κέρκυρα. Δυστυχώς οι ώρες του Αύγουστου για άποτριχώση έχουν διατεθή. Άν επρόκειτο για μία έως δύο ώρες κάπως θα μπορούσα, αλλά σείς θα χρειασθήτε για τη θεραπεία σας χρο-

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΟΡΕ

ΑΘΗΝΑΙ: Περικλέους 44, τηλ. 26-391.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Άλκιβιάδου 1, τηλ 45-077.

Έχετε άναμφισβήτητα θετικά άποτελέσματα, ως άπεδείχθη και έμπράκτως δια του δημοσιευθέντος εις την έφημερίδα «Ακρόπολις» της 8ης Φεβρουαρίου 1938 όνομαστικού καταλόγου 960 τελιοφοίτων μετά των άκριβών διευθύνσεων αυτών και υπό των εκατοντάδων δημοσιευθεισών και δημοσιευομένων κατά καιρούς εις τον άθηνάικόν και έπαρχιακόν Τύπον εύχαριστηρίων δηλώσεων, των όποιων τα άποκόμματα των έφημερίδων κρατούνται εις ειδικόν λεύκωμα και είναι εις την διάθεσιν παντός ένδιαφερομένου. Ζητήσατε τον έντυπον κανονισμόν μας, όστις περιέχει αντίγραφα εύχαριστηρίων και όνόματα μετά διευθύνσεων τελειοποιηθεισών.

ΠΑΝΑΜΑΔΕΣ και όλα γενικώς τα ΚΑΠΕΛΛΑ

δέν είναι δυνατόν πουθενά άλλοι να καθαρισθούν με την έπιμέλεια και την ταχύτητα που

ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ

στο έργοστάσιο πιλοποιίας

Δ. ΚΑΝΕΛΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 9

Δέν υψόσχεται
θαύματα!

άλλά σας δίδει την βεβαιότητα ότι η ώμορφιά σας άπέδωσε όλην της την γοητείαν
ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΙΑ
Α.Τ. ΠΙΒΕΡ

νικόν διάστημα τουλάχιστον είκοσι ημερών. Για τ' άλλο ζήτημα που μου γράφετε δέν είναι δυνατόν, διότι καθώς γνωρίζετε τις θεραπείες άποτριχώσεως τις εφαρμόζω ο ίδιος αυτόπροσώπως και όχι ο βοηθός. Ωστε άν θέλατε είδοποιήστε τον εδώ ένδιαφερομένον να περάση από το ιατρείον μου για να του κλείσω ώρα για τον Σεπτέμβριο, ούτως ώστε έρχομένη εδώ να μη χάσετε ούτε ήμέραν.

Μαριωμένην Υπαρξιν. Είναι άλήθεια ότι το άντιαισθητικό ελάττωμα της υπερτριχώσεως, άπελπίζει πολλές γυναίκες, αλλά μέχρι του σημείου να καταλήξετε εκεί που μου γράφετε δέν είναι σωστό, εφόσον μάλιστα μπορείτε εύκολα κι όριστικά ν' άπαλλαγής απ' αυτήν.

Άπολύτως προσωπικώς θα σας κάνω τη θεραπεία της άποτριχώσεως. Ούτε ποσεί η μέθοδος που εφαρμόζω ούτε και αφήνει την ελαχίστη ούλή. Κατά την θεραπεία θα μπορούητε να κυκλοφορήτε ελεύθερα γιατί δέν παρουσιάζει το πρόσωπο τίποτα. Η καταστροφή των τριχών είναι όριστική. Όσον άφορά την τιμή αυτή κανονίζεται ανάλογως της έκτάσεως της υπερτριχώσεως και της πυκνότητος. Ούτε για το χρονικό διάστημα που θα χρειασθή η θεραπεία μπορώ να σας βεβαιώσω

άν δέν σας εξετάσω προσωπικώς. Όσον άφορά τη παλαιά πνευμονική σας πάθηση δέν παρουσιάζει καμμία άντένδειξιν για την εφαρμοσθησομένην θεραπεία. Όσα περῆσατε από το ιατρείον μου Σόλωνος 40 10-1 ή 5 1)2-8 1)2.

Κυρίαν Δ. Μ. Γ. Πειραιά. Ν' άποφεύγετε, ιδίως τον χειμώνα, το κρύο νερό και πάντοτε το σαπούνι. Μετά το πρωινό σας πλύσιμο ν' αλείψετε ελαφρά το πρόσωπό σας με την κατωτέρω πομάδα, την όποιαν επίσης να χρησιμοποιήτε κι όταν πρόκειται να κάνετε γενικό λουτρό.

Huile d' amandes douces	95 gr.
Cire blanche de melisse	6,25 >
Parafine molle	6,25 >
Borax	0,50 cent.
Eau de roses	14,0 >
Huile de roses q. s. pour aromatiser	

Κάθε βράδυ να καθαρίζετε το πρόσωπό σας με την εξής λοσιόν, την όποιαν θα χρησιμοποιήτε και πρό της πούδρας.

Eau de roses	200 gr.
Glycerine	50 >
Borax	10 >

Δυό φορές την εβδομάδα να χρησιμοποι-

ποιήτε τον κτυπημένο κρόκο αυγού, τον όποιο να ξεκαθαρίζετε μετά 10 λεπτά μ' άφθονο χλιαρό νερό, και κατόπιν να βάζετε κρέμα. Μετά δίμηνο κούρα ξαναγράψτε μου.

Ηλικιωμένην Κυρίαν. Δυστυχώς η ραχδαία τριχόπτωσης όφείλεται, στην εκ της ηλικίας αδράνεια των έσω έκκρίσεων. Να παίρνετε έσωτερικώς επί ένα μήνα από 2 χάπια Βαλοβοζάν. Άφου δε διακόψετε επί ένα μήνα να επαναλάβετε άλλον ένα μήνα. Τοπικώς κάθε βράδυ να ραντίζετε τις ρίζες των τριχών με το κάτωθι φάρμακο και να κάνετε μία ελαφρά φριξίον. Μετά 3 μήνες γράψτε μου άποτελέσματα για να σας δώσω και κάτι άλλο άκρίμα.

Eau de cologne	100 gr.
Glycerine	15 >
Teint. de cantharides	0,5 cent.
Teint. de jaborandi	50 gr.
Teint. de panama	20 >

Δερματολόγος Ιατρός

Γ. Μ. ΑΔΔΑΣ

(Σόλωνος 40)

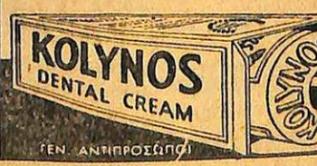

Μάλιστα δλοι μας μεταχει- ριζόμεθα **ΚΟΛΥΝΟΣ**

Είναι φυσικόν ολόκληρος ή οίκογένεια να μεταχειρίζεται και να εκτιμά την ΚΟΛΥΝΟΣ. Χιλιάδες οδοντοίτροι θα σας ειπών ότι ουδμία άλλη κοινή οδοντόκρεμα δέν περιέχει τόσα θαυμαστά συστατικά δια την λάμψιν των οδόντων την έξυγιανσιν του στόματος

και με την εγγύσην ότι η χρήση της είναι εύχρηστος και οικονομική. Η ΚΟΛΥΝΟΣ όχι μόνον διατηρεί καθαρούς και σπληνούς οδόντας αλλά καταστρέφει τα επικύνδυνα παράσιτα ή αίτια της σήψεως

Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι πλέον οικονομική.

ΛΗΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ

"ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΠΕΚΑΛΥΨΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ.."

Ούτε μία ρυτίδα, ούτε μία γραμμή σε ηλικία 65 χρόνων. Μία έπιδερμικε καθαρά βελουτέ, άκραιπτος νέας κόρης. Θά έλεγε κανείς ένα θαύμα, άλλ' όπάρχει μία έπιστημονική έρμηνεύα.

Αυτά είναι τα μαγικά άποτελέσματα του «Biosel» ή έκπληκτική ανακάλυψις του καθηνητού Dr. Ziejnska του Πανεπιστημίου της Βιέννης. Το «Biosel» είναι πολύτιμον στοιχείον φυσικόν νεότητος, άπαραίτητον δια κάθε έπιδερμίδα βελουτέ και χωρίς ρυτίδας. Η κρέμα Tokalon γρώματος ρόζ περιέχει τώσα εξ αυτού. Τρέφει και ξαναναιώνει την έπιδερμίδα κατά τον θπνον σας. Θά ξυπνάτε νεωτέρα κάθε πρωί. Ρυτίδες και γραμμές εξαλείφονται. Δια την ήμέραν μεταχειρίζεσθε την κρέμα Tokalon Τροφή δια την έπιδερμίδα, γρώματος λευκού (μη λιπαρά) δια να κάμψετε την έπιδερμίδα σας φρέσκι και καθαρά, να διαλύστε τα μαύρα σας στίγματα και άτελειας. Ξαναναιώσατε κατά 10 χρόνια και μείνατε νέα. Άπαλλαγείτε από τα ναιάδες γρόμα. Ξαναβρήτε τα φρέσκα σας μάγουλα σφικτά και την λεπτή γάρι της νεότητος σας. Θά έκπληκνίητε από τα σγεδόν μαγικά άποτελέσματα των δύο κρεμών Tokalon τροφών δια την έπιδερμίδα. Έάν όχι, εύχαριστως θα σας έπιστρέψωμεν τα χρήματά σας.

Η άγνωστη Τούλα Δράκου

(Συνέχεια από την σελίδα 23)

πήγαινα στο Άρσάκειο, ο καθηγητής της ωδικής έδειχνε ιδιαίτερη συμπάθεια σε μένα. Και διαρκώς με σηκωνε στο μάθημα, προς μεγάλη μου λύπη, γιατί πάντα έβρισκόμουν... άμελετητή. Αποτέλεσμα να μην ξαναπαρακολουθήσω το μάθημα της ωδικής...

—Και ο γάμος σας;
—Ο πρώτος μου γάμος ήταν τη χρονιά που βγήκα στο θέατρο. Παίζαμε στο «Μοντιάλ» την επιθεώρηση «Σαπουνοφουσκές» των Σώτου Πετρά — Τσακασιάνου. Τότε μ' έρωτεύθηκε ο έκ των συγγραφέων της επιθεώρησης κ. Σώτος Πετράς. Τον έρωτεύθηκα κι' εγώ και... παρήκμασε. Σε λίγο όμως χωρίσαμε.

—Έχετε θαυμαστά, κ. Δράκου;
—Η χαριτωμένη πρωταγωνίστρια χαμογελά με κάποια δόση δικαίας αυταρσεκείας.

(Σημ.—Η κ. Δράκου είναι πραγματικά άφρατα και χαριτωμένη ήθοποιός, κι' επομένως δικαιούται να έχει πλήθος θαυμαστών).

—Να σας πω, Παρ' όλο που είμαι παντρεμένη, νομίζω πως δικαιολογείται να έχω κι' εγώ θαυμαστά... Μην ξεχνάτε πως ανήκω κι' εγώ στο θέατρο. Και κάθε ήθοποιός έχει τους θαυμαστές της, αθώους όμως... Έτσι, λοιπόν, κι' εγώ έχω τους δικούς μου...

—Είναι γνωστόν πως είχατε στη ζωή σας πολλές προτάσεις γάμου. Πώς το εξηγείτε σε αυτό;
—Η κ. Δράκου εφεύγει χαριτωμένα:

—Σωστότερο, θα ήταν να ρωτήσετε αυτούς που με ζήτησαν... Πάντως, εγώ θα σας διηγηθώ ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο. Μ' έζητησε κάποιος κάποιος σε γάμο. Ήταν εξαιρετικά πλούσιος, εργοστασιάρχης, κτηματίας κ. λ. π. Έμενα όμως δεν με συγκινεί αποκλειστικά το χρήμα. Θα τον έπερνα όμως αν δεν ήταν πολύ άμυρνος, άστοιχείως. Και άρνήθηκα. Αυτός όμως εξακολουθούσε να με παρακολουθού τακτικώτατα, μου έστελνε λουλούδια κάθε βράδυ σχεδόν στο θέατρο, μου έκανε δώρα και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να με κατακτήσει. Δεν το κατώρθωσε. Κι' έτσι, όταν επέσθη όριστικά για την χυλόπητά του, ή μεγάλη αγάπη του μετετράπη σε μίσος. Με κυνηγούσε άγρια. Έτσι, λοιπόν, σε μία πρεμιέρα μας στο θέατρο Παπαϊωάννου, μάζεψε τριάντα εργάτες από το εργοστάσιό του και τους έγκατέστησε στην γαλαρία. Όταν, λοιπόν, βγήκα στην σκηνή, με γιοχάσαν άγρίως. Τάχασα βέβαια, για μία στιγμή, αλλά έπειτα, όταν τον αντίκρουσα στην πρώτη σειρά της πλατείας να γελά σατονικά, κατάλαβα την άναυδη πράξη του. Ο κόσμος κατάλαβε φυσικά κι' εκείνος ότι η ιστορία αυτή ήταν σκηνοθετημένη και με περιέβαλλε με μεγάλη συμπάθεια. Στο διάλειμμα, εμφανίζεται έξαφνα στο καμαρίνι μου, κλαίγοντας ό άποτυχόν γαμπρός. Γονατίζει, λοιπόν, προστά μου κι' αρχίζει να με παρακαλή:

—Πές μου το «ναί». Τούλα μου, κι' άμέσως βγαίνω στη σκηνή και λέω στον κόσμο ότι εγώ είμαι ό

δράστης της επιθεώσεως. Έλα, Τούλα μου...

Έννοείται ότι τον έδιωξα με τις κλωτσιές.

»Ο άνθρωπος αυτός, συνέχισε η κ. Δράκου, είχε πάθει κι' άλλο έξ αιτίας μου: Με παρακολουθούσε, όπως σας είπα, κάθε βράδυ. Και για να βλέπει αν πηγαίνω σπίτι μου μόνη, και τί ώρα γυρίζω, πήγαινε και περίμενε σ' ένα... γιατί πού ήταν κοντά στο σπίτι μας. Τι πάθαινε όμως; Ύπναρας όπως ήταν, τον έπερνε ό ύπνος και έσπνουσε τό... πρωί χωρίς να πάρη χαμπάρι τί ώρα γύρισα σπίτι! Η τακτική του αυτή με διασκέδαζε αφάνταστα...

Θέτουμε άλλην ερώτηση:
—Με τον κ. Σαραντόπουλο πως, αν επιτρέπετε, γνωρίστηκατε;

—Η κ. Δράκου χαμογελά εύχαριστημένη.

—Με τον Θεωδώρακη; Παίζαμε στον θίασο Οικονόμου και οι δύο. Μην ξεχνάτε πως και ό άντρας μου ήταν ήθοποιός, πριν γίνει καταστηματάρχης δερματίνων ειδών. Μου άρεσε. Του άρεσα. Μ' άγάπησε. Τον άγάπησα. Και τό αίσθημα κατέληξε σε γάμο. Να γράψετε πως είμαι πάρα πολύ εύτυχισμένη με τον συζυγό μου, που έχει ένα πρώτης τάξεως χαρακτήρα. Κι' είναι γνωστόν, πως ενώ άπέριψα προτάσεις έκατομμυριούχων, παντρεύθηκα τον άντρα μου που δεν έχει βέβαια πολλά λεπτά, αλλά είναι χρυσό παιδί. Πάντως, περιμένουμε και μία μεγάλη κληρονομιά...

Πρέπει να όμολογήσω πως η κ. Δράκου βρήκε τον άνθρωπο που της ταίριαζε. Γι' αυτό της εύχόμεθα βίον άνθόσπαρτον και συνεχίζουμε τις ερωτήσεις:

—Πως περνάτε τις ώρες σας;

—Πολύ ήσυχα, σαν μία καλή νοικοκυρά. Το πρωί σηκώνομαι και φροντίζω το νοικοκυριό μου: έτοιμάζω το φαγητό μας, μαγειρεύω, σιδερώνω, ράβω, ξεσκονίζω... Τέλος, όλες τις δουλειές του σπιτιού. Το άπόγευμα το περνά εδω στο μαγαζί, κρατώντας συντροφιά στον Θόδωρο και διαβάζοντας συγχρόνως.

—Πηγαίνετε στη Γλυφάδα για μπάνιο;

—Ποτέ! Δεν μ' άρέσει να πηγαίνω εκεί που συχνάει πολλές κόσμος. Προτιμώ την μοναξιά. Κάποτε πηγαίνουμε για μπάνιο στο Σκαρμαγκά.

—Περιπέτειες;
—Τις άποφεύγω. Δεν μ' άρέσουν καθόλου. Και για τον λόγον αυτόν δεν τις δημιουργώ!... Ξέρετε, οι περιπέτειες οι έρωτικές δημιουργούνται συνήθως...

—Παρακολουθείτε θέατρο;
—Ποτέ! Σας τό λέω ειλικρινά. Ουδέποτε έχω παρακολουθήσει παράσταση θεάτρου. Και θέλω να τό πιστώσετε αυτό. Ένώ ό κινηματογράφος μ' άρέσει πολύ και τον παρακολουθώ. Κάθε βράδυ σχεδόν πηγαίνω στο σινεμά.

—Και για τον έλληνικό κινηματογράφο τί έχετε να πείτε; Θά έβλατε να πρωταγωνιστήσετε σε κανέναν φιλμ;

—Γιατί όχι; Άν με ζήτησουν και με πληρώσουν, θα παίξω μ' εύχαρησθησι. Έφ' όσον μ' άρέσει και τό

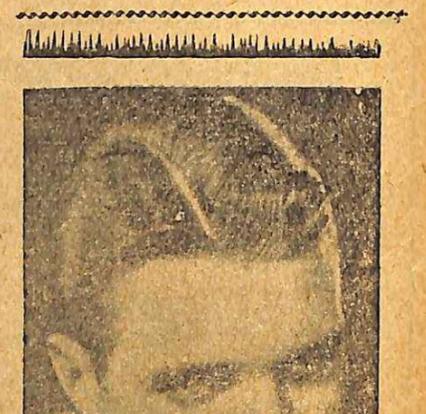
σινεμά, νομίζω πως θα έχω επιτυχία, γιατί θα παίξω μ' ένθουσιασμό.

Η κ. Δράκου μās κάνει λόγο για την δυσάρεστη περιπέτεια που είχε πέρσει στην Θεσσαλονίκη με την κ. Πάολα Νικολέσκο, ή όποία από λόγους, όπως μās εξήγησεν ή κ. Δράκου ζηλοτυπίας, την κατηγορήσεν ότι της... έκλεψε την τσάντα της! Κι' έγινε θόρυβος άρκετός γύρω από τ' όνομα των δύο πρωταγωνιστριών. Άλλά πρό ήμερών ό δράστης της κλοπής, λυπηθείς την κ. Τούλα Δράκου, της όποίας διεσύρθη τ' όνομα άδίκως, παρέδωσε την κλαπέισαν τσάντα εις την άστυνομία.

Τώρα ή κ. Τούλα Δράκου έμύνησε επί συκοφαντική δυσφημήσει την συνάδελφό της και της ζητεί ψυχικήν όδύνη. Η δίκη όρίσθη για τις 30 Σεπτεμβρίου. Ως μάρτυρες έχουσι κληθή οι άριστοί του έλληνικού θεάτρου.

Έκείνη άκριβώς την ώρα ό σύζυγος της κ. Δράκου κ. Σαραντόπουλος, μās κάνει... έξωσιν από την σην μās, για να παραδώσει σ' έναν πελάτη του ένα δέμα πορτοφολιών. Μά ή συνέντευξις μās έχει πιά τελειώσει. Εύχαριστούμε λοιπόν και φεύγουμε.

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ

Το Pétrole Cana

ΣΤΡΩΝΕΙ ΤΑ ΑΤΙΘΕΣΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τα πλέον σκληρά, τα πλέον δύσκαμπτα και τα πλέον δυσκολοκτινίστα μαλλιά ήμερώνονται και στρώνουν θαυμάσια υπό την επίδρασιν του Pétrole Cana.

Και, τό σπουδαιότερον όλων, τό Pétrole Cana συγκρατεί τα μαλλιά εις τόπου άκινδύνως και ήγεινώς. Περιέχει άσομον πετρέλαιον, τό όποιον διαποτίζει τα μαλλιά όσον χρειάζεται. Άπολύτως άβλαβές διά τό τριχωτόν της κεφαλής του άνδρός και της γυναίκος.

ΠΑΡΗΣΕΙΣ ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ίατρος Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Είδικευθε εν Παρισίοις

Έξέτασις δι' άκτινων Ραϊνγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 194

Άποφεύγετε τ'ς κκεές μονιέρ'ες συνήθειες

(Συνέχεια από την σελίδα 57)

όποία αυτή όφείλεται. Και εξηγούμαι: Κατά την έμμηνολήξια ή μετά την άφάρσει των ώσθηκων, που είναι τό ίδιο πράγμα, διότι στην μέν πρώτη περίπτωση ή περίοδος παύει φυσιολογικώς λόγω καταργήσεως, ως εκ της ήλικίας, της έσωτερικής έκκρίσεως των ώσθηκων, ένφ στην δευτέρα περίπτωση ή περίοδος παύει λόγω της χειρουργικής άφαιρέσεως των ώσθηκων, παρατηρείται εκτός των άλλων συμπτωμάτων (άπώλεια κομψότητος της περιμέτρου, πλαδαρότης των μαστών, νευρασθένεια, μελαγχολία κ.τ.λ.) και μεγάλη τάσις προς παχυσαρκίαν. Γιατί; Διότι μετά την κατάργησιν της έσωτερικής έκκρίσεως των ώσθηκων (έμμηνολήξια ή άφαιρέσις) παύει πλέον ή επίδρασις της έκκρίσεως ταύτης επί του όργανισμού ήτις έχει την ιδιότητα να είναι ύποτονική, κατασταλτική των νεύρων και διακλονιστική των καύσεων και οξειδώσεων. Έλαττωμένης λοιπόν της λειτουργίας των καύσεων και των οξειδώσεων αυξάνονται τα λίπη, έξ ου και ή παρουσιαζόμενη στα άτομα ταυτα παχυσαρκία. Έφόσον λοιπόν ή παχυσαρκία των ατόμων είναι σύμπτωμα της άδρανείας των ώσθηκων, ήτις προήλθε εκ της ήλικίας ή εκ της άφαιρέσεως, εις τί θα όφελήσθη και ή αυστηρότερα δίαιτα; Μόνον μιάς γενικής εξαντλήσεως του όργανισμού και διαφόρων άλλων σοβαρών διαταραχών πρόβλεπας θα γίνη, ένφ ή παχυσαρκία θα εξακολουθί να παραμένη άναλλοίωτος, έφόσον ή κυρία αίτια, θα έ-

ξακολουθί ύφισταμένη. Στην περίπτωση λοιπόν αυτήν άποτέλεσματα κατά της παχυσαρκίας θα έχωμε μόνο διά της χορηγήσεως όποθεραπευτικων σκευασιών προς καταπολέμησιν των εκ της ώσθηκικής άνεπαρκείας διαταραχών. Δηλαδή θ' αντικαταστήσωμεν διά του τρόπου τούτου φαρμακευτικώς την διακοπήσιν έσωτερικήν έκκρυσιν των ώσθηκων, όποτε πάντα τα εκ της διακοπής ταύτης συμπτώματα, τα όποια είπαμεν παραπάνω, θα εξαφανισθούν και ή παχυσαρκία θα ύποχωρήση άνευ άλλης τινός τροφικής διαίτης.

Στό έπόμενον ή συνέχεια.

Δερματολόγος ίατρος

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Σόλωνος 40

ΚΥΡΙΑ,

Σας συνιστώμεν να βάψετε όμνη σας τα φορέματά σας μόνον με τās γνησίας και παγκοσμίου φήμης Γερμανικās Βαφές ARTI, διότι ούτω μόνον θα έσθε βεβαία ότι θα επιτύχετε άπολύτως εις την βαφήν και χωρίς να ύποστή την παραικράν φθοράν τό φόρεμά σας. Μιά ευφή διά να είναι καλή δέν άρκεί μόνον τό να βάψη τό ύφασμα, αλλά πρέπει πρό πάντος και να μη τό καταστρέψη. Ηαλαιόν φόρεμα βαφέν με ARTI ούδέποτε άναγνωρίζεται ως βαμμένον. Αί βαφαί ARTI ούδέποτε ξεβάφουν.

Πωλούνται στα Φαρμακεία και Έμπορικά.

Η Περμανάντ σκληραίνει τα μαλλιά και τα θαμπώνει. Η μπριγιαντίνη FIX της Αρωματοποιίας L.T. PIVER κάνει τα μαλλιά άπαλά και στιλπνά. Χρησιμοποιείται με ένα βαποριζατέρ και συγκρατεί τα μαλλιά χωρίς να κολλούν.

Ζεκωρίζουν μέσα σέ όμα

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΠΟΥ ΤΑ ΣΥΝΤΗΡΕΙ Η ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Μα ρ. Μα ρ. Έφ'όσον έχετε οιδήματα πρέπει χωρίς αναβολή να κάμτε μια γενική εξέταση των ούρων σας και να μου την στείλετε ή να την φέρετε ή ίδια εις τὸ 'Ιατρείον μου. Καμμιά φορά πρόκειται περί νεφρικής παθήσεως ή ύποια παραμελουμένη αποδαινει επικίνδυνος. Γράψατέ μου μετά την εξέταση.

Έλθίραν, Ένταύθα. Μπορεί να πρόκειται και περί έλκους τού στομάχου και γι' αυτό χρειάζεται απαραίτητος άκτινσκοπήσις τού στομάχου. Έλάτε από τὸ 'Ιατρείον μου να σας εξετάσω καλύτερα. Μην τὸ άμελήτε. Χρειάζεστε και διαίτα και φάρμακα όχι μόνον ή ζώνη πού φοράτε. Γράψατέ μου εάν δέν μπορήτε να έλθετε στο γραφείον μου, λεπτομερώς για να δυνήθω να σας άπαντήσω.

Μα ρα μένην Γαρδένια. 'Υ.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Στους αγαπημένους μου εξαδέλφους, Διονύσι. Μεγαλακίχη και την Κούλα Καμπόλη πού έτέλεσαν προχθές τους γάμους τους, εύχομαι κάθε εύτυχία και χαρά.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΕΓΑΛΑΚΑΚΗ

IRIDA
BAΦAI
ΦOPEMATΩN
ΓΕΝ. ΑΝΤ.
Γ ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ, Α 22 ΘΩΜΑΚΟΥ
ΚΑΡΝΙΚΑΡΕΑΣ 19 - ΤΗΛ. 27-551

Ένα άρωματικό
σαπούνι καίοληλο
για τὸ σιὸ λευκὸ
δέρμα.

2
ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗΣ

Ειδικὸς γυναικολόγος
Υπόψ. Μ. ΛΕΒΙΔΗΣ δέχεται
Ὑποψ. Στόρνάρα 63α
Τηλ. 54-323

παρχει άναγκη προσωπικῆς εξετάσεως για να μπορέσω να διαγνώσω την πάθησι. Γι' αυτό όταν έλθετε από την έξοχην περάστε από τὸ 'Ιατρείον μου 5-7 μ.μ. και θα σας εξετάσω με προσοχήν. Όταν έλθετε μην ξεχάσετε να φέρετε μαζί σας την άκτινογραφίαν πού έχετε. Έν τούτοις όμως, από τὸ γράμμα σας δέν βλέπω να υπάρχει σοβαρός λόγος άνησυχίας. 'Ισως είσθε πολὺ νευρική και έχετε πάντοτε τὸν νουν σας εκεί. 'Ασφαλῶς ὁ έγγαμος βίος θα ώφελήση, προς τούτο δέν θ' άποφασίσετε πριν εξετασθήτε.

Ρωμύλον. Ζητάτε πράγματα πού μπορεί να επιτευχθουν αλλά μπορεί και όχι. Έφ'όσον δέν συντρέχει κανένας σοβαρός λόγος παθολογικῶς, τὸ φάρμακον είνε ή καλήκαι άφθονη τροφή και ή άνάπαυσις. Πάντως να κάνετε την κάτωθι συνταγήν και να παίρνετε τρία κουτάλια

τῆς σούπας τὴν ἡμέραν, ένα πρὸ τοῦ φαγητοῦ.

Sirop jodotannique	300 gr.
Arrhenal	1 "
Glycerophosphate de chaux	8 "

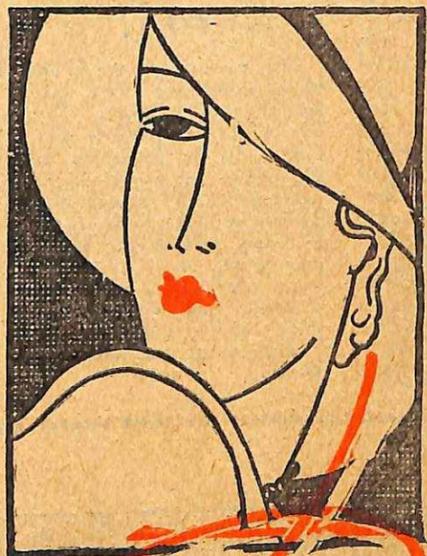
Τακτικὸν 'Αναγνώστην, Π. Φάλληρον. Δέν σας συνιστῶ την άφαίρεση των άμυγδαλῶν εάν προηγουμένως δέν κάμτε άκτινογραφίαν θώρακος. Έλάτε από τὸ 'Ιατρείον μου να σας εξετάσω φιλικῶς. Κάμτε αρκετάς ενέσεις ενδοφλεβίως Κάλτσιουμ και 2 κουτιά ύποδορίου ενέσεις Καλτσιοβιταμίν. Τροφή άφθονος και καλή και άνάπαυση.

ΠΕΤΡΟΣ Θ. ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ

Ίατρος—Παθολόγος

'Αριστοτέλους 39 Τηλ. 54-597

Γιατί ληγεύουν ὅλες τὸ χρώμα τοῦ αροσώου μου!

Είναι τόσο άπλοδ να άποκτήση κάθε μια τὸ ίδιο. 'Αρκεί να μεταχειρισθῆ πούδρα REA διαλέγοντας μέσα στο πλουτισμένο με έννεά σταθεροῦς χρωματισμοῦς χρωματὸλόγιο της εκεινόν πού ταιριάζει στο χρώμα τοῦ δερματός της

Έτσι ή όμορφιά της θα άποκτήση νέον θέλγητρον και ίσως τὸ σπουδαιότερο: Ένα δέρμα άπαλό, στιλπνὸ και πρὸ παντός φυσικὸ ενώ συγχρόνως θα άποφύγη τὸ συνεχές πουδράρισμα χάρις στην μεγάλη διάρκεια της πούδρας

Διατηρήδατε τὰ μαζζιά σας
μὲ τὸ ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ

PÉTROLE
HAHN

Μίνα σ' ένα κυλι πούδρα Ρεα...

...βρίσκεσαι ή όμορφαί σας..

ή Πούδρα **Ρεα** είναι
προϊόν της 'Αρωματοποιίας **Σαηα**.
'Υπάρχει εις 9 σταθερους χρωματισμούς
καί πωλείται σ' όλα τὰ καλά καταστήματα.